

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia rozšírená komora)

z 13. júla 2022*

„Hospodárska súťaž – Koncentrácie – Trh farmaceutického priemyslu – Článok 22 nariadenia (ES) č. 139/2004 – Žiadosť o postúpenie veci podaná orgánom na ochranu hospodárskej súťaže, ktorý podľa vnútroštátneho práva nemá právomoc preskúmať koncentráciu – Rozhodnutie Komisie o preskúmaní koncentrácie – Rozhodnutia Komisie, ktorými vyhovel žiadostiam ďalších vnútroštátnych orgánov na ochranu hospodárskej súťaže o pripojenie sa k žiadosti o postúpenie veci – Právomoc Komisie – Lehota na podanie žiadosti o postúpenie veci – Pojem ‚dozvedeli‘ – Primeraná lehota – Legitímna dôvera – Verejné vyhlásenia podpredsedníčky Komisie – Právna istota“

Vo veci T-227/21,

Illumina, Inc., so sídlom vo Wilmingtone, Delaware (Spojené štáty), v zastúpení: D. Beard, barrister, a P. Chappatte, advokát,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporuje:

Grail LLC, predtým Grail, Inc., so sídlom v Menlo Park, Kalifornia (Spojené štáty), v zastúpení: D. Little, solicitor, J. Ruiz Calzado, J. M. Jiménez-Laiglesia Oñate a A. Giraud, advokáti,

vedľajší účastník konania,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: N. Khan, G. Conte a C. Urraca Caviedes, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Helénska republika, v zastúpení: K. Boskovits, splnomocnený zástupca,

Francúzska republika, v zastúpení: T. Stéhelin, P. Dodeller, J.-L. Carré a E. Leclerc, splnomocnení zástupcovia,

Holandské kráľovstvo, v zastúpení: M. Bulterman a P. Huurnink, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: angličtina.

a

Dozorný úrad EZVO, v zastúpení: C. Simpson, M. Sánchez Rydelski a M.-M. Joséphidès, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

ktorej predmetom je žaloba podaná podľa článku 263 ZFEÚ, ktorou sa žalobkyňa domáha zrušenia po prvé rozhodnutia Komisie C(2021) 2847 final z 19. apríla 2021, ktorým vyhovelá žiadosti Autorité de la concurrence française (Francúzsky orgán na ochranu hospodárskej súťaže) o preskúmanie koncentrácie v súvislosti s tým, že spoločnosť Illumina, Inc. získala výlučnú kontrolu nad spoločnosťou Grail, Inc. (vec COMP/M.10188 – Illumina/Grail), po druhé rozhodnutí Komisie C(2021) 2848 final, C(2021) 2849 final, C(2021) 2851 final, C(2021) 2854 final a C(2021) 2855 final z 19. apríla 2021, ktorými vyhovelá žiadostiam gréckeho, belgického, nórskeho, islandského a holandského orgánu na ochranu hospodárskej súťaže o pripojenie sa k tejto žiadosti o postúpenie veci, a po tretie listu Komisie z 11. marca 2021, ktorým informovala spoločnosti Illumina a Grail o tejto žiadosti o postúpenie veci,

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia rozšírená komora),

v zložení: predseda komory G. De Baere, sudcovia V. Kreuschitz (spravodajca), U. Öberg, R. Mastroianni a G. Steinfatt,

tajomník: S. Jund, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 16. decembra 2021,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

- 1 Článok 1 nariadenia Rady (ES) č. 139/2004 z 20. januára 2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Nariadenie ES o fúziách) (Ú. v. EÚ L 24, 2004, s. 1; Mim. vyd. 08/003, s. 40), nazvaný „Pôsobnosť“, stanovuje:

„1. Bez toho, aby bol dotknutý článok 4 ods. 5 a článok 22, toto nariadenie sa vzťahuje na všetky koncentrácie s [európskym významom] podľa tohto článku.

2. Koncentrácia má [európsky význam], ak:

- a) spoločný celkový celosvetový obrat všetkých účastníkov koncentrácie je vyšší ako 5000 miliónov EUR; a
- b) celkový obrat v rámci [EÚ] každého z najmenej dvoch účastníkov koncentrácie je vyšší ako 250 miliónov EUR,

pokiaľ každý z účastníkov koncentrácie nedosahuje viac ako dve tretiny svojho celkového obratu v rámci [EÚ] v jednom a tom istom členskom štáte.

3. Koncentrácia, ktorá nedosahuje limity ustanovené v odseku 2, má [európsky význam], ak:

- a) spoločný celkový celosvetový obrat všetkých účastníkov koncentrácie je vyšší ako 2500 miliónov EUR;
- b) v každom z najmenej troch členských štátov je spoločný celkový celosvetový obrat všetkých účastníkov koncentrácie vyšší ako 100 miliónov EUR;
- c) v každom z najmenej troch členských štátov posudzovaných na účely písmena b) je celkový obrat každého z najmenej dvoch účastníkov koncentrácie vyšší ako 25 miliónov EUR;
- d) celkový obrat v rámci [EÚ] každého z najmenej dvoch účastníkov koncentrácie je vyšší ako 100 miliónov EUR,

pokiaľ každý z účastníkov koncentrácie nedosahuje viac ako dve tretiny svojho celkového obratu v rámci [EÚ] v jednom a tom istom členskom štáte.

...“

2 V súlade s článkom 3 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 ku koncentrácii dochádza, ak je trvalá zmena kontroly spôsobená:

- „a) fúziou dvoch alebo viacerých predtým nezávislých podnikov alebo častí podnikov;
- b) získaním priamej alebo nepriamej kontroly nad celým alebo nad časťami jedného alebo viacerých ďalších podnikov jednou alebo viacerými osobami, ktoré už kontrolujú najmenej jeden podnik, alebo jedným alebo viacerými podnikmi, či už kúpou cenných papierov alebo aktív, Zmluvne alebo iným spôsobom.“

3 Článok 4 nariadenia č. 139/2004 stanovuje:

„1. Koncentrácie s [európskym významom] definované v tomto nariadení sa oznámia Komisii pred ich uskutočnením a po uzatvorení zmluvy, uskutočnení verejnej ponuky alebo nadobudnutí kontrolného podielu.

...

2. Koncentráciu, ktorá spočíva vo fúzii v zmysle článku 3 ods. 1 písm. a) alebo získaní spoločnej kontroly v zmysle článku 3 ods. 1 písm. b), oznámia spoločne zmluvné strany fúzie, prípadne nadobúdatelia spoločnej kontroly. Vo všetkých ostatných prípadoch oznámenie podá osoba alebo podnik, ktorý získal kontrolu nad celým alebo nad časťami jedného alebo viacerých ďalších podnikov.

...

4. Pred oznámením koncentrácie v zmysle odseku 1 môžu osoby alebo podniky uvedené v odseku 2 informovať Komisiu formou odôvodneného návrhu, že koncentrácia môže značne

ovplyvniť hospodársku súťaž na trhu v členskom štáte, ktorý má všetky znaky samostatného priestorového relevantného trhu, a preto by mala byť úplne alebo čiastočne posúdená týmto členským štátom.

Komisia bezodkladne doručí tento návrh všetkým členským štátom. Členský štát, označený v odôvodnenom návrhu, v lehote 15 pracovných dní od doručenia návrhu vyjadrí svoj súhlas alebo nesúhlas so žiadosťou o postúpenie prípadu. Ak členský štát v tejto lehote neprijme žiadne rozhodnutie, považuje sa to za súhlas.

Pokiaľ tento členský štát nesúhlasí s postúpením prípadu, Komisia môže rozhodnúť o postúpení celého alebo časti prípadu na príslušné orgány tohto členského štátu so zámerom, aby sa uplatňovalo vnútroštátne právo hospodárskej súťaže tohto štátu, ak sa nazdáva, že takýto samostatný priestorový relevantný trh existuje a súťaž na tomto trhu môže byť touto koncentráciou podstatne ovplyvnená.

Rozhodnutie, či bude alebo nebude prípad postúpený v súlade s tretím pododsekom, prijme Komisia v lehote 25 pracovných dní od doručenia návrhu. Komisia informuje ostatné členské štáty a osoby alebo podniky ako účastníkov koncentrácie o svojom rozhodnutí. Pokiaľ Komisia neprijme rozhodnutie v tejto lehote, považuje sa to za prijatie rozhodnutia o postúpení prípadu v súlade s návrhom predloženým osobami alebo podnikmi ako účastníkmi koncentrácie.

Pokiaľ Komisia rozhodne, alebo sa nečinnosť považuje za rozhodnutie, postúpiť celý prípad podľa tretieho a štvrtého pododseku, nie je potrebné žiadne oznámenie podľa odseku 1 a uplatňuje sa vnútroštátne právo hospodárskej súťaže. článok 9 ods. 6 až 9 sa uplatňujú *mutatis mutandis*.

5. Pri koncentráciách podľa článku 3, ktoré nemajú [európsky význam] v zmysle článku 1 a ktoré môžu byť posudzované podľa vnútroštátneho práva hospodárskej súťaže najmenej troch členských štátov, osoby alebo podniky uvedené v odseku 2 môžu pred podaním oznámenia príslušným orgánom informovať Komisiu odôvodneným návrhom o tom, že by koncentrácia mala byť posudzovaná Komisiou.

Komisia bezodkladne doručí tento návrh všetkým členským štátom.

Každý členský štát oprávnený posudzovať koncentráciu podľa svojho vnútroštátneho práva hospodárskej súťaže môže v lehote 15 pracovných dní od doručenia odôvodneného návrhu vyjadrí svoj nesúhlas so žiadosťou o postúpenie prípadu.

Ak najmenej jeden takýto členský štát vyjadrí svoj nesúhlas v súlade s tretím pododsekom v lehote 15 pracovných dní, prípad sa nepostúpi. Komisia bezodkladne informuje všetky členské štáty a osoby alebo podniky ako účastníkov koncentrácie o každom takomto nesúhlase.

Ak žiadny členský štát nevyjadrí svoj nesúhlas v súlade s tretím pododsekom v lehote 15 pracovných dní, považuje sa koncentrácia za koncentráciu s [európskym významom] a oznámi sa Komisii v súlade s odsekmi 1 a 2. V takýchto prípadoch žiaden členský štát neuplatňuje na koncentráciu svoje vnútroštátne právo hospodárskej súťaže.“

4 Článok 9 nariadenia č. 139/2004 znie takto:

„1. Komisia môže formou rozhodnutia oznámeného bezodkladne účastníkom koncentrácie a príslušným orgánom ostatných členských štátov postúpiť oznámenú koncentráciu príslušným orgánom dotknutého členského štátu za týchto podmienok.

2. V lehote 15 pracovných dní odo dňa doručenia kópie oznámenia môže členský štát z vlastného podnetu alebo z podnetu Komisie informovať Komisiu, ktorá informuje účastníkov koncentrácie o tom, že:

- a) existuje hrozba, že koncentrácia značne ovplyvní hospodársku súťaž na trhu v tomto členskom štáte, ktorý má všetky znaky samostatného priestorového relevantného trhu; alebo
- b) koncentrácia ovplyvňuje hospodársku súťaž na trhu v tomto členskom štáte, ktorý má všetky znaky samostatného priestorového relevantného trhu a ktorý netvorí podstatnú časť spoločného trhu.

3. Ak Komisia zistí, že vzhľadom na trh predmetných výrobkov alebo služieb a na samostatný priestorový relevantný trh v zmysle odseku 7 existuje takýto samostatný priestorový relevantný trh a existuje takéto nebezpečenstvo, potom:

- a) zaoberá sa týmto prípadom sama v súlade s týmto nariadením; alebo
- b) postúpi celý prípad alebo jeho časť príslušným orgánom daného členského štátu so zámerom, aby sa uplatňovalo vnútroštátne právo hospodárskej súťaže tohto štátu.

Ak však Komisia zistí, že takýto samostatný priestorový relevantný trh alebo nebezpečie neexistuje, prijme o tom rozhodnutie, ktoré adresuje príslušnému členskému štátu a zaoberá sa prípadom sama v súlade s týmto nariadením.

V prípadoch, keď členský štát informuje Komisiu podľa odseku 2 písm. b), že koncentrácia ovplyvňuje hospodársku súťaž na samostatnom priestorovom relevantnom trhu na jeho území, ktoré netvorí podstatnú časť [vnútorného] trhu, Komisia postúpi celý prípad alebo jeho časť týkajúcu sa príslušného samostatného priestorového relevantného trhu, ak uzná, že takýto trh je ovplyvnený.

...“

5 Článok 22 nariadenia č. 139/2004, nazvaný „Postúpenie Komisii“, znie takto:

„1. Jeden alebo viaceré členské štáty môžu požiadať Komisiu o posúdenie koncentrácie podľa článku 3, ktorá nemá [európsky význam] v zmysle článku 1, ale ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi a hrozí, že značne ovplyvní hospodársku súťaž na území členského štátu alebo štátov, ktoré podávajú žiadosť.

Takáto žiadosť sa podáva v lehote najneskôr 15 pracovných dní odo dňa oznámenia koncentrácie, alebo ak oznámenie nie je potrebné, odo dňa, kedy sa inak o nej príslušné členské štáty dozvedeli.

2. Komisia bezodkladne informuje príslušné orgány členských štátov a účastníkov koncentrácie o každej doručenej žiadosti podľa odseku 1.

Každý iný členský štát má právo pripojiť sa k pôvodnej žiadosti v lehote 15 pracovných dní odo dňa, kedy bol Komisiou informovaný o tejto pôvodnej žiadosti.

Všetky národné lehoty týkajúce sa koncentrácie sa prerušujú, až kým sa v súlade s postupom ustanoveným v tomto článku nerozhodne, kto bude koncentráciu posudzovať. Ihneď ako členský štát oznámi Komisii a účastníkom koncentrácie, že sa nepripojí k žiadosti, končí prerušenie plynutia jeho národných lehôt.

3. Komisia môže v lehote najviac 10 pracovných dní po uplynutí lehoty podľa odseku 2 rozhodnúť, že posúdi koncentráciu, pokiaľ zistí, že ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi a hrozí, že značne ovplyvní hospodársku súťaž na území členského štátu alebo štátov, ktoré podávajú žiadosť. Ak Komisia neprijme rozhodnutie v tejto lehote, považuje sa to za prijatie rozhodnutia o posudzovaní koncentrácie v súlade so žiadosťou.

Komisia informuje všetky členské štáty a účastníkov koncentrácie o svojom rozhodnutí. Môže požiadať o predloženie oznámenia podľa článku 4.

Členský štát alebo štáty, ktoré podali žiadosť, už na koncentráciu neuplatňujú svoje vnútroštátne právne predpisy hospodárskej súťaže.

4. Článok 2, článok 4 ods. 2 až 3, články 5, 6 a 8 až 21 sa uplatňujú, ak Komisia posudzuje koncentráciu podľa odseku 3. článok 7 sa uplatňuje v rozsahu, v ktorom sa nevykonala koncentrácia ku dňu, kedy Komisia informuje účastníkov koncentrácie, že bola podaná žiadosť.

Ak nie je potrebné oznámenie podľa článku 4, lehota podľa článku 10 ods. 1 na začatie konania začína plynúť v pracovný deň po dni, kedy Komisia informovala účastníkov koncentrácie, že sa rozhodla posudzovať koncentráciu podľa odseku 3.

5. Komisia môže informovať jeden alebo viaceré členské štáty o tom, že zistila, že koncentrácia spĺňa kritériá podľa odseku 1. V takých prípadoch môže Komisia vyzvať tento členský štát alebo tieto členské štáty, aby podali žiadosť podľa odseku 1.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

Účastníci koncentrácie a sporná koncentrácia

- 6 Žalobkyňa spoločnosť Illumina, Inc., dodáva sekvenčné a radové riešenia pre genetickú a genomickú analýzu.
- 7 Dňa 20. septembra 2020 spoločnosť Illumina uzavrela dohodu a plán zlúčenia s cieľom získať výlučnú kontrolu nad spoločnosťou Grail LLC (predtým Grail, Inc.), ktorá vyvíja krvné testy na včasné odhalenie rakoviny a v ktorej už mala podiel 14,5 % (ďalej len „sporná koncentrácia“).
- 8 Dňa 21. septembra 2020 spoločnosti Illumina a Grail (ďalej len „účastníci koncentrácie“) vydali tlačovú správu, v ktorej oznámili túto koncentráciu.

Neoznámenie

- 9 Keďže obrat dotknutých podnikov neprekračoval príslušné prahové hodnoty najmä vzhľadom na skutočnosť, že spoločnosť Grail nedosahovala príjmy v nijakom členskom štáte EÚ ani inde vo svete, predmetná koncentrácia nemala európsky význam v zmysle článku 1 nariadenia č. 139/2004, a teda nebola oznámená Európskej komisii podľa článku 4 ods. 1 tohto nariadenia.
- 10 Predmetná koncentrácia nebola oznámená ani v členských štátoch EÚ alebo v štátoch, ktoré sú zmluvnými stranami Dohody o Európskom hospodárskom priestore (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 3), lebo nepatrila do pôsobnosti ich vnútroštátnych pravidiel kontroly koncentrácií.

Žiadosť o postúpenie veci Komisii

- 11 Dňa 7. decembra 2020 bola Komisii doručená sťažnosť týkajúca sa spornej koncentrácie. Dňa 17. decembra 2020 sa medzi Komisiou a sťažovateľom uskutočnilo stretnutie v podobe videokonferencie, na ktorom sťažovateľ opísal svoje obavy z tejto koncentrácie. Po tomto stretnutí Komisia ďalej komunikovala so sťažovateľom a s cieľom objasniť svoju potenciálnu právomoc na preskúmanie tejto koncentrácie aj s nemeckými, rakúskymi, slovinskými a švédskymi orgánmi na ochranu hospodárskej súťaže. Bola tiež v kontakte s Competition and Markets Authority (Orgán pre hospodársku súťaž a trhy, CMA) (Spojené kráľovstvo), ktorému bola tiež doručená sťažnosť. Komisia dospela k predbežnému záveru, že sporná koncentrácia by mohla byť predmetom postúpenia podľa článku 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 najmä vzhľadom na skutočnosť, že význam spoločnosti Grail pre hospodársku súťaž sa neodráža v jej obrate.
- 12 Dňa 19. februára 2021 Komisia informovala členské štáty o spornej koncentrácii na jednej strane tým, že ju predložila vnútroštátnym orgánom na ochranu hospodárskej súťaže v rámci pracovnej skupiny pre fúzie Európskej siete pre hospodársku súťaž, a na druhej strane im zaslala list v súlade s článkom 22 ods. 5 nariadenia č. 139/2004 (ďalej len „list s výzvou“). V tomto liste Komisia vysvetlila dôvody, pre ktoré sa na prvý pohľad domnievala, že koncentrácia zrejme spĺňa podmienky stanovené v článku 22 ods. 1 tohto nariadenia, a vyzvala členské štáty, aby podali žiadosť o postúpenie veci podľa tohto ustanovenia. Komisia následne komunikovala s viacerými vnútroštátnymi orgánmi na ochranu hospodárskej súťaže s cieľom prediskutovať tento list.
- 13 E-mailom z 26. februára 2021 sa Komisia obrátila na žalobkyňu s cieľom navrhnuť telefonický rozhovor týkajúci sa predmetnej koncentrácie. V rámci tohto rozhovoru, ktorý sa uskutočnil 4. marca 2021, Komisia informovala právneho zástupcu každého z účastníkov koncentrácie o liste s výzvou a o možnosti podať žiadosť o postúpenie podľa článku 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.
- 14 Dňa 9. marca 2021 Autorité de la concurrence française (Francúzsky orgán na ochranu hospodárskej súťaže, ďalej len „ACF“) požiadal Komisiu, aby v súlade s článkom 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 preskúmala spornú koncentráciu (ďalej len „žiadosť o postúpenie“).
- 15 Dňa 10. marca 2021 Komisia v súlade s článkom 22 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 informovala orgány na ochranu hospodárskej súťaže ostatných členských štátov a Dozorný úrad EZVO o žiadosti o postúpenie. Dňa 11. marca 2021 Komisia informovala o žiadosti o postúpenie veci aj účastníkov koncentrácie a pripomenula im, že sporná koncentrácia sa nemôže uskutočniť, pokiaľ platí povinnosť pozastavenia stanovená v článku 7 nariadenia č. 139/2004 v spojení s článkom 22 ods. 4 prvým pododsekom druhou vetou tohto nariadenia (ďalej len „informačný list“).

- 16 Listami z 24., 26. a 31. marca 2021 belgické, grécke, islandské, holandské a nórske orgány na ochranu hospodárskej súťaže požiadali o pripojenie sa k žiadosti o postúpenie veci podľa článku 22 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 (ďalej len „žiadosti o pripojenie“).
- 17 Dňa 16. a 29. marca 2021 účastníci koncentrácie predložili Komisii pripomienky proti žiadosti o postúpenie. Dňa 2., 7. a 12. apríla 2021 žalobkyňa odpovedala na žiadosti o informácie, ktoré jej Komisia zaslala 26. marca a 8. apríla 2021.
- 18 Dňa 31. marca 2021 Komisia uverejnila usmernenie o uplatňovaní mechanizmu postupovania prípadov stanoveného v článku 22 [nariadenia č. 139/2004] na určité kategórie prípadov (Ú. v. EÚ C 113, 2021, s. 1; ďalej len „usmernenie k článku 22“).
- 19 Rozhodnutím z 19. apríla 2021 Komisia vyhovelá žiadosti o postúpenie (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Rozhodnutiami z toho istého dňa, ktoré sa týkali Belgicka, Grécka, Islandu, Holandska a Nórska, vyhovelá aj žiadostiam o pripojenie (ďalej spolu s napadnutým rozhodnutím len „napadnuté rozhodnutia“).

Napadnuté rozhodnutia

Dodržanie lehoty 15 pracovných dní

- 20 Komisia konštatovala, že žiadosť o postúpenie z 9. marca 2021 bola predložená v lehote 15 pracovných dní stanovenej v článku 22 ods. 1 druhom pododseku nariadenia č. 139/2004, keďže predmetná koncentrácia bola prostredníctvom listu s výzvou oznámená Francúzskej republike 19. februára 2021 (body 20 a 29 napadnutého rozhodnutia). Podľa Komisie práve tento list, ktorý bol založený na dôkladnom výskume, cielenej analýze a informáciách poskytnutých sťažovateľom, umožnil Francúzskej republike vykonať predbežné posúdenie podmienok stanovených v článku 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 (body 26 a 28 napadnutého rozhodnutia).
- 21 Komisia tiež konštatovala, že žiadosti o pripojenie boli v súlade s lehotou stanovenou v článku 22 ods. 2 druhom pododseku nariadenia č. 139/2004, keďže Belgické kráľovstvo, Helénska republika, Islandská republika, Holandské kráľovstvo a Nórske kráľovstvo podali tieto žiadosti 24., 26. a 31. marca 2021, a teda v lehote 15 pracovných dní odo dňa, keď ich svojim listom z 10. marca 2021 informovala o žiadosti o postúpenie (body 21 a 22 rozhodnutí týkajúcich sa Belgicka, Islandu, Holandska a Nórska a body 16 a 17 rozhodnutia týkajúceho sa Grécka).

Účinok na obchod medzi členskými štátmi a hrozba významného vplyvu na hospodársku súťaž

- 22 Komisia konštatovala, že sporná koncentrácia môže po prvé ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi (body 39 až 45 napadnutého rozhodnutia, body 33 až 39 rozhodnutí týkajúcich sa Belgicka, Islandu, Holandska a Nórska a body 28 až 34 rozhodnutia týkajúceho sa Grécka) a po druhé môže významne ovplyvniť hospodársku súťaž na francúzskom, gréckom, islandskom, belgickom, nórskom a holandskom území ako súčasti Európskeho hospodárskeho priestoru (EHP) (body 51 a 80 napadnutého rozhodnutia, body 49 a 78 rozhodnutia týkajúceho sa Belgicka, body 41 a 70 rozhodnutia týkajúceho sa Grécka, body 46 a 75 rozhodnutí týkajúcich sa Islandu a Nórska, ako aj body 50 a 79 rozhodnutia týkajúceho sa Holandska).

Vhodnosť postúpenia

- 23 Komisia konštatovala, že predmetná koncentrácia spĺňa kritériá postúpenia podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004 (bod 109 napadnutého rozhodnutia, bod 107 rozhodnutia týkajúceho sa Belgicka, bod 99 rozhodnutia týkajúceho sa Grécka, bod 104 rozhodnutí týkajúcich sa Islandu a Nórska a bod 108 rozhodnutia týkajúceho sa Holandska).
- 24 V prvom rade Komisia konštatovala, že podmienky stanovené v bode 45 jej oznámenia o postúpení veci v súvislosti s koncentraciami (Ú. v. EÚ C 56, 2005, s. 2; ďalej len „oznámenie o postúpení“) sú splnené (bod 85 napadnutého rozhodnutia, bod 83 rozhodnutia týkajúceho sa Belgicka, bod 75 rozhodnutia týkajúceho sa Grécka, bod 80 rozhodnutí týkajúcich sa Islandu a Nórska a bod 84 rozhodnutia týkajúceho sa Holandska). Okrem toho sú sekvenčné testy rakoviny založené na NGS vnímané ako významné zlepšenie boja proti rakovine, ktorý je jednou z hlavných priorít Komisie v oblasti zdravotníctva. Je preto žiaduce, aby bolo vyšetrowanie v tomto smere na úrovni Európskej únie konzistentné (bod 84 napadnutého rozhodnutia, bod 82 rozhodnutia týkajúceho sa Belgicka, bod 74 rozhodnutia týkajúceho sa Grécka, bod 79 rozhodnutí týkajúcich sa Islandu a Nórska a bod 83 rozhodnutia týkajúceho sa Holandska).
- 25 V druhom rade Komisia pripomenula, že usmernenie k článku 22 objasňuje, ako by sa mali kritériá stanovené v oznámení o postúpení veci uplatňovať v prípadoch, keď vnútroštátne orgány nemajú právomoc na posúdenie koncentrácie. Podľa Komisie predmetná koncentrácia patrí do pôsobnosti tohto usmernenia, keďže jej súčasťou je nadobudnutie podniku, ktorého význam pre hospodársku súťaž sa neodráža v jeho obrate (body 86 a 87 napadnutého rozhodnutia, body 84 a 85 rozhodnutia týkajúceho sa Belgicka, body 76 a 77 rozhodnutia týkajúceho sa Grécka, body 81 a 82 rozhodnutí týkajúcich sa Islandu a Nórska, ako aj body 85 a 86 rozhodnutia týkajúceho sa Holandska).
- 26 Komisia okrem toho uviedla, že predmetná koncentrácia sa neuskutočnila ani nebola oznámená v iných členských štátoch (bod 88 napadnutého rozhodnutia, bod 86 rozhodnutia týkajúceho sa Belgicka, bod 78 rozhodnutia týkajúceho sa Grécka, bod 83 rozhodnutí týkajúcich sa Islandu a Nórska a bod 87 rozhodnutia týkajúceho sa Holandska).
- 27 V treťom rade Komisia preskúmala tvrdenia dotknutých podnikov týkajúce sa dodržania všeobecných zásad práva EÚ a práva na obhajobu (bod 89 napadnutého rozhodnutia, bod 87 rozhodnutia týkajúceho sa Belgicka, bod 79 rozhodnutia týkajúceho sa Grécka, bod 84 rozhodnutí týkajúcich sa Islandu a Nórska a bod 88 rozhodnutia týkajúceho sa Holandska).
- 28 Po prvé, pokiaľ ide o jej právomoc, Komisia sa domnievala, že článok 22 nariadenia č. 139/2004 umožňuje členským štátom požiadať Komisiu o postúpenie prípadu koncentrácie, „ktorý nepatrí do ich právomoci“, Komisii, pokiaľ sú splnené právne podmienky uvedené v tomto ustanovení. Ako sa uvádza v usmernení k článku 22, tento záver vyplýva z doslovného výkladu tohto ustanovenia a je potvrdený jeho legislatívnou históriou, účelom, všeobecnou štruktúrou a kontextovým výkladom nariadenia č. 139/2004, ako aj praxou Komisie.
- 29 Predovšetkým článok 22 nariadenia č. 139/2004, ktorý taxatívne stanovuje právne podmienky, ktoré musia žiadosti o postúpenie spĺňať, si nevyžaduje, aby „[sporná koncentrácia] patrila do právomoci postupujúceho členského štátu“, ale výslovne aj implicitne uznáva, že túto žiadosť môže podať členský štát, v ktorom oznámenie dotknutej koncentrácie nie je povinné. Komisia pripomenula, že od prijatia nariadenia Rady (EHS) č. 4064/89 z 21. decembra 1989 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. ES L 395, 1989, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 31) je cieľom umožniť jej preskúmať koncentrácie, ktoré by mohli spôsobiť ujmu hospodárskej súťaži na

vnútornom trhu, ktorú nemôžu posúdiť orgány členských štátov. Reštriktívny výklad článku 22 nariadenia č. 139/2004 by mohol mať za následok zabránenie preskúmaniu takýchto koncentrácií a ich cezhraničných účinkov. Členský štát, ktorý nemá systém kontroly fúzií, mohol požiadať o postúpenie veci Komisii už podľa nariadenia č. 4064/89, ako to potvrdzuje rozsudok z 15. decembra 1999, Kesko/Komisia (T-22/97, EU:T:1999:327). Komisia pripomenula, že súhlasila s tým, aby sa členské štáty bez systému kontroly fúzií pripojili k žiadosti o postúpenie podanej iným členským štátom. Komisia sa domnieva, že ak by normotvorca EÚ chcel obmedziť pôsobnosť článku 22 nariadenia č. 139/2004 vylúčením takýchto členských štátov, mohol použiť rovnaké kritérium právomoci, aké je stanovené v článku 4 ods. 5 tohto nariadenia (bod 90 napadnutého rozhodnutia, bod 88 rozhodnutia týkajúceho sa Belgicka, bod 80 rozhodnutia týkajúceho sa Grécka, bod 85 rozhodnutí týkajúcich sa Islandu a Nórska a bod 89 rozhodnutia týkajúceho sa Holandska).

- 30 Po druhé, pokiaľ ide o zásadu subsidiarity, na ktorú odkazuje odôvodnenie 8 nariadenia č. 139/2004, Komisia pripomenula, že normotvorca EÚ rozhodol, že mu môže byť postúpený prípad koncentrácie za podmienok stanovených v článku 22 tohto nariadenia. Zásada subsidiarity sa uplatňuje len na oblasti, ktoré nepatria do výlučnej právomoci Európskej únie, ak je potrebné overiť, či navrhované opatrenie nemôžu uspokojivo vykonať členské štáty. V prípade neexistencie právomoci členské štáty nemôžu preskúmať spornú koncentráciu (bod 92 napadnutého rozhodnutia, bod 90 rozhodnutia týkajúceho sa Belgicka, bod 82 rozhodnutia týkajúceho sa Grécka, bod 87 rozhodnutí týkajúcich sa Islandu a Nórska a bod 91 rozhodnutia týkajúceho sa Holandska).
- 31 Po tretie, pokiaľ ide o ochranu legitímnej dôvery účastníkov koncentrácie, Komisia uviedla, že právo členských štátov postúpiť jej podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004 prípady koncentrácie, ktoré si v týchto štátoch nevyžadovali oznámenie, vždy existovalo. Jej predchádzajúca prax spočívajúca v odrádzaní členských štátov, ktoré nemajú právomoc, od podania žiadosti o postúpenie veci, neznamená, že vylúčila uplatnenie tohto ustanovenia na akýkoľvek budúci prípad. Naopak, vo svojej bielej knihe z 9. júla 2014 Smerom k účinnejšej kontrole koncentrácií v [Európskej únii] (COM/2014/0449 final) (ďalej len „biela kniha z roku 2014“) toto právo výslovne potvrdila. Komisia konštatovala, že neposkytla nijaké presné, bezpodmienečné a zhodujúce sa záruky vylučujúce určité žiadosti o postúpenie veci v budúcnosti. Ani podpredsedníčka Komisie vo svojom prejave z 11. septembra 2020 neposkytla takéto záruky, ale uviedla, že je načase zmeniť túto doterajšiu prax a že sa to neudeje zo dňa na deň (bod 94 napadnutého rozhodnutia, bod 92 rozhodnutia týkajúceho sa Belgicka, bod 84 rozhodnutia týkajúceho sa Grécka, bod 89 rozhodnutí týkajúcich sa Islandu a Nórska a bod 93 rozhodnutia týkajúceho sa Holandska).
- 32 Po štvrté, pokiaľ ide o právnu istotu, Komisia konštatovala, že čas, ktorý uplynul od oznámenia spornej koncentrácie, a možné nepriaznivé účinky na účastníkov koncentrácie boli prevážené potenciálne významnými nepriaznivými účinkami tejto koncentrácie na hospodársku súťaž, ktoré si zasluhujú preskúmanie (bod 100 napadnutého rozhodnutia, bod 98 rozhodnutia týkajúceho sa Belgicka, bod 90 rozhodnutia týkajúceho sa Grécka, bod 95 rozhodnutí týkajúcich sa Islandu a Nórska a bod 99 rozhodnutia týkajúceho sa Holandska).
- 33 Na prvý pohľad je potenciálny vplyv predmetnej koncentrácie na hospodársku súťaž na vnútornom trhu a na európskych spotrebiteľov významný. Komisia uviedla, že o tejto koncentrácii sa dozvedela v decembri 2020 prostredníctvom sťažnosti. Okamžite preskúmala okolnosti prípadu, a keď bola informovaná o tom, že koncentrácia neprekročila príslušné prahové hodnoty ani jedného z členských štátov, zaslala týmto členským štátom list s výzvou. Okrem toho vzhľadom na skutočnosť, že predmetná koncentrácia nemohla byť vykonaná z dôvodu

prebiehajúceho konania pred súdmi Spojených štátov, vplyv plynutia času na účastníkov koncentrácie bol obmedzený (body 97 až 99 napadnutého rozhodnutia, body 95 až 97 rozhodnutia týkajúceho sa Belgicka, body 87 až 89 rozhodnutia týkajúceho sa Grécka, body 92 až 94 rozhodnutí týkajúcich sa Islandu a Nórska a body 96 až 98 rozhodnutia týkajúceho sa Holandska).

- 34 Po piate, pokiaľ ide o zásadu proporcionality, Komisia konštatovala, že reštriktívny výklad navrhovaný účastníkmi koncentrácie je v rozpore so znením článku 22 nariadenia č. 139/2004, ako aj s účelom a všeobecnou štruktúrou tohto ustanovenia. Jej posúdenie je v súlade s touto zásadou, keďže okrem iného zohľadnila to, či predmetná koncentrácia už bola vykonaná, či bola oznámená v jednom alebo vo viacerých členských štátoch, ktoré nepožiadali o postúpenie veci, a či je jej cieľom subjekt s „významným konkurenčným potenciálom“, ktorý sa neodráža v jeho obrate. Komisia v podstate uviedla, že z mnohých koncentrácií, ktoré nemajú európsky význam v zmysle článku 1 nariadenia č. 139/2004, len malý počet na jednej strane spĺňa podmienky stanovené v článku 22 tohto nariadenia a na druhej strane ich možno považovať za vhodné na postúpenie veci v súlade s usmernením k článku 22. Takéto prípady by sa preto mohli považovať za výnimočné (body 102 a 103 napadnutého rozhodnutia, body 100 a 101 rozhodnutia týkajúceho sa Belgicka, body 92 a 93 rozhodnutia týkajúceho sa Grécka, body 97 a 98 rozhodnutí týkajúcich sa Islandu a Nórska, ako aj body 101 a 102 rozhodnutia týkajúceho sa Holandska).
- 35 Po šieste Komisia zamietla ako nedôvodné tvrdenia účastníkov koncentrácie, podľa ktorých bolo porušené ich právo byť vypočutý a zásady spravodlivosti a riadnej správy vecí verejných. Poukázala na to, že 26. februára 2021 informovala žalobkyňu o zaslaní listu s výzvou, t. j. pred doručením žiadosti o postúpenie veci. Komisia konštatovala, že jej prístup je preto v súlade s bodom 27 usmernenia k článku 22, podľa ktorého ak sa posudzuje žiadosť o postúpenie, Komisia čo najskôr informuje účastníkov transakcie. Cieľom tohto bodu je navyše poukázať na prípadnú povinnosť pozastaviť koncentráciu. Okrem toho Komisia včas informovala účastníkov koncentrácie o žiadosti o postúpenie, ktorá im bola zaslaná okamžite po jej doručení (body 104 až 108 napadnutého rozhodnutia, body 102 až 106 rozhodnutia týkajúceho sa Belgicka, body 94 až 98 rozhodnutia týkajúceho sa Grécka, body 99 až 103 rozhodnutí týkajúcich sa Islandu a Nórska a body 103 až 107 rozhodnutia týkajúceho sa Holandska).

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 36 Návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 28. apríla 2021 podala žalobkyňa túto žalobu.
- 37 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu v ten istý deň žalobkyňa v súlade s článkami 151 a 152 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu navrhla, aby bola táto žaloba prejednaná v skrátenom súdnom konaní. Rozhodnutím z 3. júna 2021 Všeobecný súd tejto žiadosti vyhovel.
- 38 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 7. júna 2021 spoločnosť Grail, Inc. požiadala o vstup do tohto konania ako vedľajší účastník na podporu návrhov žalobkyne. Uznesením z 2. júla 2021 predseda rozšírenej tretej komory Všeobecného súdu tejto žiadosti vyhovel. Prostredníctvom opatrenia na zabezpečenie priebehu konania z toho istého dňa bolo spoločnosti Grail, Inc. na základe článku 154 ods. 3 v spojení s článkom 145 ods. 1 a článkom 89 ods. 3 písm. b) rokovacieho poriadku umožnené podať vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania.

- 39 Na návrh tretej komory Všeobecný súd podľa článku 28 rokovacieho poriadku rozhodol o postúpení veci rozšírenej komore.
- 40 Podaniami doručenými do kancelárie Všeobecného súdu 22. júna, 6. júla, 21. júla a 29. júla 2021 Holandské kráľovstvo, Francúzska republika, Helénska republika a Dozorný úrad EZVO požiadali o vstup do tohto konania ako vedľajší účastníci na podporu návrhov Komisie. Rozhodnutiami z 12. a 22. júla a zo 6. augusta 2021, ako aj uznesením z 25. augusta 2021 predseda rozšírenej tretej komory Všeobecného súdu týmto žiadosťiam vyhovel. Opatreniami na zabezpečenie priebehu konania zo 16. júla, 23. júla, 13. augusta a 25. augusta 2021 bolo Holandskému kráľovstvu, Francúzskej republike, Helénskej republike a Dozornému úradu EZVO na základe článku 154 ods. 3 rokovacieho poriadku v spojení s článkom 145 ods. 1 a článkom 89 ods. 3 písm. b) tohto rokovacieho poriadku umožnené podať vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania.
- 41 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 13. augusta 2021 Computer & Communications Industry Association (Asociácia počítačového a komunikačného priemyslu) požiadala o vstup do tohto konania ako vedľajší účastník na podporu návrhov žalobkyne. Uznesením zo 6. októbra 2021 predseda rozšírenej tretej komory Všeobecného súdu týmto žiadosťiam vyhovel.
- 42 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 18. augusta 2021 žalobkyňa informovala Všeobecný súd, že v ten istý deň nadobudla všetky akcie spoločnosti Grail, Inc., pričom uzavrela dohodu o samostatnosti podniku.
- 43 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 5. októbra 2021 žalobkyňa podala návrh opatrení na zabezpečenie priebehu konania. Komisia predložila pripomienky k tomuto návrhu 19. októbra 2021. Dňa 29. októbra 2021 žalobkyňa predložila pripomienky k pripomienkam Komisie.
- 44 Každý z vedľajších účastníkov konania predložil svoje vyjadrenie v stanovenej lehote.
- 45 Komisia 7. októbra 2021 požiadala, aby bola spoločnosť Grail vymazaná z veci ako vedľajší účastník konania. Žalobkyňa, Helénska republika a spoločnosť Grail predložili svoje pripomienky k tejto žiadosti 3. a 4. novembra 2021.
- 46 Keďže dvaja členovia komory prestali vykonávať svoju funkciu a bol zvolený nový predseda, predseda tretej komory rozhodnutím z 19. októbra 2021 podľa článku 17 ods. 2 rokovacieho poriadku v spojení s článkom 27 ods. 5 tohto rokovacieho poriadku určil ďalších dvoch sudcov na doplnenie komory.
- 47 Dňa 11. novembra 2021 Všeobecný súd (rozšírená tretia komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.
- 48 V ten istý deň Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania podľa článku 89 ods. 3 písm. a) a b) rokovacieho poriadku položil Komisii písomné otázky týkajúce sa niektorých aspektov sporu. Komisia odpovedala na tieto otázky v stanovenej lehote.
- 49 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 6. decembra 2021 žalobkyňa podala návrh na nariadenie opatrení na zabezpečenie priebehu konania. Komisia, Dozorný úrad EZVO, spoločnosť Grail, Francúzska republika a Holandské kráľovstvo predložili svoje pripomienky k tomuto návrhu 9. a 10. decembra 2021.

- 50 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky Všeobecného súdu boli vypočítané na pojednávaní 16. decembra 2021.
- 51 Žalobkyňa, podporovaná spoločnosťou Grail, navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zrušil napadnuté rozhodnutia a informačný list,
  - uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.
- 52 Komisia, podporovaná Dozorným úradom EZVO, Helénskou republikou, Francúzskou republikou a Holandským kráľovstvom, navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobu ako neprípustnú,
  - subsidiárne zamietol žalobu ako sčasti zjavne neprípustnú a sčasti nedôvodnú,
  - uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právne posúdenie

O návrhu na odňatie postavenia vedľajšieho účastníka konania spoločnosti Grail

- 53 Komisia podporovaná Helénskou republikou v podstate tvrdí, že v nadväznosti na list žalobkyne z 18. augusta 2021, ktorým informovala Všeobecný súd, že v ten istý deň nadobudla všetky akcie spoločnosti Grail, Inc (pozri bod 42 vyššie), sa spoločnosť Grail, Inc. stala spoločnosťou Grail LLC, teda novým subjektom úplne kontrolovaným žalobkyňou, takže spoločnosť Grail stratila postavenie vedľajšieho účastníka konania, ktoré jej bolo priznané uznesením z 2. júla 2021 (pozri bod 38 vyššie). Z hospodárskeho, ako aj z právneho hľadiska sa teda postavenie vedľajšieho účastníka konania stalo bezpredmetným a záujmy spoločnosti Grail LLC sú teraz neoddeliteľné od záujmov žalobkyne, ktorá ich v tomto konaní v plnom rozsahu zastupuje. Keďže spoločnosť Grail LLC nepodala ďalšiu žiadosť o vstup do konania ako vedľajší účastník v lehote stanovenej v článku 143 ods. 1 rokovacieho poriadku, Komisia tvrdí, že spoločnosti Grail by malo byť formálne odňaté postavenie vedľajšieho účastníka konania.
- 54 Žalobkyňa a spoločnosť Grail spochybňujú tvrdenia Komisie, keďže Grail LLC je právnym nástupcom spoločnosti Grail, Inc., ktorej záujem na výsledku prejednávanej veci pretrváva. Podľa vlastných vyhlásení Komisie je Grail LLC samostatným, nezávislým a autonómnym subjektom žalobkyne, ktorý vykonáva samostatné činnosti a uplatňuje samostatnú stratégiu v rámci nezávislého riadenia.
- 55 Po prvé stačí uviesť, že Grail LLC je právnická osoba podľa práva obchodných spoločností Spojených štátov, ktorá je právnym nástupcom spoločnosti Grail, Inc. Podľa ustálenej judikatúry (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. marca 2012, Marine Harvest Norway a Alsaker Fjordbruk/Rada, T-113/06, neuvverejnený, EU:T:2012:135, body 24 až 33) teda 18. augusta 2021 spoločnosť Grail LLC nahradila spoločnosť Grail, Inc. ako jej univerzálny právny nástupca.
- 56 V tejto súvislosti už bolo rozhodnuté, že univerzálny právny nástupca môže pokračovať v konaní o žalobe o neplatnosť podanej právnickou osobou najmä v prípade, že právnická osoba prestane existovať a všetky jej práva a povinnosti prejdú na inú osobu, pričom tento univerzálny právny

nástupca nevyhnutne automaticky nahradí svojho predchodcu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. marca 2012, Marine Harvest Norway a Alsaker Fjordbruk/Rada, T-113/06, neuvverejnený, EU:T:2012:135, bod 28 a tam citovanú judikatúru).

- 57 Po druhé, hoci je spoločnosť Grail LLC nepochybne výlučne kontrolovaná žalobkyňou, nič to nemení na tom, že ide o samostatný právny subjekt, ktorý má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a môže preukázať záujem na výsledku sporu v súlade s článkom 40 druhým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie v spojení s článkom 53 prvým odsekom tohto štatútu. Platí to tým viac, že žalobkyňa uzavrela dohodu o samostatnosti podniku (pozri bod 42 vyššie) a že Komisia prijala rozhodnutím C(2021) 7675 final z 29. októbra 2021 (vec COMP/M.10493 – Illumina/Grail) predbežné opatrenia podľa článku 8 ods. 5 písm. a) nariadenia č. 139/2004, ktorými požaduje, aby bola spoločnosť Grail LLC vo vzťahu k žalobkyni zachovaná ako samostatný, nezávislý a autonómny subjekt, ktorý vykonáva samostatné činnosti a uplatňuje samostatnú stratégiu v rámci nezávislého riadenia.
- 58 Z toho vyplýva, že v rámci tohto sporu spoločnosť Grail LLC ako univerzálny právny nástupca nahradila spoločnosť Grail, Inc. ako vedľajšieho účastníka konania a uplatní sa výrok uznesenia predsedu rozšírenej tretej komory Všeobecného súdu z 2. júla 2021 (pozri bod 38 vyššie). V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že spoločnosť Grail LLC si ako druhá strana predmetnej koncentrácie zachováva záujem na výsledku sporu rovnakým spôsobom, aký preukázal jej právny predchodca Grail, Inc (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 21. marca 2012, Marine Harvest Norway a Alsaker Fjordbruk/Rada, T-113/06, neuvverejnený, EU:T:2012:135, bod 30).
- 59 V dôsledku toho musí byť návrh Komisie na odňatie postavenia vedľajšieho účastníka konania spoločnosti Grail zamietnutý.

O prípustnosti

- 60 Komisia, podporovaná Helénskou republikou a Francúzskou republikou, bez formálneho vznesenia námietky neprípustnosti podľa článku 130 ods. 1 rokovacieho poriadku tvrdí, že táto žaloba je neprípustná. Po prvé tvrdí, že žiadosť o postúpenie veci nie je aktom Komisie, po druhé že informačný list bol nahradený napadnutým rozhodnutím a po tretie že napadnuté rozhodnutia sú prípravnými aktmi, ktorých protiprávnosť možno namietať v rámci žaloby podanej proti konečnému rozhodnutiu o spornej koncentrácii.
- 61 Žalobkyňa podporovaná spoločnosťou Grail tvrdí, že táto žaloba je prípustná.
- 62 V prvom rade, pokiaľ ide o žiadosť o postúpenie veci, zo skráteného znenia žaloby, najmä z opomenutia výhrady týkajúcej sa tejto žiadosti v bode 214, vyplýva, že v tomto skrátenom súdnom konaní uvedená žiadosť nie je predmetom žaloby. Tvrdenia Komisie týkajúce sa tejto žiadosti sú preto neúčinné a musia sa zamietnuť.
- 63 V druhom rade, pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutia, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa akékoľvek akty prijaté inštitúciami Únie bez ohľadu na ich formu, ktoré majú mať záväzné právne účinky, považujú za napadnuteľné akty na účely článku 263 ZFEÚ (rozsudky z 13. februára 2014, Maďarsko/Komisia, C-31/13 P, EU:C:2014:70, bod 54; z 25. októbra 2017, Rumunsko/Komisia, C-599/15 P, EU:C:2017:801, bod 47, a z 22. apríla 2021, thyssenkrupp Electrical Steel a thyssenkrupp Electrical Steel Ugo/Komisia, C-572/18 P, EU:C:2021:317, bod 46).

- 64 Na účely určenia, či napadnutý akt vyvoláva záväzné právne účinky, je potrebné zamerať sa na jeho podstatu. Tieto účinky sa musia posudzovať podľa objektívnych kritérií, akými sú obsah tohto aktu v prípade potreby s prihliadnutím na kontext, v ktorom bol prijatý, a právomoci inštitúcie, ktorá akt prijala (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. februára 2014, Maďarsko/Komisia, C-31/13 P, EU:C:2014:70, bod 55; z 25. októbra 2017, Rumunsko/Komisia, C-599/15 P, EU:C:2017:801, bod 48, a z 22. apríla 2021, thyssenkrupp Electrical Steel a thyssenkrupp Electrical Steel Ugo/Komisia, C-572/18 P, EU:C:2021:317, bod 48).
- 65 V prípade žaloby o neplatnosť podanej fyzickou alebo právnickou osobou musia byť záväzné právne účinky napadnutého aktu spôsobilé zasiahnuť do záujmov žalobcu tým, že spôsobia výraznú zmenu jeho právneho postavenia (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. októbra 2011, Deutsche Post a Nemecko/Komisia, C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, bod 37, a z 25. februára 2021, VodafoneZiggo Group/Komisia, C-689/19 P, EU:C:2021:142, bod 48 a tam citovanú judikatúru).
- 66 V zásade sú teda napadnuteľné práve opatrenia, ktoré s konečnou platnosťou určujú stanovisko inštitúcie po skončení správneho konania a ktoré majú vyvolávať právne účinky spôsobilé ovplyvniť záujmy sťažovateľa, a nie prechodné opatrenia, ktorých cieľom je pripraviť konečné rozhodnutie a ktoré nevyvolávajú tieto účinky. V dôsledku toho prechodné opatrenia, ktoré stanovujú posúdenie inštitúcie a ktorých cieľom je pripraviť konečné rozhodnutie, v zásade nepredstavujú akty, ktoré môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť (pozri rozsudok zo 6. mája 2021, ABLV Bank a i./ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 39 a tam citovanú judikatúru).
- 67 V prejednávanej veci boli napadnuté rozhodnutia prijaté v súlade s článkom 22 ods. 3 prvým pododsekom nariadenia č. 139/2004. Z tohto ustanovenia vyplýva, že preskúvanie koncentrácie Komisiou podľa tohto článku má formu rozhodnutia. Podľa článku 288 štvrtého odseku prvej vety ZFEÚ „rozhodnutie je záväzné v celom rozsahu“. Normotvorca EÚ mal preto v úmysle urobiť tieto rozhodnutia záväznými (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 13. októbra 2011, Deutsche Post a Nemecko/Komisia, C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, bod 44).
- 68 Treba tiež uviesť, že napadnuté rozhodnutia podriaďujú predmetnú koncentráciu pôsobnosti nariadenia č. 139/2004, hoci nemá európsky význam v zmysle jeho článku 1, takže toto nariadenie sa neuplatňuje automaticky. Konkrétne je účinkom napadnutých rozhodnutí to, že koncentrácia v súlade s článkom 22 ods. 4 prvým pododsekom tohto nariadenia podlieha článku 2, článku 4 ods. 2 a 3, ako aj článkom 5, 6 a 8 až 21 tohto nariadenia, ktoré určujú kritériá na posúdenie koncentrácie, rozhodovacie právomoci Komisie, ako aj prípadné postupy a sankcie. Rovnako povinnosť pozastaviť koncentráciu stanovená v článku 7 nariadenia č. 139/2004 sa v súlade s článkom 22 ods. 4 prvým pododsekom druhou vetou tohto nariadenia uplatňuje na predmetnú koncentráciu tým, že bráni jej vykonaniu, až kým nebude vyhlásená za zlučiteľnú s vnútorným trhom.
- 69 Naopak, ako tvrdí žalobkyňa, v prípade neexistencie napadnutých rozhodnutí by Komisia predmetnú koncentráciu nepreskúmala v súvislosti s nariadením č. 139/2004 ani by nepodliehala potenciálnym obmedzeniam a sankciám podľa tohto nariadenia vrátane povinnosti pozastaviť koncentráciu, ale mohla by sa v Európskej únii vykonať okamžite.

- 70 Preto vzhľadom na skutočnosť, že každé rozhodnutie, ktoré má za následok zmenu právnych pravidiel uplatniteľných na preskúvanie koncentrácie, môže ovplyvniť právne postavenie účastníkov dotknutej transakcie, napadnuté rozhodnutia vyvolávajú záväzné právne účinky voči žalobkyni, ktoré môžu ovplyvniť jej záujmy tým, že spôsobia výraznú zmenu jej právneho postavenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. septembra 2003, Cableuropa a i./Komisia, T-346/02 a T-347/02, EU:T:2003:256, body 61 a 64).
- 71 Okrem toho napadnuté rozhodnutia tým, že ukončili konanie o postúpení veci, ktoré sa začalo na základe žiadosti o postúpenie podľa článku 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 a ktoré v súlade s odsekom 2 tohto nariadenia umožňovalo podanie žiadostí o pripojenie, s konečnou platnosťou potvrdzujú stanovisko Komisie k postúpeniu spornej koncentrácie. Komisia týmito rozhodnutiami vyhovela uvedeným žiadostiam s prihliadnutím na pripomienky účastníkov koncentrácie a v dôsledku toho sa rozhodla preskúmať spornú koncentráciu. V súlade s postupom stanoveným v článku 22 nariadenia č. 139/2004 sa tak určí miesto preskúmania koncentrácie, čo vedie k preneseniu právomoci na toto preskúvanie na Komisiu (pozri body 68 až 70 vyššie). Konečnú a nezvratnú povahu týchto rozhodnutí potvrdzuje jednak lehota 10 pracovných dní stanovená v článku 22 ods. 3 prvom pododseku prvej vete, v ktorej bola Komisia povinná rozhodnúť o postúpení veci, a jednak skutočnosť, že ak by neprijala stanovisko, v súlade s týmto ustanovením by sa predpokladalo, že prijala rozhodnutie o preskúmaní.
- 72 Napadnuté rozhodnutia tak ukončujú konanie o postúpení veci podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004, ktoré je osobitným konaním odlišným od konania, ktoré umožňuje Komisii rozhodnúť o povolení alebo zákaze koncentrácie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, EU:C:1981:264, bod 11, a z 22. apríla 2021, thyssenkrupp Electrical Steel a thyssenkrupp Electrical Steel Ugo/Komisia, C-572/18 P, EU:C:2021:317, bod 49).
- 73 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia a Helénska republika, napadnuté rozhodnutia nie sú porovnateľné s rozhodnutím o začatí konania vo veci formálneho zisťovania podľa článku 6 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 139/2004. Keďže postup kontroly fúzií pozostáva z dvoch etáp, rozhodnutie prijaté na základe tohto ustanovenia nepredstavuje vyvrcholenie postupu preskúmania ani neprejudikuje konečné rozhodnutie podľa článku 8 tohto nariadenia. Rozhodnutie podľa článku 6 ods. 1 písm. c) tohto nariadenia je teda prípravným krokom, ktorého jediným cieľom je začať šetrenia zamerané na zistenie skutočností, ktoré umožnia Komisii rozhodnúť prostredníctvom konečného rozhodnutia na konci tohto konania o zlučiteľnosti transakcie s vnútorným trhom (pozri v tomto zmysle uznesenia z 31. januára 2006, Schneider Electric/Komisia, T-48/03, EU:T:2006:34, bod 79, a z 27. novembra 2017, HeidelbergCement/Komisia, T-902/16, neuvyverejnené, EU:T:2017:846, body 18, 21 a 22 a tam citovanú judikatúru). Naopak, napadnuté rozhodnutia nie sú súčasťou skúmania zlučiteľnosti predmetnej koncentrácie s vnútorným trhom, ale ich cieľom je s konečnou platnosťou rozhodnúť o postúpení tejto koncentrácie ukončením osobitného konania upraveného v článku 22 tohto nariadenia (pozri body 71 a 72 vyššie). Týmito rozhodnutiami Komisia s uvedením dôvodov, pre ktoré dospela k záveru, že podmienky stanovené v tomto článku sú splnené, vyhovela žiadosti o postúpenie veci a žiadostiam o pripojenie, čo má za následok, že táto koncentrácia patrí do pôsobnosti nariadenia č. 139/2004 (pozri bod 68 vyššie). Tieto rozhodnutia teda nepredstavujú prechodné opatrenia na prípravu rozhodnutia vo veci samej, ale určujú konečné stanovisko Komisie k žiadosti o postúpenie veci.

- 74 Okrem toho táto žaloba si nevyžaduje, aby súd EÚ posúdil buď predbežné stanoviská Komisie, alebo otázky, ku ktorým Komisia ešte nemala možnosť vyjadriť stanovisko, čiže nemôže mať za následok predbiehanie diskusie o meritórnej stránke veci a miešanie jednotlivých fáz správneho a súdneho konania (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, EU:C:1981:264, bod 20, z 13. októbra 2011, Deutsche Post a Nemecko/Komisia, C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, bod 51, a z 15. marca 2017, Stichting Woonpunt a i./Komisia, C-415/15 P, EU:C:2017:216, bod 45). Predovšetkým táto žaloba nemôže viesť Všeobecný súd dvor k tomu, aby sa vyjadril k otázke zlučiteľnosti spornej koncentrácie s vnútorným trhom, ktorá bude predmetom konania o preskúmaní upraveného v článku 6 nariadenia č. 139/2004, ale len k otázke zákonnosti prijatia žiadosti o postúpenie veci a postúpenia veci Komisii podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004, ako aj zmeny uplatniteľného právneho režimu, ktorú so sebou prináša (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 13. októbra 2011, Deutsche Post a Nemecko/Komisia, C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, bod 52).
- 75 V každom prípade, aj keby bolo potrebné domnievať sa, že napadnuté rozhodnutia sú prechodnými opatreniami pred vydaním rozhodnutia, ktorým sa ukončuje konanie o preskúmaní začaté podľa článku 6 nariadenia č. 139/2004, treba pripomenúť, že prechodné opatrenie, ktoré má samostatné právne účinky, môže byť predmetom žaloby o neplatnosť, keďže protiprávnosť spojenú s týmto opatrením nemožno napraviť žalobou podanou proti konečnému rozhodnutiu, pre ktoré predstavuje prípravný krok (rozsudok z 3. júna 2021, Maďarsko/Parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, bod 46). Na rozdiel od tvrdení Komisie v rozsahu, v akom napadnuté rozhodnutia vedú k uplatneniu nariadenia č. 139/2004 na spornú koncentráciu, a najmä v rozsahu, v akom uplatnenie článku 7 nariadenia č. 139/2004 v spojení s článkom 22 ods. 4 prvým pododsekom druhou vetou tohto nariadenia má odkladný účinok (pozri bod 68 vyššie), žaloba o neplatnosť rozhodnutia o ukončení konania o preskúmaní začatého podľa článku 6 nariadenia č. 139/2004 by neumožnila anulovať dôsledky oneskoreného vykonania spornej koncentrácie z dôvodu dodržania tejto povinnosti pozastaviť koncentráciu. Musí teda byť možné, aby napadnuté rozhodnutia boli predmetom žaloby o neplatnosť.
- 76 V dôsledku toho napadnuté rozhodnutia predstavujú napadnuteľné akty v zmysle článku 263 ZFEÚ.
- 77 Tento záver nemôže byť spochybnený tvrdením, ktoré Komisia zakladá na rozsudku z 15. decembra 1999, Kesko/Komisia (T-22/97, EU:T:1999:327). Po prvé v tomto rozsudku sa Súd prvého stupňa nevyjadril k otázke, či rozhodnutie o schválení žiadosti členského štátu o postúpenie veci predstavuje napadnuteľný akt. Po druhé nebolo potrebné zohľadniť ani záväzné právne účinky takéhoto rozhodnutia, keďže uvedený rozsudok sa týkal, ako pripúšťa samotná Komisia, žaloby podanej proti rozhodnutiu vo veci samej, a to vyhlásenia nezlučiteľnosti s vnútorným trhom na základe článku 8 ods. 3 nariadenia č. 4064/89, ktoré trvalo bránilo vykonaniu dotknutej koncentrácie. Po tretie vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 15. decembra 1999, Kesko/Komisia (T-22/97, EU:T:1999:327), bolo porušenie článku 22 tohto nariadenia namietané s cieľom spochybniť právomoc Komisie začať konanie podľa článku 6 ods. 1 písm. c) tohto nariadenia a týkalo sa otázky, či Komisia z právneho hľadiska dostatočne overila, že žiadosť o postúpenie podal členský štát. Uvedený rozsudok sa teda zaoberal konkrétnou otázkou, ktorá nie je porovnateľná s otázkou, ktorá vznikla v prejednávanej veci.
- 78 Táto žaloba je teda prípustná v rozsahu, v akom smeruje proti napadnutým rozhodnutiam.

- 79 V treťom rade, pokiaľ ide o informačný list, treba pripomenúť, že tento list informoval účastníkov koncentrácie o žiadosti o postúpenie v súlade s článkom 22 ods. 2 prvým pododsekom nariadenia č. 139/2004. Je pravda, že tieto informácie vedú podľa článku 22 ods. 4 prvého pododseku tohto nariadenia k povinnosti pozastaviť koncentráciu stanovenú v článku 7 nariadenia. Ako však správne tvrdí Komisia, tento list neuvádza konečné stanovisko Komisie k preskúmaniu spornej koncentrácie a nepodriaďuje koncentráciu tejto povinnosti s konečnou platnosťou, ale len dočasne s cieľom zabezpečiť potrebný účinok prípadného rozhodnutia o postúpení veci. Po tomto liste v prejednávanej veci nasledovalo prijatie napadnutých rozhodnutí, ktorými Komisia schválila postúpenie veci a s konečnou platnosťou podriadila spornú koncentráciu pôsobnosti tohto nariadenia vrátane povinnosti pozastaviť koncentráciu (pozri body 68 a 72 vyššie). Informačný list teda predstavuje len medzistupeň v rámci konania o postúpení veci, ktoré sa končí konečným stanoviskom Komisie k žiadosti o postúpenie veci podľa článku 22 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004.
- 80 Informačný list preto predstavuje predbežné a prípravné opatrenie pre napadnuté rozhodnutia v zmysle judikatúry citovanej v bode 66 vyššie. V dôsledku toho sa v súlade s judikatúrou možno odvolávať na prípadnú protiprávnosť tohto listu na podporu žaloby podanej proti uvedeným rozhodnutiam, ktoré sú napadnuteľnými aktmi (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, EU:C:1981:264, bod 12, a z 22. apríla 2021, thyssenkrupp Electrical Steel a thyssenkrupp Electrical Steel Ugo/Komisia, C-572/18 P, EU:C:2021:317, bod 50).
- 81 V dôsledku toho je táto žaloba neprípustná v rozsahu, v akom smeruje proti informačnému listu.
- 82 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba túto žalobu vyhlásiť za prípustnú v rozsahu, v akom namieta neplatnosť napadnutých rozhodnutí, a za neprípustnú v rozsahu, v akom smeruje proti informačnému listu.

O veci samej

Zhrnutie dôvodov neplatnosti

- 83 V tomto skrátenom súdnom konaní žalobkyňa uvádza na podporu svojej žaloby tri žalobné dôvody.
- 84 Prvým žalobným dôvodom žalobkyňa tvrdí, že Komisia nemá právomoc začať podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004 vyšetrovanie koncentrácie, ktorá nespĺňa podmienky umožňujúce členskému štátu, aby podľa svojich vnútroštátnych pravidiel kontroly koncentrácií požiadal o jej postúpenie Komisii na preskúmanie. Druhým žalobným dôvodom žalobkyňa tvrdí, že žiadosť o postúpenie spornej koncentrácie bola oneskorená a subsidiárne že oneskorené zaslanie listu s výzvou Komisiou porušuje zásadu právnej istoty a právo na riadnu správu vecí verejných. Tretím žalobným dôvodom žalobkyňa vytýka Komisii, že porušila zásady právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery, keďže členka Komisie zodpovedná za hospodársku súťaž uviedla, že politika Komisie sa zmení, až keď sa zavedie usmernenie k článku 22.

O prvom žalobnom dôvode založenom na nedostatku právomoci Komisie

- 85 Žalobkyňa, podporovaná spoločnosťou Grail, tvrdí, že Komisia nesprávne vykladala nariadenie č. 139/2004, keď v napadnutých rozhodnutiach konštatovala, že môže vyhovieť žiadosti o postúpenie podľa článku 22 tohto nariadenia v situácii, keď členské štáty, ktoré podali túto žiadosť, nie sú podľa svojich vnútroštátnych pravidiel kontroly fúzií oprávnené preskúmať koncentráciu, ktorá je predmetom tejto žiadosti. Žalobkyňa v podstate tvrdí, že v takejto situácii zostatkový účel článku 22 tohto nariadenia umožňuje členskému štátu, ktorý nemá taký systém kontroly, podať žiadosť o postúpenie s cieľom zabrániť tomu, aby koncentrácia ovplyvňujúca jeho územie nepodliehala nijakému preskúmaniu. Naopak, ak členský štát prijal vlastnú právnu úpravu v oblasti kontroly fúzií, a teda definoval okolnosti, za ktorých skúma koncentrácie bez európskeho významu, tento členský štát by vykonal právomoc, ktorá mu umožňuje skúmať koncentrácie, a jeho záujmy by boli primerane chránené. V prípade takého členského štátu sa žiadosti o postúpenie veci obmedzujú na prípady, na ktoré sa vzťahujú jeho pravidlá kontroly, ktorých rozsah pôsobnosti vymedzil vnútroštátny zákonodarca. Zostatková právomoc postúpiť preskúmanie koncentrácie Komisii nie je potrebná. Okrem toho žalobkyňa a spoločnosť Grail tvrdia, že stanovisko Komisie je nezlučiteľné s cieľom jednostupňového konania založeným na prahových hodnotách obratu a s cieľom umožniť príslušným vnútroštátnym orgánom delegovať vyšetrovaciu právomoc na Komisiu, ak môže Komisia koncentráciu preskúmať lepšie. Žalobkyňa a spoločnosť Grail spochybňujú výklad znenia článku 22 nariadenia č. 139/2004 zo strany Komisie a vytýkajú jej, že nezohľadnila jeho kontext. Podľa nich je stanovisko Komisie ďalej v rozpore so zásadami právnej istoty, subsidiarity a proporcionality a vyžaduje si legislatívnu zmenu. Keďže článok 22 tohto nariadenia má výnimočnú povahu, treba ho vykladať reštriktívne.
- 86 Komisia, podporovaná Helénskou republikou, Francúzskou republikou, Holandským kráľovstvom a Dozorným úradom EZVO, v podstate tvrdí, že žalobkyňa nerešpektuje prednosť doslovného výkladu a neberie ohľad na jasné a presné znenie článku 22 ods. 1 prvej vety prvej časti nariadenia č. 139/2004. Keďže ide o legislatívne ustanovenie stanovujúce podmienky, za akých má Komisia právomoc, legislatívna zmena nie je potrebná. Tento článok nerozlišuje podľa toho, či členský štát má alebo nemá vnútroštátny systém kontroly fúzií, a výklad navrhnutý žalobkyňou nemožno zosúladiť so zásadou jednotného uplatňovania práva EÚ a práva EHP. Tým, že členský štát žiada o postúpenie veci Komisii, vykonáva právomoc, ktorá má autonómny základ v práve EÚ. Podľa Komisie a Helénskej republiky reštriktívny výklad nemožno použiť na vyriešenie otázky existencie právomoci a nevyplýva z neho zavedenie dodatočných požiadaviek do ustanovenia, ak v tomto ustanovení nie sú upravené. Systém jednostupňového konania nie je cieľom nariadenia č. 139/2004, ale jeho dôležitým prvkom. Okrem toho Helénska republika, Francúzska republika a Dozorný úrad EZVO tvrdia, že mechanizmy postupovania vecí fungujú ako účinné mechanizmy nápravy, ktoré umožňujú účinné preskúmanie všetkých koncentrácií podľa ich vplyvu na štruktúru hospodárskej súťaže v Európskej únii.
- 87 V rámci tohto žalobného dôvodu má Všeobecný súd poskytnúť výklad pôsobnosti článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004, podľa ktorého ACF podal žiadosť o postúpenie veci. Konkrétne má Všeobecný súd posúdiť otázku, či má Komisia podľa tohto ustanovenia právomoc preskúmať koncentráciu, ktorá je predmetom žiadosti o postúpenie podanej členským štátom, ktorý má vnútroštátny systém kontroly fúzií, ale táto koncentrácia nepatrí do pôsobnosti vnútroštátnej právnej úpravy.
- 88 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry si výklad ustanovenia práva EÚ vyžaduje zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj kontext, do ktorého patrí, ako aj ciele a účel, ktorý sleduje akt, ktorého je súčasťou. Legislatívna história ustanovenia práva EÚ môže tiež poskytnúť

informácie relevantné pre jeho výklad [pozri rozsudok z 25. júna 2020, A a i. (Veterné elektrárne v Aalter a Nevele), C-24/19, EU:C:2020:503, bod 37 a tam citovanú judikatúru]. Preto je potrebné vykonať doslovný, kontextový, teleologický a historický výklad článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004.

– *Doslovný výklad*

- 89 Treba poukázať na to, že článok 22 ods. 1 prvý pododsek nariadenia č. 139/2004 v rozsahu, v akom stanovuje, že „jeden alebo viaceré členské štáty môžu požiadať Komisiu o posúdenie koncentrácie podľa článku 3, ktorá nemá [európsky význam] v zmysle článku 1, ale ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi a hrozí, že značne ovplyvní hospodársku súťaž na území členského štátu alebo štátov, ktoré podávajú žiadosť“, stanovuje štyri kumulatívne podmienky na povolenie postúpenia koncentrácie Komisii. Po prvé žiadosť o postúpenie musí podať jeden alebo viac členských štátov, po druhé transakcia, ktorá je predmetom tejto žiadosti, musí spĺňať definíciu koncentrácie uvedenú v článku 3 nariadenia a zároveň nesmie dosahovať prahové hodnoty pre európsky význam stanovené v článku 1 tohto nariadenia, po tretie musí koncentrácia ovplyvňovať obchod medzi členskými štátmi a po štvrté musí hroziť, že koncentrácia významne ovplyvní hospodársku súťaž na území členského štátu alebo štátov, ktoré podali žiadosť o postúpenie.
- 90 Zo znenia tohto ustanovenia teda nevyplýva, že na to, aby členský štát postúpil koncentráciu Komisii, musí táto koncentrácia patriť do pôsobnosti pravidiel kontroly fúzií tohto členského štátu, ani že uvedený členský štát musí mať taký systém kontroly.
- 91 Naopak, ako tvrdí Komisia, výraz „[akákoľvek] koncentrácia“ použitý v článku 22 ods. 1 prvom pododseku prvej časti vety nariadenia č. 139/2004 naznačuje, že koncentrácia môže byť predmetom postúpenia bez ohľadu na existenciu alebo pôsobnosť vnútroštátnych pravidiel kontroly fúzií, pokiaľ sú splnené kumulatívne podmienky uvedené v bode 89 tohto rozsudku.
- 92 Naopak dodatočná podmienka presadzovaná žalobkyňou a spoločnosťou Grail, t. j. že koncentrácia, ktorá je predmetom žiadosti o postúpenie, musí patriť do pôsobnosti pravidiel kontroly koncentrácií členského štátu, ktorý podal túto žiadosť, nevyplýva zo znenia článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004.
- 93 Navyše vzhľadom na to, že táto formulácia nerozlišuje medzi členskými štátmi podľa toho, či na tento účel prijali alebo neprijali vnútroštátnu právnu úpravu, aj členský štát, ktorý takýto systém nemá, akým je Luxemburské veľkovevodstvo, je oprávnený požiadať Komisiu o postúpenie koncentrácie podľa tohto ustanovenia, čo žalobkyňa uznáva.
- 94 Preto bez vyvodenia konečného záveru z doslovného výkladu článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004 jasne vyplýva, že členský štát je oprávnený postúpiť Komisii akúkoľvek koncentráciu, ktorá spĺňa kumulatívne podmienky stanovené v uvedenom ustanovení, bez ohľadu na existenciu alebo rozsah pôsobnosti vnútroštátnych pravidiel kontroly fúzií.
- 95 V dôsledku toho Všeobecný súd považuje za vhodné vykonať historický výklad, keďže tento výklad môže poskytnúť objasnenie úmyslu normotvorcu EÚ pri prijímaní článku 22 nariadenia č. 139/2004, ktorý treba zohľadniť pri teleologickom a kontextovom výklade tohto ustanovenia.

– Historický výklad

- 96 V prvom rade článok 22 prvého nariadenia o kontrole koncentrácií medzi podnikmi, a to nariadenia č. 4064/89, stanovoval mechanizmus umožňujúci postúpiť prípad koncentrácie Komisii. Odsek 3 tohto článku znel takto:
- „Ak Komisia na žiadosť členského štátu zistí, že koncentrácia podľa definície článku 3, ktorá nemá rozsah spoločenstva v zmysle článku 1, vytvára alebo posilňuje dominantné postavenie, ktoré by malo za dôsledok prekážku účinnej hospodárskej súťaže na území dotknutého členského štátu alebo štátov, ktoré podali spoločnú žiadosť, môže, ak má táto koncentrácia vplyv na obchod medzi členskými štátmi, prijať rozhodnutie podľa článku 8 ods. 2, druhého pododseku, článku 3 a 4.“
- 97 Tento mechanizmus postúpenia bol navrhnutý najmä pre tie členské štáty, ktoré ešte nemajú systém kontroly fúzií [pozri bod 97 zelenej knihy Komisie z 31. januára 1996 o revízii nariadenia o fúziách (COM(96) 19 final), bod 84 zelenej knihy Komisie z 11. decembra 2001 o revízii nariadenia Rady č. 4064/89 (COM(2001) 745 final) (ďalej len „zelená kniha z roku 2001“) a bod 21 návrhu Komisie na nariadenie Rady o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (ďalej len „nariadenie ES o fúziách“) (Ú. v. EÚ C 20, 2003, s. 4; ďalej len „návrh z roku 2003“)]. Konkrétne sa zdá, že tento mechanizmus postúpenia vyhovelo želaniu Holandského kráľovstva, ktoré v tom čase taký systém nemalo, aby Komisia skúmala koncentrácie, ktoré majú nepriaznivé účinky na jeho území, pokiaľ koncentrácie ovplyvňujú aj obchod medzi členskými štátmi, a preto sa tento mechanizmus označoval ako „holandská doložka“ [pozri bod 133 pracovného dokumentu útvarov Komisie, ktorý je sprievodným dokumentom k oznámeniu Komisie Rade – Správa o uplatňovaní nariadenia č. 139/2004 z 30. júna 2009 (SEC(2009) 808 final/2)].
- 98 Skutočnosť, že mechanizmus postúpenia podľa článku 22 ods. 3 nariadenia č. 4064/89 sa mal používať najmä v prípade členských štátov, ktoré nemajú vlastný systém kontroly koncentrácií, však nebránila tomu, aby tento mechanizmus využili aj iné členské štáty. Potvrďuje to použitie výrazu „najmä“ v bode 97 zelenej knihy Komisie z 31. januára 1996 o revízii nariadenia o fúziách (pozri bod 97 vyššie), podľa ktorého sa toto ustanovenie „vo všeobecnosti považuje za užitočný nástroj, najmä pre tie členské štáty, ktoré v súčasnosti nemajú systém kontroly fúzií“. V tomto nariadení nič nenasvedčuje tomu, že normotvorca EÚ mal v úmysle vyhradiť mechanizmus pre uvedené štáty alebo ich v tejto súvislosti uprednostniť, a to najmä v situácii, o akú ide v prejednávanej veci. Naopak, pojem „členský štát“ použitý v tomto ustanovení zahŕňa všetky členské štáty bez rozlišovania podľa toho, či takýto kontrolný systém existuje alebo nie. Odôvodnenie č. 29 nariadenia č. 4064/89 tak uznáva právomoc Komisie zasiahnuť „na žiadosť dotknutého členského štátu v prípadoch, keď by mohla byť na území tohto štátu vážne narušená účinná hospodárska súťaž“.
- 99 Vzhľadom na postupné zavádzanie vnútroštátnych systémov kontroly fúzií v členských štátoch a na skutočnosť, že ku dňu prijatia zelenej knihy z roku 2001 takýto systém nemalo len Luxemburské veľkovojevodstvo, Komisia v bode 85 zelenej knihy z roku 2001 konštatovala, že „v praxi... je potenciálny priestor na použitie článku 22 ods. 3 v jeho pôvodnej podobe veľmi obmedzený“. Zníženie jeho praktického významu pre veľkú väčšinu členských štátov z dôvodu, že mali takéto vnútroštátne systémy kontroly, na rozdiel od názoru žalobkyne nevyhnutne neznamenalo, že použitie článku 22 ods. 3 nariadenia č. 4064/89 z ich strany je teraz vylúčené.
- 100 V druhom rade ciele mechanizmu postúpenia stanoveného v článku 22 ods. 3 nariadenia č. 4064/89 boli postupne rozširované.

- 101 Keď sa počet vnútroštátnych systémov kontroly koncentrácií v rámci Európskej únie zvýšil, tento mechanizmus postúpenia sa tiež považoval za prostriedok na posilnenie uplatňovania práva hospodárskej súťaže Spoločenstva na transakcie s cezhraničnými účinkami a na zabezpečenie zásady jednostupňového konania a zabránenie súbežnému skúmaniu tej istej koncentrácie orgánmi na ochranu hospodárskej súťaže viacerých členských štátov. Ako je uvedené v bode 86 zelenej knihy z roku 2001, tieto ciele sa odrážajú v zmenách a doplneniach zavedených nariadením Rady (ES) č. 1310/97 z 30. júna 1997, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie č. 4064/89 (Ú. v. ES L 180, 1997, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 164), čo umožnilo viacerým členským štátom predkladať spoločné žiadosti o postúpenie (pozri odôvodnenie 13 nariadenia č. 1310/97).
- 102 Cieľom mechanizmu postúpenia stanoveného v článku 22 ods. 3 nariadenia č. 4064/89 bolo teda umožniť členským štátom požiadať Komisiu o preskúmanie koncentrácie s cezhraničnými účinkami v situácii, keď neboli dodržané prahové hodnoty stanovené v článku 1 tohto nariadenia, ktoré v zásade vymedzujú pôsobnosť nariadenia. Článok 1 nariadenia č. 4064/89 odrážal túto úlohu, keďže stanovoval uplatňovanie tohto nariadenia na všetky koncentrácie s významom pre celé Spoločenstvo „bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 22“.
- 103 Na rozdiel od názoru, ktorý zjavne zastáva žalobkyňa odkazujúca na cieľ nariadenia č. 1310/97, ktorým je zabrániť viacnásobným oznámeniam a umožniť preskúmanie koncentrácie najvhodnejším orgánom, a ako sa uvádza v tlačovej správe priloženej k návrhu z roku 2003, jednotlivé ciele sledované mechanizmom postúpenia sa navzájom nevyklúčujú, ale dopĺňajú. Podľa bodu 86 zelenej knihy z roku 2001 bolo zámerom normotvorcu posilniť uplatňovanie práva Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže na transakcie s cezhraničnými účinkami, zabezpečiť zásadu jednostupňového konania a zmierniť problém viacnásobných podaní (pozri tiež bod 101 vyššie). Potvrďuje to aj skutočnosť, že ciele sa postupne rozširovali, pričom sa neupustilo od pôvodných cieľov tohto mechanizmu (pozri body 97 až 99 a 101 vyššie).
- 104 Vývoj cieľov mechanizmu postúpenia stanoveného v článku 22 ods. 3 nariadenia č. 4064/89 preto nemožno chápať tak, že obmedzuje pôsobnosť tohto nariadenia, ale skôr zdôrazňuje cieľ skúmať koncentrácie s cezhraničnými účinkami.
- 105 V treťom rade tento výklad potvrdzujú opatrenia prijaté po návrhu z roku 2003 v rámci prepracovaného znenia nariadenia č. 4064/89 a prijatia nariadenia č. 139/2004.
- 106 Po prvé znenie článku 22 navrhnuté v roku 2003 rozlišovalo na jednej strane medzi žiadosťou o postúpenie podanou jedným alebo viacerými členskými štátmi za podobných podmienok, ako sú podmienky uvedené v súčasnom článku 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, a na druhej strane vo svojom odseku 3 medzi žiadosťami o postúpenie podanými najmenej tromi „členskými štátmi, ktoré by boli príslušné preskúmať koncentráciu podľa svojich vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti hospodárskej súťaže“, čo je situácia, v ktorej sa vychádzalo z toho, že existuje európsky význam odôvodňujúci výlučnú právomoc Komisie.
- 107 Pri prijímaní nariadenia č. 139/2004 však odsek 3 nebol prevzatý do článku 22, ale bol v zmenenom a doplnenom znení začlenený do článku 4 ods. 5 tohto nariadenia, ktorý teda odkazuje na koncentrácie, ktoré možno skúmať podľa vnútroštátneho práva hospodárskej súťaže najmenej troch členských štátov. Naopak, zostávajúca časť článku 22 návrhu z roku 2003, najmä jeho odsek 1, bola prevzatá bez väčších zmien. Na rozdiel od znenia článku 4 ods. 5 nariadenia č. 139/2004 normotvorca EÚ v článku 22 nariadenia č. 139/2004 neodkázal na právomoc

členského štátu podľa jeho vnútroštátnej právnej úpravy. To naznačuje, že normotvorca nemal v úmysle obmedziť právo tohto členského štátu požiadať Komisiu o postúpenie akejkoľvek „koncentrácie“.

- 108 Po druhé v návrhu z roku 2003 Komisia neprijala myšlienku „povinného systému 3+“, ktorý by spočíval v automatickom priznaní európskeho významu koncentráciám podliehajúcim oznamovacej povinnosti aspoň v troch členských štátoch, ako sa navrhuje v zelenej knihe z roku 2001 (pozri najmä body 60 a 62 tejto zelenej knihy). Domnievala sa, že v takomto systéme je potrebné určiť, či koncentrácia dosiahla prahové hodnoty na oznámenie aspoň v troch členských štátoch, a že založenie jej právomoci na rozdielnych vnútroštátnych kritériách alebo pojmoch na účely výkladu vnútroštátnych oznamovacích prahov by narušilo právnu istotu najmä vzhľadom na riziko rozdielneho výkladu vnútroštátneho práva zo strany Komisie, členských štátov a účastníkov koncentrácie (body 13 až 15 návrhu z roku 2003).
- 109 Komisia tak uprednostnila rozsiahlejšie využívanie mechanizmov postúpenia, najmä mechanizmu stanoveného v článku 22 nariadenia č. 139/2004 (bod 18 návrhu z roku 2003), ktoré si teda na rozdiel od „povinného systému 3+“ podľa všetkého nevyžadovali výklad vnútroštátnych prahových hodnôt na oznámenie. To podporuje názor, že je možné požiadať o postúpenie koncentrácie, ktorá nepatrí do pôsobnosti pravidiel kontroly fúzií členského štátu, ktorý požiadal o jej postúpenie. Naopak, výklad presadzovaný žalobkyňou by si osobitne vyžadoval, aby Komisia najprv poskytla výklad pôsobnosti vnútroštátneho práva dožadujúceho členského štátu, a mohol by viesť k rozdielnym výkladom zo strany Komisie a členských štátov, čo je problematika opísaná v bode 59 a v poznámke pod čiarou 11 zelenej knihy z roku 2001. Tento výklad teda podriaďuje uplatnenie uvedeného článku podmienkam, ktoré boli výslovne zamietnuté v rámci legislatívneho postupu.
- 110 Okrem toho Súd prvého stupňa v rozsudku z 15. decembra 1999, Kesko/Komisia (T-22/97, EU:T:1999:327, bod 84), rozhodol, že Komisii neprináleží vyjadrovať sa k právomoci vnútroštátneho orgánu na ochranu hospodárskej súťaže podať žiadosť o postúpenie veci podľa článku 22 nariadenia č. 4064/89, ale že musí len overiť, či ide na prvý pohľad o žiadosť členského štátu.
- 111 Po tretie v bode 21 návrhu z roku 2003 Komisia pripomenula, že „jedným z pôvodných cieľov [tohto článku] bolo poskytnúť členským štátom, ktoré nemajú vnútroštátne právne predpisy o kontrole koncentrácií, možnosť postúpiť [jej] prípady s vplyvom na obchod medzi členskými štátmi...“. Konštatovala, že iba Luxemburské veľkovevodstvo sa stále nachádza v takejto situácii, na základe čoho sa domnievala, že „možnosť, aby jediný členský štát postúpil prípady Komisii, by nemala byť úplne vylúčená“. Ak z toho vyplýva, že článok 22 nariadenia č. 4064/89 mali pôvodne využívať predovšetkým tie členské štáty, ktoré nemajú vlastný systém kontroly fúzií, odkaz na „jeden“ z pôvodných cieľov potvrdzuje konštatovanie, uvedené v bodoch 98 a 99 vyššie, že uplatniteľnosť tohto článku sa neobmedzuje len na túto situáciu, ale vzťahuje sa na všetky členské štáty vrátane tých, ktoré takýto systém mali.
- 112 Po štvrté v bode 22 návrhu z roku 2003 Komisia poukázala na to, že zjednodušený systém postúpenia, ktorý navrhla, je okrem iného určený na to, aby sa postúpenie veci podľa článku 22 uplatnilo vo fáze pred oznámením, keďže „hlavný nedostatok spočíva v tom, že... ustanovenia o postúpení sa môžu uplatniť až po oznámení [koncentrácie]“. Toto konštatovanie len opisuje situáciu, ktorá existovala pred prijatím nariadenia č. 139/2004 a ktorá sa vyznačuje, ako je uvedené aj v tomto bode 22, „významnou stratou času a administratívnej efektívnosti“, ako aj „zbytočnými nákladmi a záťažou pre účastníkov fúzie“, keďže títo účastníci nemali možnosť

požiadať o postúpenie koncentrácie v počiatočnom štádiu tak, že by priamo informovali Komisiu bez nutnosti obrátiť sa na vnútroštátne orgány. Táto situácia sa teda týka len koncentrácií, ktoré môžu byť oznámené na vnútroštátnej úrovni. Prijatím článku 4 ods. 4 a 5 tohto nariadenia sa tento problém vyriešil tým, že sa účastníkom koncentrácie umožnilo požiadať o jej postúpenie pred oznámením. Naopak, článok 22 tohto nariadenia sa obsahom podstatne nelíši (pozri bod 107 vyššie). Treba pripomenúť, že normotvorca EÚ stanovil rôzne podmienky pre podanie žiadosti o postúpenie koncentrácie členským štátom Komisii podľa článku 22. Podľa tohto článku členský štát, ktorý nemá vnútroštátne pravidlá kontroly fúzií, môže, ako vyplýva z bodu 21 návrhu z roku 2003, tiež podať žiadosť o postúpenie veci (pozri bod 111 vyššie), čo nevyhnutne vylučuje akékoľvek predchádzajúce oznámenie v tomto štáte.

- 113 Po piate bod 24 návrhu z roku 2003 vysvetľuje, že „na základe článku 22 môžu členské štáty postúpiť Komisii prípady, ktoré nedosahujú prahové hodnoty obratu uvedené v článku 1 ods. 2 a 3 [nariadenia ES o fúziách], ale ktoré pravdepodobne budú mať významný cezhraničný vplyv“. Tento bod tak potvrdzuje cieľ umožniť Komisii preskúmať cezhraničné koncentrácie, ktoré nedosahujú prahové hodnoty stanovené v pravidlách EÚ v oblasti kontroly fúzií (pozri body 102 a 104 vyššie).
- 114 Po šieste podobne ako článok 1 nariadenia č. 4064/89 aj článok 1 nariadenia č. 139/2004 stanovuje, že toto nariadenie sa uplatní na všetky koncentrácie s európskym významom „bez toho, aby bol dotknutý... článok 22“. Skutočnosť, že toto znenie sa v priebehu času prakticky nezmenilo a v nariadení č. 139/2004 bolo len doplnené pridaním odkazu na článok 4 ods. 5 tohto nariadenia (pozri bod 121 nižšie), naznačuje, že cieľom článku 22 nariadenia č. 139/2004 je umožniť Komisii skúmať cezhraničné koncentrácie, ktoré nedosahujú prahové hodnoty stanovené v tomto nariadení (pozri bod 102 vyššie).
- 115 V štvrtom rade, pokiaľ ide o neskoršie stanovisko Komisie týkajúce sa mechanizmu postúpenia podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004, ktoré je uvedené v oznámení o postúpení, v správe z 18. júna 2009 o fungovaní nariadenia č. 139/2004 [KOM(2009) 281 v konečnom znení], v bielej knihe z roku 2014, v pracovnom dokumente útvarov Komisie týkajúcom sa zhrnutia hodnotenia procesných a jurisdikčných aspektov kontroly fúzií v EÚ z 26. marca 2021 [SWD(2021) 67 final] a v usmernení k článku 22, treba pripomenúť, že tieto dokumenty boli uverejnené po prijatí tohto nariadenia, a preto ich normotvorca EÚ v tomto štádiu nemohol zohľadniť. Preto nie sú relevantné na účely historického výkladu tohto nariadenia a v dôsledku toho na účely vyriešenia tohto sporu.
- 116 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy historický výklad potvrdzuje, že článok 22 ods. 1 prvý pododsek nariadenia č. 139/2004 umožňuje členskému štátu bez ohľadu na pôsobnosť jeho vnútroštátnych pravidiel kontroly fúzií postúpiť Komisii koncentrácie, ktoré nespĺňajú prahové hodnoty obratu stanovené v článku 1 tohto nariadenia, ktoré však môžu mať významné cezhraničné účinky.
- 117 Tento záver nie je spochybnený odôvodneniami, na ktoré sa odvoláva žalobkyňa s cieľom preukázať, že prenos právomocí v rámci postúpenia veci sa nemá uplatniť, ak členský štát nemá právomoc preskúmať dotknutú koncentráciu v rámci vlastného systému kontroly fúzií. Ako tvrdí Komisia, odôvodnenie 27 nariadenia č. 4064/89, podľa ktorého členské štáty nemôžu uplatňovať svoje vnútroštátne právne predpisy v oblasti hospodárskej súťaže na koncentrácie s významom pre celé Spoločenstvo, sa týka len článku 21 tohto nariadenia, ktorý upravuje rozdelenie právomocí medzi Komisiu a členské štáty. Odkaz na ochranu záujmov členských štátov v odôvodnení 10 nariadenia č. 1310/97 zdôrazňuje cieľ umožniť, aby členský štát mohol Komisiu požiadať o preskúmanie koncentrácií, ktoré majú nepriaznivé účinky na jeho území. Podobný

odkaz sa nachádza v odôvodnení 11 nariadenia č. 139/2004, ktoré bude preskúmané spolu s ostatnými relevantnými odôvodneniami tohto nariadenia v rámci teleologického výkladu (pozri body 140 až 148 nižšie).

– *Kontextový výklad*

- 118 V prvom rade, pokiaľ ide o právny základ nariadenia č. 139/2004, v jeho prvom odkaze je uvedené, že je založené na článkoch 83 ES a 308 ES (teraz články 103 a 352 ZFEÚ).
- 119 V tejto súvislosti treba uviesť, že ako vyplýva z odôvodnenia 7 nariadenia č. 139/2004, články 81 ES a 82 ES (teraz články 101 a 102 ZFEÚ) sa síce vzťahujú na určité druhy koncentrácií, no „nie sú dostatočné na kontrolu všetkých činností, ktoré sa môžu ukázať ako nezlučiteľné so systémom nenarušenej hospodárskej súťaže podľa Zmluvy [EC]“. V dôsledku toho toto nariadenie muselo byť založené nielen na článku 83 ES, ale aj na článku 308 ES, podľa ktorého si Európska únia môže priznať dodatočné právomoci potrebné na dosiahnutie svojich cieľov.
- 120 Na rozdiel od toho, čo podľa všetkého tvrdí žalobkyňa, skutočnosť, že nariadenie č. 139/2004 bolo založené aj na článku 308 ES, nemá vplyv na výklad článku 22 tohto nariadenia, ale len preukazuje, že normotvorca EÚ mal v úmysle pre systém kontroly fúzií v EÚ použiť dostatočne široký právny základ, čo je v súlade s Protokolom (č. 27) o vnútornom trhu a hospodárskej súťaži (Ú. v. EÚ C 202, 2016, s. 308), podľa ktorého vnútorný trh zahŕňa systém, ktorý zabezpečuje, aby hospodárska súťaž nebola narušená, a na tento účel má Únia v prípade potreby prijať opatrenia v rámci ustanovení Zmlúv vrátane článku 352 ZFEÚ.
- 121 V druhom rade článok 1 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, ktorý vymedzuje pôsobnosť tohto nariadenia, výslovne odkazuje na článok 22. Konkrétne článok 1 ods. 1 stanovuje, že „bez toho, aby bol dotknutý článok 4 ods. 5 a článok 22, toto nariadenie sa vzťahuje na všetky koncentrácie s [európskym významom] podľa tohto článku“. Koncentrácia má európsky význam, ak sú prekročené prahové hodnoty obratu stanovené v článku 1 ods. 2 a 3 tohto nariadenia.
- 122 Článok 4 ods. 5 a článok 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 umožňujú postúpenie koncentrácie, ktorá „nemá [európsky význam] v zmysle článku 1 [tohto nariadenia]“, Komisii. Tieto ustanovenia teda nie sú založené na prahových hodnotách obratu, ale na iných podmienkach, ktoré sú v nich stanovené (pozri bod 126 nižšie).
- 123 Z toho vyplýva, že pôsobnosť nariadenia č. 139/2004 a v dôsledku toho právomoc Komisie skúmať koncentrácie závisí v prvom rade od prekročenia prahov obratu definujúcich európsky význam a subsidiárne od mechanizmov postúpenia stanovených v článku 4 ods. 5 a článku 22 tohto nariadenia, ktoré dopĺňajú tieto prahové hodnoty tým, že Komisii umožňujú skúmať určité koncentrácie, ktoré nemajú európsky význam.
- 124 Preto vzhľadom na výslovný odkaz na článok 22 v článku 1 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je článok 22 súčasťou ustanovení tohto nariadenia, ktoré určujú právomoc Komisie v oblasti kontroly koncentrácií.
- 125 V treťom rade článok 4 ods. 5 nariadenia č. 139/2004, ktorý tiež umožňuje na žiadosť účastníkov a pred oznámením postúpiť koncentráciu, ktorá nemá európsky význam, Komisii, nemôže podporiť výklad článku 22 tohto nariadenia, ktorý presadzuje žalobkyňa a spoločnosť Grail.

- 126 Podmienky uplatnenia týchto dvoch ustanovení sú zásadne odlišné, keďže prvé výslovne stanovuje, že koncentráciu, ktorá je predmetom postúpenia, musí byť „[možné posudzovať] podľa vnútroštátneho práva hospodárskej súťaže najmenej troch členských štátov“, zatiaľ čo druhé sa vzťahuje na „koncentráci[u]... ktorá... ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi a hrozí, že značne ovplyvní hospodársku súťaž na území členského štátu alebo štátov, ktoré podávajú žiadosť [o postúpenie]“. Odkaz na vnútroštátne právo hospodárskej súťaže v článku 4 ods. 5 nariadenia č. 139/2004 sa v článku 22 tohto nariadenia nenachádza. Tento rozdiel je založený na jednej strane na rozhodnutí normotvorcu EÚ neobmedziť možnosť členského štátu požiadať Komisiu o postúpenie koncentrácie na účely jej preskúmania podľa článku 22 tohto nariadenia (pozri bod 107 vyššie) a na druhej strane na rôznych cieľoch týchto ustanovení. Zatiaľ čo cieľom článku 4 ods. 5 nariadenia č. 139/2004 je, ako uznáva samotná žalobkyňa, umožniť účastníkom koncentrácie, aby v počiatočnom štádiu požiadali o jej postúpenie Komisii s cieľom zabrániť viacnásobným oznámeniam rôznym príslušným vnútroštátnym orgánom (pozri odôvodnenie 16 tohto nariadenia a bod 112 vyššie), článok 22 tohto nariadenia sleduje aj ciele uvedené v bodoch 102, 113 a 114 vyššie, ktoré umožňujú preskúmanie cezhraničných koncentrácií.
- 127 Po štvrté článok 22 nariadenia č. 139/2004 navyše nie je zosúladený s mechanizmami postúpenia stanovenými v článku 4 ods. 4 a článku 9 tohto nariadenia, ktoré upravujú postúpenie koncentrácie s európskym významom príslušným orgánom členského štátu.
- 128 Hoci v súlade s článkom 4 ods. 4 tretím pododsekom a článkom 9 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 môže byť takáto koncentrácia na žiadosť jej účastníkov alebo z iniciatívy Komisie postúpená „príslušným orgánom“ členského štátu, článok 22 ods. 1 neodkazuje na tieto orgány, ale na „jeden alebo viaceré členské štáty“, ktoré „môžu požiadať“ o postúpenie koncentrácie Komisii. Okrem toho na rozdiel od článku 4 ods. 4 prvého pododseku a článku 9 ods. 1 článok 22 ods. 1 neobsahuje výraz „pred oznámením“ ani nepredpokladá existenciu „oznámenej koncentrácie“, ale je formulovaný otvorenejšie v tom zmysle, že sa uplatňuje na akúkoľvek „koncentráciu“.
- 129 V dôsledku toho článok 22 nariadenia č. 139/2004 nemožno vykladať z hľadiska mechanizmov postúpenia stanovených v článku 4 ods. 4 a v článku 9 tohto nariadenia. Je to spôsobené najmä tým, že výslovne nestanovuje, že vnútroštátny orgán na ochranu hospodárskej súťaže musí mať právomoc na preskúmanie koncentrácie, ktorá je predmetom postúpenia, ani to, že táto koncentrácia musí byť oznámená.
- 130 V piatom rade, pokiaľ ide o vzťah medzi článkom 22 ods. 1 prvým pododsekom nariadenia č. 139/2004 a ostatnými ustanoveniami tohto článku, treba po prvé uviesť, že článok 22 ods. 1 druhý pododsek tohto nariadenia stanovuje, že žiadosť o postúpenie veci „sa podáva v lehote najneskôr 15 pracovných dní odo dňa oznámenia koncentrácie, alebo ak oznámenie nie je potrebné, odo dňa, kedy sa inak o nej príslušné členské štáty dozvedeli“. Toto ustanovenie teda upravuje na jednej strane situácie, v ktorých sa koncentrácie oznamujú príslušnému vnútroštátnemu orgánu na ochranu hospodárskej súťaže, a teda patria do pôsobnosti systému kontroly koncentrácií tohto členského štátu, a na druhej strane, ako tvrdí Komisia a Francúzska republika, situácie, v ktorých sa koncentrácie neoznamujú, ale len dávajú na vedomie dotknutému členskému štátu buď preto, že nepatria do pôsobnosti tohto systému, alebo preto, že taký systém neexistuje. Z tohto pododseku teda nemožno vyvodiť, že článok 22 nariadenia č. 139/2004 sa uplatňuje na členské štáty, ktoré majú vnútroštátne systémy kontroly fúzií, len ak sa tento systém vzťahuje na dotknuté koncentrácie.

- 131 Po druhej žalobkyňa a spoločnosť Grail sa nemôžu odvolávať na skutočnosť, že článok 22 ods. 2 prvý pododsek nariadenia č. 139/2004 stanovuje, že „Komisia bezodkladne informuje príslušné orgány členských štátov a účastníkov koncentrácie o každej doručenej žiadosti podľa odseku 1“, keďže odkaz na „príslušné orgány“ je určený len na zabezpečenie toho, aby Komisia informovala vnútroštátne orgány, ktoré sú vo všeobecnosti zodpovedné za problematiku fúzií, o žiadosti o postúpenie veci. Tieto informácie umožňujú uvedeným orgánom zaujať stanovisko k tomu, či majú podať žiadosť o pripojenie podľa článku 22 ods. 2 druhého pododseku tohto nariadenia, a preto sú podmienkou skutočného výkonu práva pripojiť sa k žiadosti. Naopak, v odkaze na tieto orgány nie je spomenutý presný rozsah ich vyšetrovacích právomocí podľa uplatniteľnej vnútroštátnej právnej úpravy týkajúcej sa koncentrácie, ktorá je predmetom žiadosti o postúpenie veci, lebo Komisia nie je povinná overovať ho (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. decembra 1999, Kesko/Komisia, T-22/97, EU:T:1999:327, bod 84).
- 132 Po tretie článok 22 ods. 2 druhý pododsek nariadenia č. 139/2004 stanovuje, že „každý iný členský štát má právo pripojiť sa k pôvodnej žiadosti [o postúpenie]“, čo je v súlade s článkom 22 ods. 1 a potvrdzuje, že každý členský štát môže podať žiadosť o postúpenie alebo pripojenie podľa tohto článku bez ohľadu na rozsah pôsobnosti svojich vnútroštátnych pravidiel kontroly fúzií.
- 133 Po štvrté skutočnosť, že podľa článku 22 ods. 2 tretieho pododseku nariadenia č. 139/2004 „všetky národné lehoty týkajúce sa koncentrácie sa prerušujú...“, na rozdiel od tvrdení spoločnosti Grail znamená len to, že ak taká vnútroštátna lehota začala plynúť, preruší sa. Je to nevyhnutné na zabránenie tomu, aby Komisia vybavovaním žiadostí o postúpenie veci nenarušovala vnútroštátne systémy kontroly koncentrácií, v ktorých sú lehoty na preskúmanie často veľmi krátke. Naopak, toto ustanovenie nemá vplyv na situáciu, v ktorej dotknutá koncentrácia nepatrí do pôsobnosti takého vnútroštátneho systému, ak takýto systém existuje.
- 134 Po piate v rozsahu, v akom článok 22 ods. 3 tretí pododsek nariadenia č. 139/2004 stanovuje, že „členský štát alebo štáty, ktoré podali žiadosť, už na koncentráciu neuplatňujú svoje vnútroštátne právne predpisy hospodárskej súťaže“, jeho cieľom je na rozdiel od názoru žalobkyne zabezpečiť, aby sa orgány na ochranu hospodárskej súťaže týchto členských štátov už neskôr nevyjadrovali k vecnej stránke koncentrácie, lebo by to mohlo byť v rozpore s rozhodnutiami prijatými Komisiou. Hrozilo by to najmä vtedy, ak sa tieto orgány nestotožňujú s konečným záverom Komisie. Aby sa predišlo akémukoľvek rozporu, toto ustanovenie sa neobmedzuje na pravidlá kontroly koncentrácií, ale je formulované širšie s odkazom na vnútroštátne právo hospodárskej súťaže ako celok. Naopak, z tohto ustanovenia vyplýva, že členské štáty, ktoré nepodali žiadosť o postúpenie, môžu na dotknutú koncentráciu naďalej uplatňovať svoje vnútroštátne právo hospodárskej súťaže. Preto vzhľadom na jeho znenie a ciele z toho nemožno vyvodiť, že článok 22 ods. 3 tretí pododsek nariadenia č. 139/2004 stanovuje, že koncentrácia, ktorá je predmetom postúpenia, musí patriť do pôsobnosti vnútroštátnych pravidiel kontroly.
- 135 Po šieste článok 22 ods. 4 prvý pododsek nariadenia č. 139/2004 stanovuje, že pravidlá stanovené v článku 2, článku 4 ods. 2 a 3, článkoch 5, 6 a 8 až 21 tohto nariadenia sa uplatnia, ak Komisia preskúma koncentráciu, ktorú jej postúpil členský štát.
- 136 Pokiaľ ide o povinnosť pozastaviť koncentráciu uvedenú v článku 7 nariadenia č. 139/2004, podľa článku 22 ods. 4 prvého pododseku druhej vety tohto nariadenia „sa uplatňuje v rozsahu, v ktorom sa nevykonala koncentrácia ku dňu, kedy Komisia informuje účastníkov koncentrácie, že bola podaná žiadosť“. Toto ustanovenie teda zohľadňuje skutočnosť, že pred podaním žiadosti o postúpenie nepatrí koncentrácia bez európskeho významu do pôsobnosti nariadenia č. 139/2004 a že v dôsledku toho povinnosť pozastaviť koncentráciu nebráni jej vykonaniu. Na to,

aby sa táto koncentrácia mohla vykonať v Európskej únii, si však jej pozastavenie nesmie vyžadovať ani vnútroštátna právna úprava týkajúca sa kontroly koncentrácií v členskom štáte. Z toho vyplýva, že článok 22 ods. 4 prvý pododsek nariadenia č. 139/2004 sa vzťahuje tak na situácie, v ktorých koncentrácia, ktorá je predmetom žiadosti o postúpenie veci, ako v prejednávanej veci nepatrí do pôsobnosti akejkoľvek vnútroštátnej právnej úpravy, ako aj na situácie, v ktorých sa takáto právna úprava uplatňuje, ale nestanovuje pozastavenie koncentrácie.

- 137 Po siedme v súlade s článkom 22 ods. 5 nariadenia č. 139/2004 „Komisia môže informovať jeden alebo viaceré členské štáty o tom, že zistila, že koncentrácia spĺňa kritériá podľa odseku 1 [uvedeného článku]“. Keďže táto formulácia odkazuje len na uvedené kritériá, nepožaduje, aby koncentrácia patrila do pôsobnosti vnútroštátnych pravidiel kontroly fúzií.
- 138 Po ôsme, pokiaľ ide o ostatné ustanovenia článku 22 nariadenia č. 139/2004, treba uviesť, že neobsahujú nijakú relevantnú informáciu, ktorá by mohla ešte viac objasniť obsah článku 22 ods. 1 prvého pododseku tohto nariadenia.
- 139 Z kontextového výkladu teda vyplýva, že žiadosť o postúpenie podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004 možno podať bez ohľadu na pôsobnosť vnútroštátnych pravidiel kontroly koncentrácií.

– *Teleologický výklad*

- 140 V prvom rade z odôvodnení 5, 6, 8, 24 a 25 nariadenia č. 139/2004 vyplýva, že cieľom tohto nariadenia je umožniť účinnú kontrolu všetkých koncentrácií s významným vplyvom na štruktúru hospodárskej súťaže v Európskej únii. Podľa zásady jednostupňového konania sa tieto koncentrácie skúmajú výlučne na úrovni EÚ.
- 141 Ako bolo konštatované v súvislosti s kontextovým výkladom (pozri bod 123 vyššie), v súlade s odôvodneniami 9 až 11 sa toto nariadenie usiluje podmieniť vyšetrovaciu právomoc Komisie predovšetkým prekročením prahov obratu, ktoré vymedzujú európsky význam, a zároveň doplniť tieto prahové hodnoty o pravidlá upravujúce postúpenie koncentrácií, ktoré musia predstavovať „účinné nápravné mechanizmy“.
- 142 Z tohto hľadiska sú referenčné mechanizmy nástrojom určeným na odstránenie nedostatkov v kontrole, vlastných systému založenému najmä na prahových hodnotách obratu, ktorý z dôvodu svojej nepružnej povahy nie je schopný pokryť všetky koncentrácie, ktoré si zasluhujú preskúmanie na európskej úrovni (pozri tiež body 102, 113 a 114 vyššie). Ako zdôrazňuje výraz „nápravný mechanizmus“ použitý v odôvodnení 11 nariadenia č. 139/2004, tieto mechanizmy teda vytvárajú subsidiárnu právomoc Komisie, ktorá jej poskytuje flexibilitu potrebnú na dosiahnutie cieľa tohto nariadenia, ktorým je umožniť kontrolu koncentrácií schopných významne narušiť účinnú hospodársku súťaž na vnútornom trhu.
- 143 Článok 22 nariadenia č. 139/2004 zabezpečuje tento cieľ v tom zmysle, že poskytuje flexibilitu potrebnú na preskúmanie na úrovni EÚ v prípade koncentrácií, ktoré by mohli významným spôsobom narušiť účinnú hospodársku súťaž na vnútornom trhu, ale z dôvodu neprekročenia prahových hodnôt obratu by inak unikli kontrole v rámci systémov kontroly fúzií na úrovni Európskej únie, ako aj členských štátov.

- 144 Okrem toho, keďže v takom prípade, o aký ide v prejednávanej veci, keď prahové hodnoty obratu nie sú prekročené na európskej a vnútroštátnej úrovni, len Komisia získa právomoc preskúmať túto koncentráciu na žiadosť jedného alebo viacerých členských štátov, článok 22 nariadenia č. 139/2004 je tiež súčasťou cieľov ochrany záujmov členských štátov, subsidiarity, právnej istoty, predchádzania viacnásobným oznámeniam, jednostupňového konania a postúpenia najvhodnejšiemu orgánu, ktoré sú uvedené v odôvodneniach 11, 12 a 14 tohto nariadenia.
- 145 V druhom rade odôvodnenia 15 a 16 nariadenia č. 139/2004 v podstate pripomínajú hmotnoprávne podmienky, ktoré musia byť splnené na to, aby Komisia mohla postúpiť koncentráciu členskému štátu podľa článku 4 ods. 4 alebo článku 9 tohto nariadenia, a naopak, aby členský štát mohol postúpiť koncentráciu Komisii podľa článku 4 ods. 5 alebo článku 22 tohto nariadenia. Zdôrazňujú teda rozdiely medzi článkom 22 nariadenia č. 139/2004 na jednej strane a článkom 4 ods. 4 a 5 alebo článkom 9 nariadenia na druhej strane, ako sú uvedené v bodoch 125 až 129 vyššie.
- 146 Konkrétne, zatiaľ čo odôvodnenie 16 nariadenia č. 139/2004, ktoré sa týka postúpenia koncentrácie Komisii pred jej oznámením, stanoveného v článku 4 ods. 5 tohto nariadenia, výslovne požaduje, aby koncentrácia „podlieha[la] posudzovaniu podľa vnútroštátneho práva hospodárskej súťaže najmenej troch členských štátov“, odôvodnenie 15 tohto nariadenia, ktoré sa týka všetkých ostatných foriem postúpenia koncentrácie Komisii vrátane postúpenia uvedeného v článku 22 tohto nariadenia, takúto požiadavku neobsahuje. V odôvodnení 15 sa zdôrazňuje, že „členský štát by mal mať možnosť postúpiť Komisii koncentráciu, ktorá nemá [európsky význam], ale ktorá ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi a pri ktorej hrozí, že značne ovplyvní hospodársku súťaž na jeho území“. Ďalej stanovuje, že „Komisia by mala mať právo posudzovať a zaoberať sa koncentráciou v mene členského štátu alebo členských štátov, ktoré ju o to požiadali“.
- 147 Odôvodnenia 15 a 16 nariadenia č. 139/2004 preto podporujú konštatovanie uvedené v bodoch 126 a 129 vyššie, podľa ktorého sa podmienky uplatnenia článku 22 tohto nariadenia zásadne líšia od podmienok ostatných mechanizmov postúpenia.
- 148 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné dospieť k záveru, že teleologický výklad potvrdzuje, že žiadosť o postúpenie podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004 možno podať bez ohľadu na rozsah pôsobnosti vnútroštátnych pravidiel kontroly koncentrácií.
- 149 Tento záver nemôže byť spochybnený odkazom na formuláciu, že „ostatné členské štáty, ktoré majú tiež právomoc posudzovať koncentráciu, by tiež mali byť oprávnené pripojiť sa k žiadosti“, ktorá je uvedená v odôvodnení 15 nariadenia č. 139/2004 a na ktorú sa odvoláva žalobkyňa a spoločnosť Grail na podporu svojho stanoviska.
- 150 Tento odkaz len spresňuje, že ostatné členské štáty sa môžu pripojiť k žiadosti o postúpenie veci v súlade s možnosťou novozavedenou článkom 22 ods. 2 druhým pododsekom nariadenia č. 139/2004, ktorá dopĺňa možnosť predkladať spoločné žiadosti o postúpenie veci stanovenú v nariadení č. 1310/97, aby sa zabránilo súbežnému skúmaniu tej istej koncentrácie viacerými členskými štátmi (pozri bod 101 vyššie). V tejto súvislosti a vzhľadom na skutočnosť, že nariadenie č. 139/2004 sa tiež usiluje zabrániť takémuto súbežnému skúmaniu (pozri odôvodnenia 12 a 14 tohto nariadenia), uvedený odkaz opisuje situáciu, keď dotknutá koncentrácia patrí do pôsobnosti viacerých vnútroštátnych systémov kontroly fúzií. Tento výklad potvrdzuje zostávajúca časť odôvodnenia 15 tohto nariadenia, ktorá sa týka pozastavenia vnútroštátnych lehôt, čo predpokladá, ako tvrdí Komisia, uplatniteľnosť pravidiel takéhoto vnútroštátneho

systému. Preto ako tvrdí Dozorný úrad EZVO, treba dospieť k záveru, že toto odôvodnenie treba chápať v tom zmysle, že opisuje jeden zo scenárov, na ktoré sa vzťahuje článok 22 ods. 2 druhý pododsek nariadenia č. 139/2004, a to scenár, ktorý vedie k zavedeniu možnosti pripojiť sa k žiadosti o postúpenie veci.

151 Naopak, ak by sa malo vykladať odôvodnenie 15 nariadenia č. 139/2004 v rozpore s jednoznačným znením článku 22 ods. 2 druhého pododseku tohto nariadenia (pozri bod 132 vyššie) v tom zmysle, že členský štát musí mať právomoc podľa svojich vnútroštátnych právnych predpisov, členský štát, ktorý nemá pravidlá kontroly koncentrácií, akým je Luxemburské veľkovojsvodstvo, by sa nikdy nemohol pripojiť k žiadosti o postúpenie, alebo ak by sa tento výklad rozšíril na článok 22 ods. 1 tohto nariadenia, čo podľa všetkého presadzuje žalobkyňa, tento štát by nikdy nemohol predložiť žiadosť o postúpenie veci. Taký výsledok, ktorý je v rozpore s legislatívnou históriou tohto článku (pozri bod 97 vyššie), nenavrhuje dokonca ani žalobkyňa a spoločnosť Grail.

– *Ďalšie tvrdenia žalobkyne a spoločnosti Grail*

152 Ostatné tvrdenia uvedené žalobkyňou a spoločnosťou Grail nemôžu spochybníť predchádzajúce úvahy.

153 V prvom rade, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že členský štát, ktorý definoval podmienky, za akých kontroluje koncentrácie bez európskeho významu, „vykonal svoju právomoc“, takže už nemá možnosť postúpiť koncentrácie Komisii, treba pripomenúť, že ako je uvedené v poslednej vete odôvodnenia 8 nariadenia č. 139/2004 a ako vyplýva z článku 21 tohto nariadenia, všetky koncentrácie, na ktoré sa toto nariadenie nevzťahuje, patria v zásade do právomoci členských štátov. Z toho vyplýva, že v súlade so zásadou prenesenia právomocí uvedenou v článku 4 ods. 1 ZEÚ v spojení s článkom 5 ZEÚ koncentrácia, ktorá v prípade, že neboli prekročené prahové hodnoty obratu stanovené v článku 1 nariadenia č. 139/2004, nepatrí do pôsobnosti tohto nariadenia, automaticky patrí do právomoci členských štátov. Z hľadiska práva EÚ sú teda vždy oprávnené podať žiadosť o postúpenie veci podľa článku 22 tohto nariadenia.

154 V tejto súvislosti treba spresniť, že vnútroštátne právo sa môže uplatniť len na koncentrácie, ktoré v zásade patria do právomoci členských štátov. Je pravda, že ak taká koncentrácia napríklad v prípade, že neboli prekročené potrebné prahové hodnoty obratu, nepatrí do pôsobnosti vnútroštátnych pravidiel kontroly fúzií, vnútroštátne orgány na ochranu hospodárskej súťaže nemajú právomoc na jej preskúmanie. To však neznamená, že členský štát stratil alebo odmietol svoju všeobecnú právomoc pre všetky koncentrácie bez európskeho významu, ktorú má automaticky v súlade so zásadou prenesenia právomocí, ale len to, že podľa jeho vnútroštátneho práva jeho orgány nie sú oprávnené konať v súvislosti s touto koncentráciou na vnútroštátnej úrovni. Posledný uvedený aspekt sa týka výkonu alebo rozdelenia vnútroštátnych právomocí, takže právomoc členského štátu podať žiadosť o postúpenie podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004 od neho nemôže závisieť.

155 V rozsahu, v akom tento článok výslovne odkazuje na „členské štáty“, im priamo priznáva právo požiadať za okolností, ktoré sú v ňom uvedené, o postúpenie koncentrácie Komisii. Tvrdenie žalobkyne, že členský štát môže výkonom svojej vnútroštátnej právnej úpravy stratiť právo, ktoré mu priznáva právo EÚ, je nielen ťažko zlučiteľné s požiadavkami článku 4 ods. 1 ZEÚ v spojení s článkom 5 ZEÚ (pozri bod 153 vyššie), ale nemá ani základ v judikatúre súdov EÚ. Okrem toho bráni jednotnému uplatňovaniu článku 22 nariadenia č. 139/2004, keďže znevýhodňuje členské štáty, ktoré zaviedli systém kontroly koncentrácií, v porovnaní s tými, ktoré ho nezaviedli, lebo

členské štáty, ktoré to neurobili, by boli oprávnené požiadať o postúpenie akejkoľvek koncentrácie, zatiaľ čo členské štáty, ktoré taký systém zaviedli, by mohli podať takú žiadosť len v prípade koncentrácií, ktoré patria do pôsobnosti týchto pravidiel.

- 156 Skutočnosť, že vnútroštátna právna úprava je nepodstatná na účely uplatnenia článku 22 nariadenia č. 139/2004, potvrdzuje rozsudok z 15. decembra 1999, Kesko/Komisia (T-22/97, EU:T:1999:327). V bode 84 tohto rozsudku Súd prvého stupňa rozhodol, že ak je Komisii doručená žiadosť o postúpenie veci podľa článku 22 ods. 3 nariadenia č. 4064/89, je povinná len overiť, či na prvý pohľad ide o žiadosť podanú členským štátom, a nie určiť podľa uplatniteľného vnútroštátneho práva právomoc vnútroštátneho orgánu, ktorý podal túto žiadosť v mene a na účet uvedeného štátu.
- 157 V druhom rade, pokiaľ ide o údajné porušenie zásady subsidiarity zakotvenej v článku 5 ods. 1 a 3 ZEÚ a vykonávanej Protokolom (č. 2) o uplatňovaní zásad subsidiarity a proporcionality (Ú. v. EÚ C 202, 2016, s. 206), treba pripomenúť, že podľa tejto zásady Európska únia v oblastiach, ktoré nepatria do jej výlučnej právomoci, koná len vtedy a len v takom rozsahu, v akom ciele navrhovaného opatrenia nemôžu byť uspokojivo dosiahnuté členskými štátmi na ústrednej úrovni ani na regionálnej a miestnej úrovni, ale z dôvodu rozsahu alebo účinkov navrhovaného opatrenia môžu byť lepšie dosiahnuté na úrovni EÚ.
- 158 Táto zásada teda pozostáva na jednej strane z negatívneho kritéria, podľa ktorého predpokladané ciele nemôžu byť uspokojivo dosiahnuté členskými štátmi, a na druhej strane z pozitívneho kritéria, podľa ktorého tieto ciele možno z dôvodu ich rozsahu alebo účinkov lepšie dosiahnuť na úrovni EÚ. Tieto dve zložky zásady subsidiarity sa v konečnom dôsledku zaoberajú jedinou otázkou z dvoch rôznych hľadísk, a to či by sa na dosiahnutie týchto cieľov mali prijať opatrenia na úrovni EÚ alebo na vnútroštátnej úrovni (návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2015:854, bod 165).
- 159 Dodržiavanie zásady subsidiarity preskúmava súd EÚ (rozsudok zo 4. mája 2016, Poľsko/Parlament a Rada, C-358/14, EU:C:2016:323, bod 113).
- 160 V prejednávanej veci sa zásada subsidiarity uplatní, keďže systém kontroly fúzií zavedený nariadením č. 139/2004 je čiastočne založený na článku 308 ES (teraz článok 352 ZFEÚ) (pozri bod 118 vyššie), a preto nepatrí do oblasti výlučnej právomoci EÚ.
- 161 Keďže žalobkyňa sa neodvoláva na protiprávnosť nariadenia č. 139/2004, ako vyplýva z odôvodnení 6 a 8 tohto nariadenia, nespochybňuje jeho súlad s uvedenou zásadou. Preskúmanie tejto zásady Všeobecným súdom sa teda obmedzuje na výklad článku 22 nariadenia č. 139/2004, ktorý bol prijatý v napadnutých rozhodnutiach a podľa ktorého žiadosť o postúpenie podľa tohto ustanovenia možno podať bez ohľadu na rozsah pôsobnosti vnútroštátnych pravidiel kontroly koncentrácií.
- 162 V tejto súvislosti treba po prvé uviesť, že kontrolu koncentrácií, ktoré ovplyvňujú obchod medzi členskými štátmi, možno lepšie dosiahnuť na úrovni EÚ. Konkrétne podľa nariadenia č. 139/2004 má Komisia na účely preskúmania zlučiteľnosti koncentrácie s vnútorným trhom širšie kritériá posudzovania a právomoci ako vnútroštátny orgán na ochranu hospodárskej súťaže, ktorého právomoci sú obmedzené na územie jedného členského štátu.

- 163 Po druhé výklad článku 22 nariadenia č. 139/2004, ktorý bol prijatý v napadnutých rozhodnutiach, umožňuje členskému štátu, aby Komisiu požiadal o preskúmanie koncentrácie, ktorá ako v prejednávanej veci nepatrí do pôsobnosti jeho vnútroštátnych pravidiel kontroly fúzií ani nemá európsky rozmer v zmysle článku 1 tohto nariadenia, ak hrozí, že významne ovplyvní hospodársku súťaž na jeho území a ovplyvní obchod medzi členskými štátmi. Tento výklad teda zabezpečuje, aby Komisia mohla preskúmať koncentráciu, ktorá by napriek týmto významným negatívnym účinkom nepodliehala skúmaniu ani zo strany vnútroštátnych orgánov, ani zo strany Komisie. Týka sa teda opatrenia, ktoré členské štáty nemôžu prijať. Naopak, v tejto situácii je nevyhnutné konať na úrovni EÚ.
- 164 Okrem toho, ako tvrdí Komisia a Francúzska republika, rešpektovanie záujmov členských štátov je zabezpečené aj tým, že v rámci uplatňovania článku 22 nariadenia č. 139/2004 môže Komisia preskúmať koncentráciu len vtedy, ak o postúpenie požiada členský štát. Tieto záujmy sú navyše chránené obmedzenou územnou pôsobnosťou skúmania koncentrácie podľa článku 22 ods. 3 tretieho pododseku tohto nariadenia. Podľa tohto ustanovenia iba členský štát, ktorý podal takú žiadosť z vlastnej vôle, už nemôže na dotknutú koncentráciu uplatňovať svoju vnútroštátnu právnu úpravu v oblasti hospodárskej súťaže (pozri bod 134 vyššie).
- 165 Výklad článku 22 nariadenia č. 139/2004, ktorý bol prijatý v napadnutých rozhodnutiach a podľa ktorého možno podať žiadosť o postúpenie podľa tohto ustanovenia bez ohľadu na rozsah pôsobnosti vnútroštátnych pravidiel kontroly koncentrácií, je preto v súlade so zásadou subsidiarity. Predovšetkým zabezpečuje, že ako vyplýva z odôvodnenia 11 nariadenia č. 139/2004, tento článok predstavuje účinný nápravný mechanizmus z hľadiska uvedenej zásady tým, že chráni záujmy členských štátov. Okrem toho tento výklad v súlade s odôvodnením 14 nariadenia zabezpečuje, že vec bude prejednaná najvhodnejším orgánom vzhľadom na túto zásadu (pozri tiež bod 144 vyššie).
- 166 Tento záver nemôže byť spochybnený tvrdením žalobkyne, podľa ktorého zásada subsidiarity obmedzuje uplatnenie článku 22 nariadenia č. 139/2004 na členské štáty, ktoré zaviedli vlastné vnútroštátne systémy kontroly koncentrácií, keďže ako je uvedené v článku 5 ods. 1 ZEÚ, táto zásada upravuje výkon právomocí EÚ, ale nie výkon právomocí členských štátov. Podobne rozsudok zo 4. mája 2016, Philip Morris Brands a i. (C-547/14, EU:C:2016:325, body 216 až 218), na ktorý sa odvoláva žalobkyňa, je irelevantný, keďže len pripomína, že výkon preskúmania zásady subsidiarity zabezpečujú vnútroštátne parlamenty a sudy EÚ.
- 167 V treťom rade, pokiaľ ide o údajné porušenie zásady proporcionality uvedenej v článku 5 ods. 1 a 4 ZEÚ, treba pripomenúť, že táto zásada si vyžaduje, aby obsah a forma činnosti EÚ neprekračovali rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľov Zmlúv.
- 168 Táto zásada si najmä vyžaduje, aby akty inštitúcií EÚ neprekračovali hranice toho, čo je primerané a nevyhnutné na dosiahnutie sledovaného cieľa, a ak existuje možnosť voľby medzi viacerými vhodnými opatreniami, treba sa uchýliť k najmenej obmedzujúcemu opatreniu a spôsobené nevýhody nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. januára 2017, Španielsko/Rada, C-128/15, EU:C:2017:3, bod 71; z 9. decembra 2020, Groupe Canal +/Komisia, C-132/19 P, EU:C:2020:1007, bod 104, a z 20. júna 2018, České dráhy/Komisia, T-325/16, EU:T:2018:368, bod 113).

- 169 Keďže žalobkyňa v prejednávanej veci nenamieta nezákonnosť nariadenia č. 139/2004 vzhľadom na zásadu proporcionality, preskúmanie tejto zásady Všeobecným súdom sa obmedzuje na výklad článku 22 nariadenia č. 139/2004, ktorý bol prijatý v napadnutých rozhodnutiach a podľa ktorého žiadosť o postúpenie podľa tohto ustanovenia môže byť podaná bez ohľadu na rozsah pôsobnosti vnútroštátnych pravidiel kontroly fúzií.
- 170 Po prvé, pokiaľ ide o údajný vysoký počet koncentrácií, ktoré nemajú európsky význam a nevzťahuje sa na ne vnútroštátny systém kontroly, ktorý by bol týmto výkladom dotknutý, stačí uviesť, že ide o nepodložené tvrdenie, ktoré nepreukazuje, že tento výklad je neprimeraný vo vzťahu k cieľu preskúmania koncentrácií, ktoré môžu značne narušiť účinnú hospodársku súťaž na vnútornom trhu. Rovnako tvrdenie, podľa ktorého ten istý výklad znamená pre podniky zafažujúci postup v tom zmysle, že im ukladá povinnosť podať „neformálne“ oznámenie, nemôže uspieť, keďže takéto oznámenie nie je ani upravené v článku 22 nariadenia č. 139/2004, ani ho tento výklad nepožaduje.
- 171 Okrem toho výklad prijatý v napadnutých rozhodnutiach, podľa ktorého žiadosť o postúpenie podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004 môže byť podaná bez ohľadu na rozsah pôsobnosti vnútroštátnych pravidiel kontroly koncentrácií, umožňuje Komisii preskúmať koncentráciu podľa tohto článku len v určitých osobitných prípadoch a za veľmi špecifických podmienok, a to ak sú splnené štyri kumulatívne podmienky stanovené v článku 22 ods. 1 prvom pododseku tohto nariadenia (pozri bod 89 vyššie). Vzhľadom na tieto jasné a presné podmienky uplatňovania, ktoré značne obmedzujú slobodu konania Komisie, tento výklad nie je neprimeraný na dosiahnutie cieľa preskúmať koncentrácie, ktoré môžu značne narušiť účinnú hospodársku súťaž na vnútornom trhu.
- 172 Výklad článku 22 nariadenia č. 139/2004 prijatý v napadnutých rozhodnutiach je preto v súlade so zásadou proporcionality, a ako normotvorca EÚ uviedol v odôvodnení 6 tohto nariadenia, nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľa spočívajúceho v zabezpečení toho, aby hospodárska súťaž na vnútornom trhu nebola narušená.
- 173 V štvrtom rade, pokiaľ ide o údajné porušenie zásady právnej istoty, treba uviesť, že táto zásada, ktorá je jednou zo všeobecných zásad práva EÚ, si na jednej strane vyžaduje, aby boli právne normy jasné a presné, a na druhej strane, aby ich uplatňovanie bolo predvídateľné pre osoby, ktoré im podliehajú. Táto zásada si najmä vyžaduje, aby právna úprava umožnila dotknutým osobám presne poznať rozsah povinností, ktoré im boli uložené, a aby tieto osoby mohli jednoznačne poznať svoje práva a povinnosti a podľa toho konať (pozri rozsudok z 1. júla 2014, Ålands Vindkraft, C-573/12, EU:C:2014:2037, body 127 a 128 a tam citovanú judikatúru).
- 174 V prejednávanej veci by výklad presadzovaný žalobkyňou a spoločnosťou Grail, ktorý podmieňuje uplatnenie článku 22 nariadenia č. 139/2004 požiadavkami vnútroštátneho systému kontroly fúzií, pričom stanovuje určitú výnimku pre členské štáty, ktoré takýto systém nemajú, viedol k neistote, pokiaľ ide o to, ktoré koncentrácie patria do pôsobnosti tohto ustanovenia.
- 175 Konkrétne by tento výklad po prvé vyvolal právnu neistotu spojenú s rôznymi kritériami a pojmami určujúcimi rozsah pôsobnosti pravidiel kontroly fúzií existujúcich v členských štátoch. Uplatnenie článku 22 nariadenia č. 139/2004 by teda záviselo od faktorov, ktoré Komisia pre ich nepredvídateľnú povahu zamietla vo svojom návrhu z roku 2003 (pozri bod 108 vyššie). Okrem toho by bol tento výklad v rozpore s judikatúrou, podľa ktorej Komisii neprináleží rozhodovať o právomoci vnútroštátnych orgánov na ochranu hospodárskej súťaže podávať žiadosti o postúpenie (rozsudok z 15. decembra 1999, Kesko/Komisia, T-22/97, EU:T:1999:327,

bod 84). Po druhé tento výklad nemôže poskytnúť väčšiu predvídateľnosť, keďže členský štát, ktorý nemá pravidlá kontroly koncentrácií, môže vždy požiadať o postúpenie prípadu fúzie Komisii podľa tohto článku. Žalobkyňa a spoločnosť Grail konkrétne nevysvetľujú, v akom zmysle by bola právna istota väčšia, ak by v prejednávanej podalo žiadosť o postúpenie veci, ktorá je predmetom napadnutého rozhodnutia, veci Luxemburské veľkovoľvodstvo, ktoré takéto pravidlá nemá, a nie Francúzska republika.

- 176 Naopak výklad prijatý v napadnutých rozhodnutiach, podľa ktorého žiadosť o postúpenie podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004 možno podať bez ohľadu na rozsah pôsobnosti vnútroštátnych pravidiel kontroly koncentrácií, podmieňuje uplatnenie tohto článku len splnením štyroch kumulatívnych podmienok stanovených v článku 22 ods. 1 prvom pododseku, ako je uvedené v bode 89 vyššie. Tieto podmienky zabezpečujú jednotné uplatňovanie tohto ustanovenia v rámci Európskej únie, ako to tvrdí Komisia.
- 177 Je pravda, že uplatnenie mechanizmu postúpenia stanoveného v článku 4 ods. 5 nariadenia č. 139/2004 zas závisí od vnútroštátneho práva hospodárskej súťaže členských štátov (pozri bod 126 vyššie). To je však vysvetlené cieľom vyhnúť sa súbežnému skúmaniu tej istej koncentrácie viacerými vnútroštátnymi orgánmi (pozri tiež bod 126 vyššie), ktorý, ako pripúšťa samotná žalobkyňa, odôvodňuje „[odkaz] na príslušné subjekty, ktorým by sa inak predkladali podania“. V rozsahu, v akom článok 22 tohto nariadenia sleduje aj iné ciele, najmä cieľ umožniť v rámci „nápravného mechanizmu“ účinnú kontrolu všetkých koncentrácií, ktoré môžu významne narušiť účinnú hospodársku súťaž na vnútornom trhu a ktoré nepatria do pôsobnosti pravidiel kontroly fúzií medzi Európskou úniou a členskými štátmi z dôvodu, že prahové hodnoty obratu neboli prekročené (pozri najmä body 102, 113, 114 a 142 vyššie), si vyžaduje jasné a presné podmienky uplatňovania, ktoré sú založené na práve EÚ.
- 178 Len výklad prijatý v napadnutých rozhodnutiach teda zabezpečuje potrebnú právnu istotu a jednotné uplatňovanie článku 22 nariadenia č. 139/2004 v Európskej únii.
- 179 Toto konštatovanie nie je spochybnené ďalšími tvrdeniami žalobkyne.
- 180 Po prvé v rozsahu, v akom sa žalobkyňa odvoláva na konštatovanie Súdneho dvora v rozsudku z 18. decembra 2007, *Cementbouw Handel & Industrie/Komisia* (C-202/06 P, EU:C:2007:814, bod 38), pokiaľ ide o potrebu identifikovať predvídateľným spôsobom orgán, ktorý má právomoc preskúmať koncentráciu, treba uviesť, že výklad prijatý v napadnutých rozhodnutiach nemení jasné rozdelenie právomocí medzi vnútroštátnymi orgánmi a Európskou úniou na základe prahov obratu stanovených v článku 1 nariadenia č. 139/2004. Konkrétne ak tieto prahové hodnoty neboli prekročené, len orgány členských štátov sú príslušné preskúmať dotknutú koncentráciu alebo podať žiadosť o postúpenie podľa článku 22 tohto nariadenia (pozri bod 153 vyššie). Účastníci takej koncentrácie teda nie sú povinní oznámiť koncentráciu Komisii ani posudzovať, či boli splnené podmienky stanovené v článku 22 ods. 1 tohto nariadenia. Okrem toho nie je pravdepodobné, že by podliehali sankciám v prípade, že orgány sa o koncentracii „nedozvedeli“ na základe ich aktivity v zmysle článku 22 ods. 1 druhého pododseku tohto nariadenia. Príslušný orgán teda možno identifikovať spôsobom, ktorý je predvídateľný.
- 181 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého by Komisia mala v súlade s bodom 21 usmernenia k článku 22 možnosť preskúmať koncentráciu dlho po jej uskutočnení, treba pripomenúť, že článok 22 ods. 1 druhý pododsek nariadenia č. 139/2004 stanovuje, že žiadosť o postúpenie podľa tohto článku „sa podáva v lehote najneskôr 15 pracovných dní odo dňa oznámenia koncentrácie, alebo ak oznámenie nie je potrebné, odo dňa, kedy sa inak o nej príslušné členské štáty dozvedeli“.

Ako vyplýva z bodu 130 vyššie, tieto lehoty sa uplatňujú aj v prípadoch, keď prahové hodnoty vnútroštátneho systému kontroly fúzií nie sú dosiahnuté v čase oznámenia koncentrácie členskému štátu. Vzhľadom na to, že žiadosť o postúpenie podľa článku 22 tohto nariadenia podlieha osobitným lehotám, je teda zabezpečené dodržiavanie zásady právnej istoty. To isté platí pre požiadavku rýchlosti, ktorá sa uplatňuje v rámci kontroly koncentrácií a na ktorú sa odvoláva žalobkyňa s odkazom na rozsudok zo 14. júla 2006, Endesa/Komisia (T-417/05, EU:T:2006:219, bod 209), a pre ochranu platnosti transakcií uvedenú v poslednej vete odôvodnenia 34 nariadenia č. 139/2004, na ktoré sa žalobkyňa odvoláva aj vo svojich tvrdeniach.

- 182 V piatom rade výnimočná povaha postúpení podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004, na ktorú sa odvoláva žalobkyňa, je zachovaná výkladom prijatým v napadnutých rozhodnutiach, keďže právomoc Komisie na preskúmanie koncentrácie naďalej závisí najmä od prekročenia prahových hodnôt obratu stanovených v článku 1 tohto nariadenia a mechanizmus postúpenia podľa článku 22 nariadenia predstavuje len subsidiárnu právomoc, ktorá v určitých osobitných prípadoch a za veľmi špecifických podmienok umožňuje (pozri najmä štyri kumulatívne podmienky uplatnenia uvedené v odseku 89 vyššie), aby bola koncentrácia, ktorá nedosahuje tieto prahové hodnoty napriek svojim cezhraničným účinkom, tiež preskúmaná Komisiou na žiadosť jedného alebo viacerých členských štátov, čo zohľadňuje funkciu článku 22 ako „nápravného mechanizmu“. To isté platí pre analogické uplatnenie rozsudku z 3. apríla 2003, Royal Philips Electronics/Komisia (T-119/02, EU:T:2003:101, bod 354), na ktorý sa odvoláva žalobkyňa a podľa ktorého sa podmienky postúpenia veci stanovené v článku 9 nariadenia č. 139/2004 musia vykladať reštriktívne. Okrem toho, pokiaľ ide o štyri kumulatívne podmienky uplatnenia uvedené v bode 89 tohto rozsudku, zdá sa, že ako tvrdí Francúzska republika, počet transakcií, ktoré môžu patriť do pôsobnosti článku 22 tohto nariadenia, zostáva obmedzený.
- 183 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy, najmä vzhľadom na doslovný, historický, kontextový a teleologický výklad článku 22 nariadenia č. 139/2004, treba konštatovať, že členské štáty môžu za podmienok, ktoré sú v ňom uvedené, podať žiadosť o postúpenie podľa tohto ustanovenia bez ohľadu na rozsah pôsobnosti ich vnútroštátnych pravidiel kontroly koncentrácií.
- 184 Komisia teda napadnutými rozhodnutiami správne vyhovelá žiadosti o postúpenie veci a žiadostiam o pripojenie podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004. Na rozdiel od názoru žalobkyne a spoločnosti Grail teda na uplatnenie tohto ustanovenia v prejednávanej veci nebola potrebná ani legislatívna zmena, ani revízia prahových hodnôt európskeho významu.
- 185 V dôsledku toho treba prvý žalobný dôvod zamietnuť.

O druhom žalobnom dôvode založenom na tom, že žiadosť o postúpenie veci bola podaná oneskorene, a subsidiárne na porušení zásady právnej istoty a „riadnej správy vecí verejných“

– O prvej časti založenej na tom, že žiadosť o postúpenie veci bola podaná oneskorene

- 186 Žalobkyňa, podporovaná spoločnosťou Grail, sa domnieva, že žiadosť o postúpenie veci bola podaná po uplynutí lehoty stanovenej v článku 22 ods. 1 druhom pododseku nariadenia č. 139/2004. Tvrdí, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnievala, že na účely konštatovania, že členský štát sa dozvedel o koncentrácii v zmysle tohto ustanovenia, by mal byť tento členský štát informovaný nielen o existencii koncentrácie, ale mali by mu byť poskytnuté aj informácie umožňujúce vykonať predbežnú konkurenčnú analýzu transakcie. Výklad Komisie by mal za následok, že koncentrácia by sa mala oznamovať *de facto* vo všetkých

členských štátoch, aj keď nepodlieha oznamovacej povinnosti. Žalobkyňa a spoločnosť Grail tvrdia, že sporná koncentrácia bola predmetom tlačovej správy z 21. septembra 2020, predbežných preskúmaní CMA v novembri a decembri 2020 a „druhej žiadosti“ Federálnej obchodnej komisie USA (ďalej len „FTC“) z 9. novembra 2020. Okrem toho na konferencii 23. marca 2021 zástupca ACF uviedol, že ACF monitoruje trh na účely preskúmania koncentrácií, na ktoré sa môže uplatniť článok 22 nariadenia č. 139/2004. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa žalobkyňa domnieva, že tento orgán o koncentrácii vedel skôr, než mu bol doručený list s výzvou. Vzhľadom na to, že tento list, žiadosť o postúpenie veci a informačný list sú založené na informáciách, ktoré boli verejne známe už 21. septembra 2020, ACF alebo akýkoľvek iný orgán členského štátu mohol k tomuto dňu vykonať predbežnú analýzu predmetnej koncentrácie, v každom prípade pred 19. februárom 2021. Podľa spoločnosti Grail ďalej Komisia pripustila, že pred zaslaním listu s výzvou iniciovala dialóg s vnútroštátnymi orgánmi s cieľom určiť, či je niektorý z nich oprávnený vykonať posúdenie.

- 187 Komisia a Francúzska republika v podstate odpovedajú, že „dozvedeli“ v zmysle článku 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 znamená, že dotknutému členskému štátu musia byť poskytnuté dostatočné informácie na to, aby mohol predbežne posúdiť existenciu hmotnoprávných podmienok obsiahnutých v tomto ustanovení. Tvrdia, že samotné verejné oznámenie spornej koncentrácie v uvádzanej tlačovej správe nemohlo viesť k začatiu plynutia lehoty upravenej v tomto ustanovení a v každom prípade nepostačovalo na to, aby bolo možné vykonať takéto predbežné posúdenie. V opačnom prípade by bola obmedzená účinnosť pravidiel upravujúcich postupovanie koncentrácií. Účastníci koncentrácie si mali byť vedomí skutočnosti, že koncentrácia by mohla vyvolať obavy z narušenia hospodárskej súťaže, a s cieľom získať objasnenie možného postúpenia mohli oznámiť príslušným orgánom členských štátov a Komisii informácie, ktoré museli poskytnúť FTC a Ministerstvu spravodlivosti (Spojené štáty). Komisia tvrdí, že CMA sa nachádzal v inej situácii ako ACF, keďže ho sťažovateľ kontaktoval a už bol dobre informovaný o činnosti žalobkyne. Okrem toho sa preskúmanie neuskutočnilo ani v lehote 15 pracovných dní od oznámenia spornej koncentrácie 21. septembra 2020.
- 188 V rámci prvej časti druhého žalobného dôvodu má Všeobecný súd vykladať článok 22 ods. 1 druhý pododsek nariadenia č. 139/2004, najmä slovné spojenie „príslušné členské štáty dozvedeli“, ktoré podľa tohto ustanovenia predstavuje začiatok lehoty 15 pracovných dní na podanie žiadosti o postúpenie, ak sa nevyžaduje oznámenie koncentrácie.
- 189 Na tento účel treba v súlade s judikatúrou citovanou v bode 88 vyššie vykonať doslovný, kontextový, teleologický a historický výklad článku 22 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 139/2004. V tejto súvislosti treba zohľadniť skutočnosť, že právne predpisy EÚ sú vypracované v rôznych jazykoch a že všetky jednotlivé jazykové znenia sú rovnako autentické, čo si môže vyžadovať porovnanie týchto znení (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. júla 2016, Lotyšsko/Komisia, T-661/14, EU:T:2016:412, bod 39 a tam citovanú judikatúru, a z 26. januára 2021, Hessischer Rundfunk, C-422/19 a C-423/19, EU:C:2021:63, bod 65).
- 190 V prvom rade, pokiaľ ide o doslovný výklad, treba pripomenúť, že podľa článku 22 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 139/2004 „[žiadosť o postúpenie] sa podáva v lehote najneskôr 15 pracovných dní odo dňa oznámenia koncentrácie, alebo ak oznámenie nie je potrebné, odo dňa, kedy sa inak o nej príslušné členské štáty dozvedeli“.

- 191 Článok 22 ods. 1 druhý pododsek nariadenia č. 139/2004 tak podmieňuje začiatok lehoty 15 pracovných dní dvoma alternatívnymi podmienkami, a to po prvé dátumom oznámenia koncentrácie, ktorá je predmetom žiadosti o postúpenie, alebo po druhé, ak sa takéto oznámenie nevyžaduje, skutočnosťou, že dotknutý členský štát „sa dozvedel“ o koncentrácii.
- 192 Pokiaľ ide o druhú alternatívnu podmienku, treba poznamenať, že pojem „dozvedeli“ neposkytuje nijaký údaj o tom, či má ísť o aktívne poskytnutie informácií alebo o pasívnu znalosť koncentrácie, ani o obsahu informácií, ktoré musí mať členský štát k dispozícii, aby sa dalo vychádzať z toho, že sa „dozvedel“ o koncentrácii. Pokiaľ ide o prvý z týchto aspektov, treba poukázať na to, že rôzne jazykové verzie nie sú rovnaké. Zatiaľ čo najmä z výrazov použitých v španielskej, nemeckej, anglickej, francúzskej, chorvátskej, talianskej, maďarskej, holandskej a portugalskej verzii článku 22 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 139/2004 vyplýva, že pojem „dozvedeli“ musí pozostávať z „akcie“, predovšetkým z „poskytnutia“, bulharské znenie tohto ustanovenia naznačuje, že akákoľvek znalosť dotknutej koncentrácie je postačujúca.
- 193 Tento rozdiel medzi jednotlivými jazykovými zneniami má za následok, že článok 22 ods. 1 druhý pododsek nariadenia č. 139/2004 sa má vykladať s prihliadnutím na kontext a účel právnej úpravy, ktorej je súčasťou (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. apríla 2016, Borealis Polyolefine a i., C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 a C-391/14 až C-393/14, EU:C:2016:311, bod 90, a z 26. januára 2021, Hessischer Rundfunk, C-422/19 a C-423/19, EU:C:2021:63, bod 65 a tam citovanú judikatúru).
- 194 Pokiaľ ide o druhý aspekt uvedený v bode 192 vyššie, vzhľadom na to, že v nijakom jazykovom znení nie je uvedené nič o rozsahu a obsahu výrazu dotknutý členský štát „sa dozvedel“, musia byť tieto informácie určené inými spôsobmi výkladu.
- 195 V druhom rade ani historický výklad neobjasňuje znenie článku 22 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 139/2004.
- 196 Po prvé pojem „stala známou“ použitý v pôvodnom znení článku 22 ods. 4 nariadenia č. 4064/89 zodpovedá pojmu „dozvedeli“ použitému v článku 22 ods. 1 druhom pododseku nariadenia č. 139/2004. Po druhé výraz „oznámená členskému štátu“, vložený nariadením č. 1310/97 do článku 22 ods. 4 nariadenia č. 4064/89, bol, ako je uvedené v bodoch 91, 92 a 98 zelenej knihy z roku 2001, rovnako nepresný a nejednoznačný ako výraz „príslušné členské štáty dozvedeli“. Po tretie napriek zámeru sledovanému návrhom z roku 2003, ktorým bolo objasniť procesné pravidlá upravujúce postúpenie podľa článku 22 nariadenia č. 4064/89 (pozri bod 27 tohto návrhu), nariadenie č. 139/2004 takéto objasnenie neposkytlo.
- 197 Okrem toho, pokiaľ ide po prvé o oznámenie o postúpení veci a usmernenie k článku 22, ktoré požadujú poskytnutie dostatočných informácií na predbežné posúdenie kritérií postúpenia (pozri poznámku pod čiarou 43 k oznámeniu a bod 18 usmernenia), a po druhé o bielu knihu z roku 2014, ktorá požaduje len vedomosť o koncentrácii (pozri bod 69 bielej knihy), treba pripomenúť, že tieto dokumenty nie sú relevantné na účely historického výkladu, keďže boli prijaté po prijatí nariadenia č. 139/2004 (pozri bod 115 vyššie).
- 198 V treťom rade, pokiaľ ide o kontextový výklad, po prvé skutočnosť, že oznámenie a „dozvedenie sa“ o koncentrácii sú alternatívy, z ktorých podľa článku 22 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 139/2004 plynú rovnaké právne dôsledky, a to začatie plynutia lehoty 15 pracovných dní (pozri bod 191 vyššie), sama osebe naznačuje, že ich obsah musí byť porovnateľný.

- 199 Po druhé, ako tvrdí Francúzska republika, článok 22 ods. 1 druhý pododsek nariadenia č. 139/2004 v rozsahu, v akom v prvej časti vety odkazuje na „žiadosť [o postúpenie veci]“, treba vykladať s ohľadom na prvý pododsek tohto ustanovenia, ktorý stanovuje podmienky žiadosti o postúpenie (pozri bod 89 vyššie). Zo súvislosti medzi týmito dvoma pododsekmi treba vyvodiť, že ako tvrdí Komisia, „dozvedenie sa“ o koncentrácii musí umožniť dotknutému členskému štátu vykonať predbežné preskúmanie týchto podmienok a posúdiť, či je vhodné podať žiadosť o postúpenie. Ak by to tak nebolo, tento členský štát by mohol byť povinný preventívne a výlučne na účely dodržania lehoty 15 pracovných dní podať žiadosť o postúpenie koncentrácií, aj keď nie je isté, či boli tieto podmienky splnené.
- 200 Po tretie ostatné mechanizmy obsiahnuté v článku 4 ods. 4 a 5, ako aj v článku 9 nariadenia č. 139/2004 podobne ako článok 22 ods. 1 druhý pododsek tohto nariadenia stanovujú, že dotknuté členské štáty majú 15 pracovných dní na to, aby zaujali stanovisko k postúpeniu veci. Začatie plynutia tejto lehoty závisí od zaslania kópie oznámenia alebo odôvodneného návrhu, ktorý musí v súlade s článkom 6 ods. 1 nariadenia Komisie (ES) č. 802/2004 zo 7. apríla 2004, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. EÚ L 133, 2004, s. 1; Mim. vyd. 08/003, s. 88), zmeneného a doplneného vykonávacím nariadením Komisie (EÚ) č. 1269/2013 z 5. decembra 2013 (Ú. v. EÚ L 336, 2013, s. 1), obsahovať minimálne množstvo zodpovedajúcich informácií, ktoré tomuto členskému štátu umožnia posúdiť, či sú splnené podmienky na postúpenie. Aj keď sa podmienky uplatnenia článku 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 líšia od podmienok ostatných mechanizmov postúpenia veci (pozri body 125 až 129 vyššie), v rámci harmonizovaného výkladu tohto nariadenia sa zdá byť konzistentné vychádzať z toho, že pojem „dozvedeli“, použitý v článku 22 ods. 1 druhom pododseku tohto nariadenia, zahŕňa aktívny prenos informácií umožňujúcich posúdiť tieto podmienky uplatnenia.
- 201 Po štvrté článok 22 ods. 2 druhý pododsek nariadenia č. 139/2004, ktorý upravuje žiadosti o pripojenie, tiež stanovuje lehotu 15 pracovných dní na podanie takých žiadostí. Táto lehota začína podľa tohto ustanovenia plynúť odo dňa, „kedy bol[i] [príslušné orgány členských štátov] Komisiou informovan[é] o tejto pôvodnej žiadosti“. Začiatok tejto lehoty preto tiež závisí od aktívneho prenosu príslušných informácií.
- 202 Po piate ostatné pravidlá, ktorými sa riadi systém kontroly koncentrácií v EÚ, sú tiež založené na zásade aktívneho prenosu relevantných informácií. Koncentrácie s európskym významom v zmysle článku 1 nariadenia č. 139/2004 sa tak podľa článku 4 tohto nariadenia musia oznámiť Komisii pred ich vykonaním a pred začatím plynutia lehoty na preskúmanie v súlade s článkom 10 ods. 1 tohto nariadenia len „v pracovný deň nasledujúci po dni doručenia oznámenia alebo, ak sú informácie predložené s oznámením neúplné, v pracovný deň nasledujúci po dni doručenia úplných informácií“.
- 203 Žalobkyňa tým, že sa na účely uplatnenia lehoty stanovenej v článku 22 ods. 1 druhom pododseku nariadenia č. 139/2004 odvoláva na okamih zverejnenia spornej koncentrácie najmä prostredníctvom tlačových správ a mediálneho pokrytia, poukazuje na prvok, ktorý je mimo systému kontroly fúzií v EÚ vo všeobecnosti a najmä jeho mechanizmov postúpenia, v rámci ktorých Komisia ani orgány na ochranu hospodárskej súťaže členských štátov nie sú povinné aktívne vyhľadávať informácie o koncentráciách, ktoré môžu byť preskúmané v rámci tohto systému.

- 204 Preto vzhľadom na kontext uvedený v bodoch 198 až 203 vyššie treba dospieť k záveru, že pojem „dozvedenie sa“ o koncentrácii v zmysle článku 22 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 139/2004 musí, pokiaľ ide o jeho formu, byť založený na aktívnom poskytnutí relevantných informácií dotknutému členskému štátu, a pokiaľ ide o jeho obsah, musí obsahovať dostatočné informácie, ktoré tomuto členskému štátu umožnia vykonať predbežné posúdenie podmienok stanovených v článku 22 ods. 1 prvom pododseku.
- 205 V štvrtom rade toto posúdenie potvrdzuje aj teleologický výklad článku 22 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 139/2004.
- 206 Z odôvodnení 11 a 14 nariadenia č. 139/2004 vyplýva, že postúpenie koncentrácií by sa malo uskutočniť účinným spôsobom. Ako tvrdí Komisia a Francúzska republika, to bráni výkladu článku 22 ods. 1 druhého pododseku nariadenia v tom zmysle, že členské štáty sú povinné po prvé neustále kontrolovať verejné oznámenia týkajúce sa koncentrácií s cieľom identifikovať tie, ktoré môžu byť predmetom postúpenia podľa tohto článku, a po druhé aby sa dodržala lehota 15 pracovných dní, musia podať preventívnu žiadosť o postúpenie koncentrácií, pri ktorých nie je isté, či boli splnené podmienky na uplatnenie tohto článku.
- 207 Okrem toho iba tento výklad v záujme právnej istoty zabezpečuje, že začiatok plynutia lehoty je jasne definovaný a rovnaký pre všetky koncentrácie, ktoré môžu patriť do pôsobnosti článku 22 v prípade, že sa oznámenie nevyžaduje. Skutočnosť, že sa členské štáty „dozvedeli“ o koncentrácii prostredníctvom aktívneho prenosu dostatočných informácií, bráni tomu, aby začiatok lehoty závisel od nepredvídateľných a neistých okolností, akou je rozsah mediálneho pokrytia alebo miera podrobnosti tlačových správ. V záujme toho zabezpečuje aj to, že od tohto okamihu má dotknutý členský štát len 15 pracovných dní na podanie žiadosti o postúpenie veci.
- 208 V piatom rade iba výklad uvedený v bode 204 vyššie je zlučiteľný so zásadou právnej istoty, ktorá, ako vyplýva z judikatúry pripomenutej v bode 173 vyššie, si na jednej strane vyžaduje, aby právne normy boli jasné a presné, a na druhej strane, aby ich uplatnenie bolo predvídateľné pre osoby, ktoré im podliehajú. Táto zásada si najmä vyžaduje, aby právna úprava umožnila dotknutým osobám presne poznať rozsah povinností, ktoré im boli uložené, a aby tieto osoby mohli jednoznačne poznať svoje práva a povinnosti a podľa toho konať.
- 209 Vďaka tomuto výkladu je uplatnenie článku 22 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 139/2004 predvídateľné pre subjekty, ktoré mu podliehajú, keďže podmieňuje začiatok lehoty 15 pracovných dní aktívnym prenosom relevantných informácií, ktoré dotknutému členskému štátu umožnia vykonať predbežné posúdenie splnenia podmienok prvého pododseku tohto odseku. Zabezpečuje teda, aby začiatok tejto lehoty a povinnosti účastníkov koncentrácie boli jasne definované (pozri tiež bod 207 vyššie). Tieto orgány vďaka zaslaniu týchto informácií predovšetkým s istotou vedia, že lehota začala plynúť a že podanie žiadosti o postúpenie už po jej uplynutí nie je možné.
- 210 Naopak stanovisko žalobkyne neumožňuje takú predvídateľnosť alebo jasnosť. Po prvé sa zdá, že žalobkyňa podmieňuje začatie plynutia lehoty 15 pracovných dní informáciami týkajúcimi sa výlučne existencie koncentrácie. Samotná vedomosť o existencii koncentrácie neumožňuje členskému štátu vykonať predbežné posúdenie podmienok uplatnenia článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004. Malo by to za následok, že dotknutý členský štát by musel v prípade, že sa mu nepodarí získať dostatočné informácie na toto posúdenie, preventívne podať žiadosť o postúpenie veci len s cieľom dodržať túto lehotu, pričom by ani nevedel, či sú tieto podmienky splnené (pozri tiež body 199 a 206 vyššie). Po druhé žalobkyňa odkazuje na okamih, keď sa členský štát mohol dozvedieť o koncentrácii, čo v skutočnosti znamená, ako tvrdí Komisia

a Francúzska republika, že ak členské štáty nechcú prehliadnúť koncentráciu, ktorá by mohla patriť do pôsobnosti článku 22 nariadenia, musia nepretržite a dôsledne sledovať tlač a verejné oznámenia na celom svete (pozri tiež bod 206 vyššie). V tejto súvislosti by išlo o tlačové správy a mediálne pokrytie, ktorých rozsah, prístupnosť, jazyk, miera podrobnosti alebo iné charakteristiky sa môžu výrazne líšiť (pozri tiež bod 207 vyššie). Výklad obhajovaný žalobkyňou je preto príliš nejednoznačný na to, aby umožnil osobám, na ktoré sa vzťahuje toto ustanovenie, jasne zistiť, aké sú ich práva a povinnosti. Okrem toho z dôvodu značnej administratívnej záťaže, ktorú predstavuje, a nedostatočnej účinnosti by tento výklad zbavil mechanizmus postúpenia uvedený v článku 22 nariadenia jeho potrebného účinku.

- 211 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy a najmä vzhľadom na kontext a účel nariadenia č. 139/2004, ako aj na zásadu právnej istoty sa má výraz „príslušné členské štáty dozvedeli“ uvedený v článku 22 ods. 1 druhom pododseku tohto nariadenia vykladať v tom zmysle, že príslušné informácie musia byť aktívne zaslané tomuto členskému štátu, čo mu umožní predbežne posúdiť, či boli splnené podmienky na podanie žiadosti o postúpenie podľa tohto článku. V dôsledku toho ak sa oznámenie koncentrácie nevyžaduje, podľa tohto výkladu lehota 15 pracovných dní stanovená v uvedenom ustanovení začína plynúť v okamihu zaslania týchto informácií.
- 212 V prejednávanej veci je nesporné, že účastníci koncentrácie nikdy aktívne neposkytli nijakú informáciu týkajúcu sa predmetnej koncentrácie ACF ani orgánom na ochranu hospodárskej súťaže členských štátov, ktoré podali žiadosti o pripojenie. Žalobkyňa a spoločnosť Grail nepreukázali, že tieto orgány pred dorúčením listu s výzvou získali relevantné informácie, ktoré im umožnili vykonať predbežné posúdenie podmienok uplatnenia článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004, z iných zdrojov alebo prostriedkov, ale len predpokladali, že ACF „vedel“ o predmetnej koncentrácii pred týmto dátumom. Z bodu 25 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že ACF vo svojom liste z 29. marca 2021 potvrdil Komisii, že to tak nie je. Francúzska republika ďalej vo svojich pripomienkach zo 6. decembra 2021 k návrhu žalobkyne na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania uviedla, že ACF o tejto koncentrácii nevedel až do 19. februára 2021, t. j. do dňa, keď Komisia zaslala list s výzvou a predložila túto koncentráciu vnútroštátnym orgánom na ochranu hospodárskej súťaže v rámci pracovnej skupiny pre fúzie Európskej siete pre hospodársku súťaž (pozri bod 12 vyššie). Pokiaľ ide o orgány ostatných členských štátov, z odpovede Komisie na písomnú otázku Všeobecného súdu vyplýva, že pred týmto dátumom Komisia komunikovala len s nemeckými, rakúskymi, slovenskými a švédskymi orgánmi na ochranu hospodárskej súťaže s cieľom určiť, či majú právomoc na preskúmanie spornej koncentrácie (pozri tiež bod 11 vyššie). Táto komunikácia nie je podstatná na účely vyriešenia tohto sporu, keďže uvedené orgány nepredložili ani žiadosť o postúpenie, ani žiadosť o pripojenie podľa článku 22 ods. 1 a 2 nariadenia č. 139/2004.
- 213 Okrem toho vzhľadom na neexistenciu dôkazov o aktívnom poskytnutí relevantných informácií buď účastníkmi koncentrácie, alebo z inými zdrojov či prostriedkov ACF alebo orgánom na ochranu hospodárskej súťaže členských štátov, ktoré podali žiadosti o pripojenie, je irelevantná otázka, či list s výzvou, žiadosť o postúpenie veci a informačný list boli založené na informáciách, ktoré boli verejnosti známe k 21. septembru 2020. To isté platí pre skutočnosť, že CMA skúmal spornú koncentráciu v novembri a decembri 2020.
- 214 Preto, ako uvádza Francúzska republika a ako vyplýva z bodu 20 napadnutého rozhodnutia, v prejednávanej veci práve list s výzvou týmto orgánom umožnil vykonať predbežné posúdenie podmienok uplatnenia článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004, a teda sa členské štáty vďaka nemu „dozvedeli“ o koncentrácii v zmysle druhého pododseku tohto odseku.

Keďže tento list bol z 19. februára 2021 a žiadosť o postúpenie bola podaná 9. marca 2021 (pozri body 12 a 14 vyššie), bola dodržaná lehota 15 pracovných dní upravená v tomto ustanovení a list nemožno považovať za oneskorený.

215 V dôsledku toho je prvá časť druhého žalobného dôvodu nedôvodná a musí sa zamietnuť.

– *O druhej časti založenej na porušení zásad právnej istoty a „riadnej správy vecí verejných“*

216 V druhej časti tohto žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že aj keby sa dospelo k záveru, že členské štáty sa o spornej koncentrácii „dozvedeli“ prostredníctvom listu s výzvou zaslaného francúzskym orgánom alebo orgánom, ktoré požiadali o pripojenie sa k žiadosti o postúpenie veci, oneskorené zaslanie tohto listu Komisiou bolo v rozpore so základnou zásadou právnej istoty a s povinnosťou konať v primeranej lehote podľa zásady „riadnej správy vecí verejných“.

217 Žalobkyňa tvrdí, že ku dňu zaslania informačného listu Komisia vedela o existencii spornej koncentracie už niekoľko mesiacov vďaka verejne prístupným informáciám, informáciám od FTC a tretích osôb. Komisia a FTC sa navzájom informujú o koncentráciách najmä pred tým, ako FTC vydá „druhú žiadosť“, čo v prejednávanej veci urobil 9. novembra 2020. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že po podaní sťažnosti Komisia vedela o tejto koncentrácii a o potenciálnych obavách z narušenia hospodárskej súťaže, ktoré vzniesla v decembri 2020, a diskutovala s iným nemenovaným orgánom na ochranu hospodárskej súťaže, pričom podľa názoru žalobkyne išlo o CMA, ktorý vykonal predbežné posúdenie tejto koncentracie v novembri a decembri 2020.

218 Žalobkyňa a spoločnosť Grail s odvolaním sa na rozsudok z 5. októbra 2004, Eagle a i./Komisia (T-144/02, EU:T:2004:290, body 57 a 58), tvrdia, že Komisia je povinná konať v primeranej lehote. Vzhľadom na to, že normotvorca EÚ stanovil krátke lehoty na kontrolu koncentrácií najmä v rámci článku 22 nariadenia č. 139/2004, skutočnosť, že Komisia čakala niekoľko mesiacov, kým zaslala list s výzvou, je v rozpore s riadnou správou vecí verejných a so základnou zásadou právnej istoty, pričom účastníci koncentracie v dôsledku tejto skutočnosti nemohli čo najskôr vedieť, ktoré orgány hospodárskej súťaže sú príslušné na preskúmanie predmetnej koncentracie. V tejto súvislosti je Komisia povinná konať čo najrýchlejšie a súlade s lehotou 15 pracovných dní a vykonávať svoje právomoci čo najstarostlivejšie a najusilovnejšie. Spoločnosť Grail v podstate tvrdí, že rozsudok z 5. októbra 2004, Eagle a i./Komisia (T-144/02, EU:T:2004:290, body 57 a 58), sa týka situácií, v ktorých právne ustanovenia výslovne nestanovujú lehotu, takže primeraná lehota na zaslanie listu s výzvou podľa článku 22 ods. 5 nariadenia č. 139/2004 sa má vykladať s ohľadom na túto judikatúru. Komisia konala a informovala účastníkov koncentracie o svojom zámere uplatniť nový prístup k článku 22 nariadenia č. 139/2004 na spornú koncentraciu príliš pomaly, čo bolo v rozpore so zásadou právnej istoty. Podľa spoločnosti Grail Komisia nemôže mať na zaslanie takého listu viac času, než majú členské štáty k dispozícii na overenie, či boli splnené podmienky stanovené v článku 22 ods. 1 tohto nariadenia, čo si vyžaduje aj cieľ, aby sa o postúpení veci rozhodlo čo najskôr. Na pojednávaní v odpovedi na otázku Všeobecného súdu na ústne zodpovedanie žalobkyňa a spoločnosť Grail v podstate uviedli, že Komisia tým porušila aj ich právo na obhajobu najmä preto, že nemali príležitosť včas predložiť pripomienky, v dôsledku čoho nemali ani možnosť opraviť závažné faktické chyby, ako sa uvádza v zápisnici z pojednávania.

219 Žalobkyňa a spoločnosť Grail sa domnievajú, že Komisia od septembra 2020 vedela alebo mohla mať dostatočné vedomosti o skutkových okolnostiach na zaslanie listu s výzvou. Relevantné informácie boli od ohlásenia spornej koncentracie verejne prístupné, čo potvrdzuje skutočnosť,

že dôkazy uvedené v liste s výzvou pochádzajú najneskôr z tohto mesiaca a Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe uvádza správu z 21. septembra 2020. Aj po prijatí sťažnosti Komisia čakala takmer dva mesiace a až následne zaslala tento list. Spoločnosť Grail spochybňuje dôslednosť vyšetrovania, ktoré Komisia vykonala počas tohto obdobia, keďže len overila verejne dostupné informácie a tvrdenia sťažovateľa, no nekontaktovala účastníkov koncentrácie. Okrem toho tvrdenie, ktorým Komisia odôvodňuje čas, ktorý uplynul pred zaslaním listu s výzvou, a to „hlbková“ analýza možných dôsledkov spornej koncentrácie, je v rozpore s jej tvrdením, že tento list obsahoval iba predbežný záver.

- 220 Komisia podporovaná Helénskou republikou spochybňuje tvrdenia žalobkyní. Konkrétne tvrdí, že FTC ju o svojom vyšetrovaní neinformoval pred doručením sťažnosti 7. decembra 2020 a rovnako ju neinformoval CMA o vyšetrovaní predmetnej koncentrácie. V každom prípade konala v primeranej lehote od doručenia tejto sťažnosti. Lehota 15 pracovných dní sa uplatňuje až po tom, čo sa dotknutý členský štát „dozvedel“ o koncentrácii, zatiaľ čo list s výzvou podľa článku 22 ods. 5 nariadenia č. 139/2004 možno zaslať, ak sa o koncentrácii „nedozvedel“. Žalobkyňa nespochybňuje vývoj skutkových okolností uvedený v bodoch 5 až 7 napadnutého rozhodnutia, ktorý preukazuje, že keď Komisiu kontaktoval sťažovateľ, konala svedomito a bez zbytočného odkladu najmä s cieľom overiť jeho tvrdenia a podrobne preskúmať možné dôsledky spornej koncentrácie. Okrem toho iniciovala dialóg s vnútroštátnymi orgánmi s cieľom určiť, či je jeden z nich príslušný posúdiť túto koncentráciu, takže trvanie jej posúdenia treba posudzovať priaznivo v porovnaní s dĺžkou posúdenia, ktoré vykonal CMA, pokiaľ ide o možný vplyv predmetnej koncentrácie len v Spojenom kráľovstve. Komisia tiež spochybňuje tvrdenia žalobkyne týkajúce sa zásady právnej istoty. Konkrétne tvrdí, že žalobkyňa nevysvetľuje, ako údajné oneskorenie ovplyvnilo obsah napadnutého rozhodnutia alebo právne postavenie účastníkov koncentrácie. Na pojednávaní uviedla, že žalobkyňa a spoločnosť Grail nepreukázali, ako si vyžaduje judikatúra, že ich právo na obhajobu bolo porušené z dôvodu neprimeranej povahy lehoty a oneskoreného konania Komisie, ani nespresnili dôvody, pre ktoré údajne došlo k takému porušeniu.
- 221 Článok 22 nariadenia č. 139/2004 nestanovuje nijakú výslovnú lehotu na to, aby Komisia informovala členské štáty podľa odseku 5 o koncentrácii, ktorá spĺňa kritériá na postúpenie.
- 222 Článok 22 ods. 5 nariadenia č. 139/2004 len stanovuje, že „Komisia môže informovať jeden alebo viaceré členské štáty o tom, že zistila, že koncentrácia spĺňa kritériá podľa odseku 1“, a že „v takých prípadoch môže Komisia vyzvať tento členský štát alebo tieto členské štáty, aby podali žiadosť podľa odseku 1“.
- 223 Potreba konať v primeranej lehote pri vedení správnych konaní týkajúcich sa politiky hospodárskej súťaže je však všeobecnou zásadou práva EÚ, ktorá je zakotvená v článku 41 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a ktorej dodržiavanie zabezpečujú sudy EÚ. Porušenie zásady primeranej lehoty však môže byť dôvodom na zrušenie rozhodnutia len v rozsahu, v akom predstavuje aj porušenie práva na obhajobu dotknutého podniku (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 4. februára 2009, Omya/Komisia, T-145/06, EU:T:2009:27, bod 84 a tam citovanú judikatúru, a zo 17. decembra 2015, SNCF/Komisia, T-242/12, EU:T:2015:1003, body 392 a 393 a tam citovanú judikatúru). Navyše základná požiadavka právnej istoty, ktorá bráni tomu, aby Komisia mohla v prípade neexistencie lehoty stanovenej v uplatniteľnom legislatívnom akte odložiť výkon svojich právomocí na neurčito, znamená, že súd EÚ musí posúdiť, či priebeh správneho konania naznačuje neprimerane oneskorené konanie tejto inštitúcie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 24. septembra 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano/Komisia, C-74/00 P a C-75/00 P, EU:C:2002:524, body 140 a 141, a z 22. apríla 2016, Taliansko a Eurallumina/Komisia, T-60/06 RENV II a T-62/06 RENV II, EU:T:2016:233, body 180 a 182 a tam citovanú judikatúru).

- 224 Ak dĺžka konania nie je stanovená ustanovením práva EÚ, primeranosť lehoty, ktorú inštitúcia potrebuje na prijatie sporného aktu, sa posudzuje s prihliadnutím na všetky okolnosti špecifické pre daný prípad, akými sú jeho zložitnosť a význam veci pre dotknutú osobu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 25. januára 2007, *Sumitomo Metal Industries a Nippon Steel/Komisia*, C-403/04 P a C-405/04 P, EU:C:2007:52, bod 116; z 28. februára 2013, *Preskúmanie Arango Jaramillo a i./EIB*, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, body 28 a 29, a z 13. júna 2013, *HGA a i./Komisia*, C-630/11 P až C-633/11 P, EU:C:2013:387, bod 82).
- 225 Vzhľadom na tieto zásady stanovené v judikatúre ak Komisia ako v prejednávanej veci dostane informácie prostredníctvom sťažnosti, ktorá jej umožní posúdiť, či koncentrácia spĺňa podmienky na uplatnenie článku 22 nariadenia č. 139/2004, nemôže odložiť informovanie členských štátov o svojich zámeroch podľa odseku 5 tohto ustanovenia na neurčito. Naopak, v takom prípade musí v primeranej lehote zaujať stanovisko, v prípade potreby po vykonaní potrebných overení a predbežných analýz, pokiaľ ide o to, či boli splnené podmienky žiadosti o postúpenie a či je potrebné zodpovedajúcim spôsobom informovať dotknutý členský štát alebo členské štáty.
- 226 V súlade s judikatúrou citovanou v bode 224 vyššie treba na účely uplatnenia článku 22 ods. 5 nariadenia č. 139/2004 vzhľadom na zásadu primeranej lehoty zohľadniť základné ciele efektivity a rýchlosti, na ktorých je založené toto nariadenie (pozri body 206 and 207 vyššie), a skutočnosť, na ktorú správne poukázala žalobkyňa, že normotvorca EÚ mal v úmysle jasne rozdeliť zásahy, ktoré majú vykonať vnútroštátne orgány a orgány EÚ, a že chcel zabezpečiť kontrolu fúzií v lehotách zlučiteľných tak s požiadavkami riadnej správy vecí verejných, ako aj s požiadavkami podnikateľského sveta (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. decembra 2007, *Cementbouw Handel & Industrie/Komisia*, C-202/06 P, EU:C:2007:814, bod 37 a tam citovanú judikatúru), a teda problémov, ktoré vznikajú pre účastníkov koncentrácie v rámci postupu kontroly koncentrácií. Podobne aby sa zabezpečila maximálna právna istota, ako aj riadna a efektívna administratívna činnosť v krátkych lehotách, musí byť možné čo najskôr určiť orgán na ochranu hospodárskej súťaže príslušný na preskúmanie danej koncentrácie (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci *Cementbouw Handel & Industrie/Komisia*, C-202/06 P, EU:C:2007:255, bod 44).
- 227 Vzhľadom na zásady plynúce z judikatúry, uvedené v bodoch 223 až 226 vyššie, sa Všeobecný súd domnieva, že treba preskúmať po prvé to, či Komisia pri uplatnení článku 22 ods. 5 nariadenia č. 139/2004 v prejednávanej veci dodržala požiadavky vyplývajúce zo zásady primeranej lehoty, a po druhé to, či prípadné nedodržanie tejto zásady viedlo k porušeniu práva žalobkyne na obhajobu.
- 228 V prvom rade, pokiaľ ide o dodržanie zásady primeranej lehoty, z dodatočných informácií poskytnutých Komisiou v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu vyplýva, že Komisia sa o existencii predmetnej koncentrácie dozvedela 7. decembra 2020 po podaní sťažnosti (pozri bod 11 vyššie). Od tohto dátumu teda do zaslania listu s výzvou 19. februára 2021 uplynula lehota 47 pracovných dní (pozri bod 12 vyššie).
- 229 Ako vyplýva najmä z bodov 5 a 6 napadnutého rozhodnutia, ako aj z odpovedí na písomnú otázku Všeobecného súdu, počas tohto obdobia Komisia 17. decembra 2020 uskutočnila so sťažovateľom videokonferenciu týkajúcu sa predmetnej koncentrácie, ďalej komunikovala so sťažovateľom, vykonala prieskum trhu a bola v kontakte s potenciálne príslušnými orgánmi na ochranu hospodárskej súťaže štyroch členských štátov, ako aj s CMA, ktorému bola tiež doručená sťažnosť (pozri bod 11 vyššie).

- 230 Pokiaľ ide o informácie o predmetnej koncentrácii, z listu s výzvou vyplýva, že Komisia vychádzala najmä z tlačových správ, správ, prospektov a prezentácií, ktoré boli verejne dostupné na internete a boli uverejnené najneskôr 21. septembra 2020 (pozri poznámky pod čiarou 1 a 5 až 9 k tomuto listu), keď bola sporná koncentrácia verejne ohlásená (pozri bod 8 vyššie). Okrem toho je v ňom uvedené, že túto koncentráciu preskúmal FTC, na ktorého „druhú žiadosť“ bola podľa informácií poskytnutých v nadväznosti na písomnú otázku Všeobecného súdu Komisia upozornená počas videokonferencie zo 17. decembra 2020, a odkazuje sa na formulár S-4 Komisie pre cenné papiere a burzy (Spojené štáty) z 24. novembra 2020, ktorý vyplnila žalobkyňa (pozri poznámku pod čiarou 11 k tomuto listu).
- 231 Pokiaľ ide konkrétne o posúdenie kritérií týkajúcich sa ovplyvnenia obchodu medzi členskými štátmi a hrozby významného ovplyvnenia hospodárskej súťaže na ich príslušných územiach, Komisia s výnimkou dokumentu zo stretnutia, ktorého pôvod je nejasný (pozri poznámku pod čiarou 28 k listu s výzvou), použila podobné informácie (pozri poznámky pod čiarou 12 až 15, 24, 26 a 27 k tomuto listu), z ktorých najnovšia sa týka akvizície jedného z konkurentov spoločnosti Grail v januári 2021 (pozri poznámku pod čiarou 15 k tomuto listu). Spomínajú sa aj obavy z narušenia hospodárskej súťaže, ktoré v súvislosti s dotknutou koncentraciou vyjadrili FTC a CMA na svojich internetových stránkach (pozri poznámku pod čiarou 17 k tomuto listu), ako aj správa CMA z 24. októbra 2019 týkajúca sa predbežných zistení o inej navrhovanej akvizícii žalobkyne, ktorá je tiež dostupná na internete (pozri poznámky pod čiarou 18, 22, 25 a 29 k predmetnému listu). Ako Komisia potvrdila v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu, o vyšetrovaní CMA nevedela do 7. decembra 2020.
- 232 Z toho vyplýva, že Komisia použila informácie, z ktorých väčšina bola v čase doručenia sťažnosti verejne dostupná. Ako vyplýva z obsahu listu s výzvou, po overení určitých aspektov u sťažovateľa najmä počas videokonferencie zo 17. decembra 2020 bola teda schopná pomerne rýchlo nadviazať potrebné dvojstranné kontakty so štyrmi orgánmi na ochranu hospodárskej súťaže, ktoré mohli mať právomoc na preskúmanie predmetnej koncentrácie, a prešetriť podstatné znaky tejto koncentrácie, aby mohla predbežne posúdiť, či táto koncentrácia môže spĺňať podmienky na uplatnenie článku 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 a či je vhodné informovať členské štáty podľa odseku 5 tohto ustanovenia.
- 233 V tejto súvislosti so zreteľom na základné ciele účinnosti a rýchlosti, ktoré sleduje systém kontroly koncentrácií v EÚ (pozri bod 226 vyššie), a na okolnosti prejednávanej veci sa teda lehota 47 pracovných dní, ktorá uplynula medzi doručením sťažnosti a zaslaním listu s výzvou, nezdá byť odôvodnená.
- 234 Po prvé z článku 10 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 v spojení s článkom 6 ods. 1 tohto nariadenia vyplýva, že trvanie fázy predbežného preskúmania koncentrácie je 25 pracovných dní, počas ktorých je Komisia povinná prijať rozhodnutie o tom, či táto koncentrácia vyvoláva vážne pochybnosti, pokiaľ ide o jej zlučiteľnosť s vnútorným trhom. Vzhľadom na skutočnosť, že Komisia musí počas tejto fázy v prípade potreby vykonať pomerne komplexné vecné preskúmanie koncentrácie, je dôvodné očakávať, že preskúmanie predchádzajúce zaslaniu listu s výzvou podľa článku 22 ods. 5 nariadenia č. 139/2004, ktoré zahŕňa len predbežné posúdenie kritérií uvedených v odseku 1 tohto článku, nepresiahne lehotu 25 pracovných dní.
- 235 Po druhé, ako je uvedené v bodoch 212 až 214 vyššie, treba zohľadniť skutočnosť, že list s výzvou predstavuje len „dozvedenie sa“ o koncentrácii podľa článku 22 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 139/2004, čo v prípade neexistencie predchádzajúceho oznámenia alebo „dozvedenia sa“ vedie k začatiu plynutia lehoty 15 pracovných dní na podanie žiadosti

o postúpenie dotknutým členským štátom alebo dotknutými členskými štátmi. Ak je taká žiadosť podaná, akýkoľvek iný členský štát má právo pripojiť sa k nej do 15 pracovných dní (článok 22 ods. 2 tohto nariadenia). Až po uplynutí tejto lehoty môže Komisia v lehote 10 pracovných dní rozhodnúť o preskúmaní koncentrácie (článok 22 ods. 3 nariadenia). Zaslanie listu s výzvou podľa článku 22 ods. 5 nariadenia tak spúšťa plynutie niekoľkých ďalších pomerne krátkych lehôt, ktoré predchádzajú prijatiu rozhodnutia Komisie o preskúmaní dotknutej koncentrácie. V prejednávanvej veci tak medzi dorúčením sťažnosti 7. decembra 2020 a prijatím napadnutých rozhodnutí 19. apríla 2021 uplynula lehota 90 pracovných dní.

- 236 Po tretie treba pripomenúť, že podľa článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 koncentrácia, ktorá nemá európsky význam v zmysle článku 1 tohto nariadenia, nemusí byť oznámená Komisii. Účastníci takej koncentrácie by však boli značne znevýhodnení v porovnaní s účastníkmi koncentrácie, ktorá musí byť oznámená, ak by obdobie medzi prvým informovaním Komisie, v prípade potreby prostredníctvom sťažnosti, o existencii koncentrácie a po druhé prijatím rozhodnutia o prijatí žiadosti o postúpenie Komisiou bolo ako v prejednávanvej veci rovnako dlhé ako fáza podrobného preskúmania podľa článku 8 ods. 1 až 3 nariadenia č. 139/2004, ktorá zahŕňa komplexné ekonomické posúdenie zlučiteľnosti koncentrácie s vnútorným trhom, pre ktoré článok 10 ods. 3 tohto nariadenia v zásade stanovuje lehotu 90 pracovných dní.
- 237 Po štvrté v prejednávanvej veci Komisia nemôže odôvodniť lehotu 47 pracovných dní od doručenia sťažnosti do zaslania listu s výzvou sviatkami na konci roka 2020, pričom obdobie od 24. decembra 2020 do 1. januára 2021 bolo obdobím sviatkov podľa článku 1 rozhodnutia Komisie z 28. januára 2019 o sviatkoch pre inštitúcie Európskej únie na rok 2020 (Ú. v. EÚ C 38, 2019, s. 4) a článku 1 rozhodnutia Komisie z 2. marca 2020 o sviatkoch na rok 2021 (Ú. v. EÚ C 69, 2020, s. 8). Okrem toho po podaní sťažnosti sa Komisia mohla oveľa rýchlejšie obrátiť na štyri potenciálne príslušné vnútroštátne orgány na ochranu hospodárskej súťaže, a to súbežne, konkrétne na nemecké, rakúske, slovinské a švédske orgány, aby zistila, či je pravdepodobné, že budú splnené prahové hodnoty na založenie právomoci stanovené príslušnou vnútroštátnou právnou úpravou, čo, ako vyplýva z jej odpovede na písomnú otázku Všeobecného súdu, urobila až v januári a februári 2021.
- 238 Preto vzhľadom na krátke trvanie lehôt stanovených nariadením č. 139/2004, najmä v jeho článku 22, samotná skutočnosť, že Komisia preukázala nepretržitú činnosť v rámci vyšetrovania veci počas posudzovaného obdobia od 7. decembra 2020 do 19. februára 2021, ako vyplýva z tabuľky pripojenej k jej odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu, nepostačuje na konštatovanie, že táto lehota bola primeraná.
- 239 Z toho vyplýva, že list s výzvou bol zaslaný v neprimeranej lehote.
- 240 Treba však pripomenúť, že porušenie zásady primeranej lehoty odôvodňuje zrušenie rozhodnutia prijatého na konci správneho konania týkajúceho sa hospodárskej súťaže len v rozsahu, v akom predstavuje aj porušenie práva dotknutého podniku na obhajobu. Naopak, ak sa nepreukáže, že zbytočný odklad narušil schopnosť dotknutých podnikov účinne sa brániť, nedodržanie zásady primeranej lehoty nemôže mať vplyv na platnosť tohto správneho konania (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. septembra 2006, *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisia*, C-105/04 P, EU:C:2006:592, body 42 a 43; z 8. mája 2014, *Bolloré/Komisia*, C-414/12 P, neuvverejnený, EU:C:2014:301, body 84 a 85, ako aj z 9. júna 2016, *PROAS/Komisia*, C-616/13 P, EU:C:2016:415, bod 74), ale sankciou musí byť žaloba o náhradu škody podaná na Všeobecný súd (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. mája 2014, *Bolloré/Komisia*, C-414/12 P, neuvverejnený, EU:C:2014:301, body 106 a 109).

- 241 V prejednávanej veci žalobkyňa na pojednávaní tvrdila, že prekročením primeranej lehoty bolo porušené jej právo na obhajobu najmä z toho dôvodu, že Komisia mala kontaktovať účastníkov koncentrácie a vypočuť si ich názory počas obdobia predchádzajúceho zaslaniu listu s výzvou, aby im umožnila predložiť pripomienky a opraviť niektoré závažné faktické chyby, ktoré sú formálne zaznamenané v zápisnici z pojednávania.
- 242 Tieto nejasné vysvetlenia však nepostačujú na preukázanie porušenia práva žalobkyne na obhajobu. V tejto súvislosti Komisia na pojednávaní správne na jednej strane tvrdila, že list s výzvou bol len prípravným aktom v rámci konania vedúceho k prijatiu rozhodnutia podľa článku 22 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004, a na druhej strane, že účastníci koncentrácie mohli účinne vyjadriť svoje stanoviská pred jeho prijatím.
- 243 Po prvé predbežné opatrenia, akým je list s výzvou, ktorých cieľom je len pripraviť konečné rozhodnutie, nemajú za cieľ samostatne vyvolať závažné právne účinky, ktoré by mohli ovplyvniť záujmy žalobcu, a teda spôsobiť jeho ujmu, ak možno namietat údajnú nezákonnosť konečného rozhodnutia, pre ktoré predstavujú prípravný akt, a z tohto dôvodu podľa ustálenej judikatúry také opatrenia nemožno napadnúť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. októbra 2011, Deutsche Post a Nemecko/Komisia, C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, body 50 až 54 a tam citovanú judikatúru).
- 244 Okrem toho žalobkyňa nebola schopná dostatočne špecifikovať údajné „závažné faktické chyby“, ktorými je postihnuté napadnuté rozhodnutie a predtým bol nimi postihnutý list s výzvou, a teda mohli mať rozhodujúci vplyv na obsah žiadosti ACF o postúpenie veci. Pokiaľ ide o jej tvrdenie, že v bode 26 tohto listu je rovnako ako v napadnutom rozhodnutí nesprávne uvedené, že spoločnosť Grail má na trhu „rivalov“, stačí uviesť, že ani tento list, ani táto žiadosť nie sú založené na takej kvalifikácii. Naopak, žiadosť o postúpenie odôvodňuje existenciu značného rizika narušenia hospodárskej súťaže najmä skutočnosťou, že na jednej strane „v odvetví skriningových testov na rakovinu bude spoločnosť Grail čeliť niekoľkým hospodárskym subjektom, ktoré už uviedli svoje výrobky na trh... alebo sa to chystajú urobiť“, a že na druhej strane „nový subjekt bude schopný obmedziť alebo zlepšiť prístup k svojmu NGS na úkor potenciálnych konkurentov spoločnosti Grail v odvetví skriningu rakoviny“, a teda existenciou potenciálnej hospodárskej súťaže medzi spoločnosťou Grail a týmito hospodárskymi subjektmi v prípade realizácie predmetnej koncentrácie.
- 245 Po druhé vzhľadom na to, že účastníkov koncentrácie poškodzujú práve napadnuté rozhodnutia, a nie list s výzvou, mali právo byť vypočutí, čo je jedno z práv na obhajobu, ktoré im zaručuje možnosť účinne vyjadriť svoje názory, počas správneho konania vedúceho k prijatiu týchto rozhodnutí (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. októbra 2021, Vialto Consulting/Komisia, C-650/19 P, EU:C:2021:879, bod 121), ale nie v štádiu pred zaslaním tohto listu ako prechodného opatrenia. Žalobkyňa a spoločnosť Grail nepopierajú, že mohli predložiť svoje pripomienky pred prijatím napadnutých rozhodnutí, ale len namietajú, že im táto možnosť nebola poskytnutá oveľa skôr. Je nesporné, že účastníci koncentrácie boli informovaní o tom, že list s výzvou bol zaslaný 4. marca 2021 (pozri bod 13 vyššie), teda šesť pracovných dní pred uplynutím lehoty stanovenej v článku 22 ods. 1 druhom pododseku nariadenia, v rámci ktorej sú členské štáty povinné predložiť žiadosť o postúpenie veci. Komisia ich takisto informovala informačným listom z 11. marca 2021 o žiadosti o postúpenie veci (pozri bod 15 vyššie) a svoje pripomienky predložili 16. a 29. marca 2021 (pozri bod 17 vyššie). Účastníci koncentrácie boli teda informovaní dávno pred prijatím napadnutých rozhodnutí, ktoré sa uskutočnilo 19. apríla 2021, a mali viacero príležitostí vyjadriť svoje názory počas správneho konania vedúceho k prijatiu týchto rozhodnutí.

- 246 Za týchto podmienok treba zamietnuť tvrdenie založené na porušení práva žalobkyne na obhajobu.
- 247 V dôsledku toho treba druhú časť druhého žalobného dôvodu vyhlásiť za nedôvodnú, takže druhý žalobný dôvod musí byť zamietnutý v celom rozsahu.
- 248 Rovnako je potrebné zamietnuť návrhy zo 6. októbra a 6. decembra 2021, ktorými žalobkyňa žiadala, aby Všeobecný súd nariadil opatrenia na zabezpečenie priebehu konania smerujúce k získaniu informácií týkajúcich sa po prvé komunikácie medzi Komisiou a ACF a znalostí Komisie o predmetnej koncentrácii (prvý návrh) a po druhé dátumu, keď Komisia po prvý raz spomenula túto koncentráciu vo vzťahu k Francúzskej republike, ako aj dokumentov, ktoré Komisia poskytla členským štátom a ktoré odkazujú na túto koncentráciu (druhý návrh).
- 249 Ako vyplýva z predchádzajúcich úvah, Všeobecný súd po prvé mohol vykonať preskúmanie údajnej oneskorenej povahy žiadosti o postúpenie veci (pozri body 212 až 214 vyššie), na ktorú sa odvoláva prvá časť žalobného dôvodu, a po druhé bol schopný preukázať, že lehota, v ktorej bol zaslaný list s výzvou, bola neprimeraná (pozri body 228 až 239 vyššie), ako sa uvádza v druhej časti žalobného dôvodu, na základe vyjadrení a dokumentov predložených účastníkmi konania počas konania, a to najmä s prihliadnutím na odpovede Komisie na písomnú otázku Všeobecného súdu z 11. novembra 2021 a pripomienky Francúzskej republiky zo 6. decembra 2021.
- 250 Okrem toho Všeobecný súd ako jediný rozhoduje o prípadnej potrebe doplniť informácie, ktoré má k dispozícii v súvislosti s vecami, ktoré prejednáva (pozri rozsudky z 26. januára 2017, Mamoli Robinetteria/Komisia, C-619/13 P, EU:C:2017:50, bod 117 a tam citovanú judikatúru, a z 12. novembra 2020, Fleig/ESVČ, C-446/19 P, neuvverejnený, EU:C:2020:918, bod 53).

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení zásad ochrany legitímnej dôvery a právnej istoty

- 251 Žalobkyňa podporovaná spoločnosťou Grail tvrdí, že napadnuté rozhodnutia porušujú zásady ochrany legitímnej dôvery a právnej istoty. V podstate tvrdí, že v súlade so svojou politikou v čase, keď sa účastníci koncentrácie dohodli na predmetnej koncentrácii, Komisia nevyhovela žiadostiam o postúpenie koncentrácií, ktoré nepatria do pôsobnosti vnútroštátnych pravidiel kontroly fúzií. Z prejavu podpredsedníčky Komisie z 11. septembra 2020 vyplýva, že táto politika sa naďalej uplatňovala až do svojej zmeny uverejnením nového usmernenia v polovici roka 2021. Podľa spoločnosti Grail to preukazuje, že Komisia si bola vedomá dôležitosti zmeny svojho prístupu, čo je v rozpore so zisteniami a odporúčaniami Medzinárodnej siete pre hospodársku súťaž (ICN) a Organizácie pre hospodársku spoluprácu a rozvoj (OECD). Žalobkyňa a spoločnosť Grail zdôrazňujú jasnú a bezpodmienečnú povahu tohto prejavu, najmä pokiaľ ide o postup a načasovanie vykonávania novej politiky postupovania vecí. Žalobkyňa navyše zdôrazňuje, že usmernenie k článku 22 bolo prijaté po zaslaní listu s výzvou a bez verejnej konzultácie.
- 252 Komisia podporovaná Helénskou republikou sa domnieva, že tvrdenia žalobkyne týkajúce sa porušenia zásady právnej istoty nie sú podložené. Pokiaľ ide o zásadu ochrany legitímnej dôvery, žalobkyňa nepreukázala, že Komisia poskytla presné, bezpodmienečné a zhodujúce sa záruky, ale len vágne odkázala na údajnú rozhodovaciu prax. Komisia predovšetkým v bielej knihe z roku 2014 výslovne potvrdila, že členské štáty môžu požiadať o postúpenie koncentrácie, na ktorú sa nevzťahujú ich vnútroštátne pravidlá kontroly fúzií. Túto možnosť nevylúčil nijaký oficiálny dokument a Komisia už akceptovala postúpenie takých koncentrácií. Prejav

podpredsedníčky Komisie z 11. septembra 2020 je všeobecným politickým vyhlásením o jej budúcej praxi, ktoré potvrdzuje, že Komisia v zásade nevylúčila možnosť zaoberať sa takými koncentraciami. Francúzska republika najmä pripomína, že hospodárske subjekty nemôžu mať legitímnu dôveru v zachovanie existujúcej situácie, ktorú možno zmeniť pri výkone tejto voľnej úvahy, a že Komisia prijala postúpenie spornej koncentrácie až po uverejnení usmernenia k článku 22. Komisia ďalej uvádza, že žalobkyňa nič nebránilo v tom, aby sa obrátila na Komisiu alebo na vnútroštátne orgány na ochranu hospodárskej súťaže. Okrem toho žalobkyňa nepreukázala, že konala na základe údajných záruk poskytnutých Komisiou.

- 253 Na úvod treba uviesť, že hoci sa žalobkyňa v rámci tretieho žalobného dôvodu odvoláva tak na zásadu právnej istoty, ako aj na zásadu ochrany legitímnej dôvery, ako tvrdí Komisia, jej tvrdenia sa v skutočnosti týkajú výlučne tejto druhej zásady.
- 254 Podľa ustálenej judikatúry právo odvolávať sa na zásadu ochrany legitímnej dôvery predpokladá, že dotknutým subjektom boli zo strany príslušných orgánov Európskej únie poskytnuté presné, bezpodmienečné a zhodujúce sa záruky pochádzajúce z oprávnených a spoľahlivých zdrojov (pozri rozsudok z 8. septembra 2020, Komisia a Rada/Carreras Sequeros a i., C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, bod 144 a tam citovanú judikatúru). Toto právo sa vzťahuje na každého jednotlivca v situácii, v ktorej inštitúcia, orgán alebo agentúra EÚ tým, že tejto osobe poskytla presné záruky, vyvolala u nej oprávnené očakávania. Presné, bezpodmienečné a zhodujúce sa informácie predstavujú takéto záruky bez ohľadu na to, v akej forme sú poskytnuté (pozri rozsudok z 13. júna 2013, HGA a i./Komisia, C-630/11 P až C-633/11 P, EU:C:2013:387, bod 132 a tam citovanú judikatúru), pokiaľ je to v súlade s platnými predpismi (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. decembra 2019, Probelte/Komisia, T-67/18, EU:T:2019:873, bod 109 a tam citovanú judikatúru).
- 255 V prejednávanej veci sa žalobkyňa na účely preukázania údajnej politiky, v súlade s ktorou Komisia nevyhovela žiadostiam o postúpenie podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004 v prípade koncentrácií, ktoré nepatria do pôsobnosti vnútroštátnych pravidiel kontroly fúzií, odvoláva na bod 5 listu s výzvou, bod 94 napadnutého rozhodnutia, bod 7 oznámenia o postúpení veci a na prejav podpredsedníčky Komisie z 11. septembra 2020. Spoločnosť Grail odkazuje aj na zistenia a odporúčania ICN a OECD.
- 256 V prvom rade stačí poukázať na to, že tieto zistenia a odporúčania nepochádzajú od správnych orgánov EÚ, a preto nespĺňajú podmienky plynúce z judikatúry citovanej v bode 254 vyššie.
- 257 V druhom rade, pokiaľ ide o dokumenty, na ktoré sa odvoláva žalobkyňa, treba pripomenúť, že v liste s výzvou sa Komisia na úvod domnievala, že sporná koncentrácia by mohla byť predmetom postúpenia podľa článku 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 (pozri bod 12 vyššie), a toto stanovisko potvrdila akceptovaním žiadosti ACF o postúpenie v napadnutom rozhodnutí (pozri body 19 a 21 až 35 vyššie). Vzhľadom na toto stanovisko, ktoré Komisia zaujala osobitne v súvislosti s dotknutou koncentraciou, sa žalobkyňa nemôže odvolávať na tieto dokumenty s cieľom preukázať, že jej boli poskytnuté konkrétne záruky toho, že údajná opačná politika bude zachovaná. Navyše vzhľadom na to, že po prvý bod 5 listu s výzvou a bod 94 napadnutého rozhodnutia obsahujú len opis skoršej situácie a po druhé tieto dokumenty ešte neexistovali v čase uzavretia dohody a plánu zlúčenia, t. j. 20. septembra 2020 (pozri bod 7 vyššie), účastníci koncentrácie na nich nemohli založiť legitímnu dôveru.

- 258 Pokiaľ ide o bod 7 oznámenia o postúpení veci, uvádza sa v ňom, že „Komisia a členské štáty si ponechávajú značnú mieru voľnej úvahy pri rozhodovaní o tom, či postúpia veci patriace do ich ‚pôvodnej právomocí‘ alebo či budú akceptovať riešenie prípadov, ktoré nepatria do ich ‚pôvodnej právomocí‘ podľa... článku 22 [nariadenia č. 139/2004]“.
- 259 Tento bod teda len zdôrazňuje po prvé širokú mieru voľnej úvahy, ktorú má Komisia v rámci politiky hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júla 2018, Furukawa Electric/Komisia, T-444/14, neuvverejnený, EU:T:2018:454, bod 222 a tam citovanú judikatúru), a po druhé rozdelenie právomocí medzi členskými štátmi a Komisiou, ktoré je uvedené v bode 153 vyššie. Naproti ani jedna z týchto skutočností nepreukazuje existenciu údajnej politiky Komisie, na ktorú sa žalobkyňa odvoláva. Toto konštatovanie potvrdzujú body 42 až 45 oznámenia o postúpení veci, ktoré, ako tvrdí Francúzska republika, treba vykladať v spojení s bodom 7 tohto oznámenia a ktoré presne stanovujú relevantné kritériá upravujúce postúpenie podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004, nie je v nich však spomenutá takáto údajná prax.
- 260 V treťom rade, pokiaľ ide o prejav podpredsedníčky Komisie, treba pripomenúť, že tento prejav sa týkal „Budúcnosti kontroly fúzií v EÚ“ a bol prednesený na 24. výročnej konferencii Medzinárodnej advokátskej komory o hospodárskej súťaži 11. septembra 2020. Je nesporné, že tento prejav sa týkal všeobecnej politiky Komisie v oblasti koncentrácií a nebola v ňom spomenutá sporná koncentrácia, v súvislosti s ktorou boli dohoda a plán zlúčenia uzavreté neskôr, a to 20. septembra 2020 (pozri bod 7 vyššie). Tento prejav teda nemohol obsahovať presné, bezpodmienečné a zhodujúce sa záruky o tom, ako sa bude zaobchádzať s touto koncentráciou.
- 261 Pokiaľ ide o túto všeobecnú politiku, podpredsedníčka Komisie vo svojom prejave z 11. septembra 2020 skutočne uviedla, že „Komisia v minulosti odrádzala vnútroštátne orgány od toho, aby jej postupovali veci, na ktorých preskúmanie samy nemali právomoc“. Z toho však nevyplýva, že postúpenie takýchto koncentrácií bolo v zásade vylúčené, ale ako ukazuje výraz „odrádzala“, Komisia sa len usilovala presvedčiť členské štáty, aby v takej situácii nepredkladali žiadosti o postúpenie. Ako tvrdí Komisia, podpredsedníčka Komisie dokonca zdôraznila, že „cieľom tejto praxe nikdy nebolo zabrániť [Komisii] v riešení prípadov, ktoré by mohli vážne ovplyvniť hospodársku súťaž na jednotnom trhu“.
- 262 Aj keby sa účastníci koncentrácie mohli odvolávať na túto prax, Komisia sa napriek tomu mohla domnievať, že predmetná koncentrácia pravdepodobne bude mať významný vplyv na hospodársku súťaž na vnútornom trhu, a z tohto dôvodu zaslať list s výzvou, prijať žiadosť o postúpenie a preskúmať ju. V dôsledku toho oznámenie „zmeny prístupu“ v budúcnosti v prejave podpredsedníčky Komisie a približný časový harmonogram jeho vykonania nie sú podstatné a tvrdenia žalobkyne a spoločnosti Grail týkajúce sa nedosiahnutia súladu s týmto oznámením treba zamietnuť ako neúčinné. To isté platí pre tvrdenia založené na skutočnosti, že usmernenie k článku 22 bolo prijaté po zaslaní listu s výzvou.
- 263 Žalobkyňa, ktorá netvrdí, že od Komisie získala presné, bezpodmienečné a zhodujúce sa záruky, pokiaľ ide o zaobchádzanie s dotknutou koncentráciou, teda nepreukázala ani existenciu takých záruk vo vzťahu ku koncentráciám, ktoré vo všeobecnosti nepatria do pôsobnosti vnútroštátnych pravidiel kontroly fúzií. Naopak, ako tvrdí Komisia a Francúzska republika, z bielej knihy z roku 2014 vyplýva, že tento článok sa vzťahuje na také koncentrácie (pozri poznámku pod čiarou 45 k bielej knihe z roku 2014).

- 264 Toto posúdenie potvrdzuje skutočnosť, že ako Komisia správne tvrdí s odkazom na svoje rozhodnutia zo 6. februára 2018 (vec M.8788 – Apple/Shazam), z 15. marca 2018 (vec M.8832 – Knaufl/Armstrong), z 26. septembra 2019 (vec M.9547 – Johnson & Johnson/Tachosil) a z 2. apríla 2020 (vec M.9744 – MasterCard/Nets), nedávno prijala viaceré žiadosti o pripojenie podľa článku 22 ods. 2 druhého pododseku nariadenia č. 139/2004 od členských štátov, ktorých orgány neboli podľa svojich vnútroštátnych pravidiel kontroly koncentrácií príslušné skúmať koncentrácie, na ktoré sa vzťahujú tieto žiadosti.
- 265 V každom prípade v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 254 vyššie sa žalobkyňa nemôže odvolávať na dokumenty alebo vyhlásenia, ktorých cieľom by pri prijatí výkladu, ktorý presadzuje, bolo obmedziť právo členských štátov požiadať o postúpenie veci podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004 za podmienok, ktoré sú v ňom stanovené (pozri bod 155 vyššie). Podobne vzhľadom na to, že z prvého žalobného dôvodu vyplýva, že napadnuté rozhodnutia boli založené na správnom výklade pôsobnosti tohto článku, sa žalobkyňa nemôže odvolávať na zmenu smerovania rozhodovacej praxe Komisie (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 8. júla 2008, AC-Treuhand/Komisia, T-99/04, EU:T:2008:256, bod 163).
- 266 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je preto potrebné tretí žalobný dôvod zamietnuť ako nedôvodný.
- 267 V dôsledku toho, keďže ani jeden zo žalobných dôvodov uvedených žalobkyňou na podporu jej žaloby nie je dôvodný, treba žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

- 268 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku sa účastníkovi konania, ktorý nemal vo veci úspech, nariadi, aby nahradil trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je potrebné uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhmi Komisie.
- 269 Článok 138 ods. 1 rokovacieho poriadku stanovuje, že členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú vlastné trovy konania. Odsek 2 tohto článku stanovuje, že iné štáty ako členské štáty, ktoré sú zmluvnými stranami Dohody o EHP, ako aj Dozorný úrad EZVO tiež znášajú vlastné trovy konania, ak vstúpili do konania ako vedľajší účastníci. V súlade s odsekom 3 tohto ustanovenia môže Všeobecný súd rozhodnúť, že vedľajší účastník konania, ktorý nie je uvedený v odsekoch 1 a 2, znáša vlastné trovy konania.
- 270 V dôsledku toho Helénska republika, Francúzska republika, Holandské kráľovstvo, Dozorný úrad EZVO a spoločnosť Grail znášajú vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamietla.

- 2. Spoločnosť Illumina, Inc., znáša vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii.**
- 3. Helénska republika, Francúzska republika, Holandské kráľovstvo, Dozorný úrad EZVO a spoločnosť Grail LLC znášajú vlastné trovy konania.**

De Baere

Kreuschitz

Öberg

Mastroianni

Steinfatt

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 13. júla 2022.

Tajomník

Predseda

Obsah

Právny rámec	2
Okolnosti predchádzajúce sporu	6
Účastníci koncentrácie a sporná koncentrácia	6
Neoznámenie	7
Žiadosť o postúpenie veci Komisii	7
Napadnuté rozhodnutia	8
Dodržanie lehoty 15 pracovných dní	8
Účinok na obchod medzi členskými štátmi a hrozba významného vplyvu na hospodársku súťaž	8
Vhodnosť postúpenia	9
Konanie a návrhy účastníkov konania	11
Právne posúdenie	13
O návrhu na odňatie postavenia vedľajšieho účastníka konania spoločnosti Grail	13
O prípustnosti	14
O veci samej	18
Zhrnutie dôvodov neplatnosti	18
O prvom žalobnom dôvode založenom na nedostatku právomoci Komisie	19
– Doslovný výklad	20
– Historický výklad	21
– Kontextový výklad	25
– Teleologický výklad	28
– Ďalšie tvrdenia žalobkyne a spoločnosti Grail	30
O druhom žalobnom dôvode založenom na tom, že žiadosť o postúpenie veci bola podaná oneskorene, a subsidiárne na porušení zásady právnej istoty a „riadnej správy vecí verejných“	35
– O prvej časti založenej na tom, že žiadosť o postúpenie veci bola podaná oneskorene	35
– O druhej časti založenej na porušení zásad právnej istoty a „riadnej správy vecí verejných“	41

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení zásad ochrany legitímnej dôvery a právnej istoty	47
O trovách	50